

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 492 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΠΕΡΝΑΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

**ΜΠΟΡΟΥΜΕ
ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!**

**Με μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων
Με μια Αριστερά Επαναστατική**

Εργαζόμενοι:

Τα pass επιδόματα της κυβέρνησης δεν είναι καν ελεημοσύνη

σελ. 4

Κοινωνία

Η δολοφονία του 16χρονου Ρομά επιβραβεύτηκε με επίδομα

σελ. 5

5ο Συνέδριο NPA

Μετά το διαρκές φυλλορόημα προς τον ρεφορμισμό, ήρθε και η τυπική διάσπαση

σελ. 11

Διεθνή

Σε επικίνδυνα μονοπάτια οι ελληνοτουρκικές σχέσεις

σελ. 12

Δήλωση Οργανώσεων της Αριστεράς για τον Θάνο Χατζηαγγέλου

Ο Θάνος Χατζηαγγέλου βρίσκεται σε απεργία πείνας και δίψας από τις 19/12 διεκδικώντας να μάθει το λόγο της μεταγωγής του στις Φυλακές Νιγρίτας κατόπιν προφορικής εισαγγελικής εντολής. Έχει ήδη κατατεθεί προσφυγή κατά της μεταγωγής του, για την οποία παρά την κατάσταση της υγείας του δεν έχει υπάρξει ακόμα καν εισαγγελική πρόταση, ενδεικτικό της αδιαφορίας και της εκδικητικότητας του κράτους. Το αίτημα του απεργού είναι να επιστρέψει στον Κορυδαλλό. Από τις 24/12/2022 νοσηλεύεται στην Παθολογική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Σερρών όπου έχει υπάρξει εισαγγελική εντολή σε γιατρούς να προβούν σε υποχρεωτική σίτιση του απεργού που αναγνωρισμένα συνιστά βασανιστήριο και προσκρούει στον κώ-

δικα δεοντολογίας των γιατρών.

Η κατάσταση του απεργού είναι οριακή. Αν δε λυθεί άμεσα η απεργία πείνας και δίψας κινδυνεύει η ζωή του. Ήδη αντιμετωπίζει προβλήματα σε ζωτικά όργανα. Ο Θάνος Χατζηαγγέλου παλεύει για το δικό με το ύστατο μέσο πάλης, το ίδιο του το σώμα, μάχεται για τα στοιχειώδη δικαιώματα των κρατουμένων απέναντι στην κρατική αναληγσία και τον αυταρχισμό της κυβέρνησης.

Η κυβέρνηση της ΝΔ και το δικαστικό σύστημα είναι υπεύθυνοι για την κατάσταση που έχει δημιουργηθεί και ωθεί προς το θάνατο έναν νέο άνθρωπο, είναι υπεύθυνοι για τις δεκάδες απεργίες πείνας και δίψας που έχουν ξεσπάσει τα τελευταία χρόνια ως ύστατο μέσο ενάντια στη πλήρη άρση των δικαιωμάτων των κρα-

τουμένων!

Την ύστατη στιγμή, εδώ και τώρα δηλαδή, πρέπει το δίκαιο αίτημα του να αγκαλιαστεί από την κοινωνία απέναντι σε μια κυβέρνηση που αδιαφορεί για τις ζωές των κρατουμένων.

► **Αλληλεγγύη στον αγώνα του απεργού πείνας και δίψας Θάνου Χατζηαγγέλου!**

► **Να γίνει γνωστός ο λόγος μεταγωγής του Θάνου Χατζηαγγέλου.**

► **Να γίνει δεκτό το αίτημά του για επιστροφή στις φυλακές Κορυδαλλού.**

► **Οι ζωές των κρατουμένων δεν είναι παιχνίδι.**

► **Κανένας νεκρός της πείνας απεργός!**

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδι-αίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλ-λευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίατα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολι-τισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελα-στικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της ερ-γατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ’ όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γί-νεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπο-ρούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πο-λεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παρα-δόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να κα-ταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθε-ρισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπερια-λιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπο-ρούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – **να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό**.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επι-στημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέ-ση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελ-λάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχου-με λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανα-κτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνω-ση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οι-κοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλι-νικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυ-στηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτού-ρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προ-δοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργα-τικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινη-μάτων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπι-κές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΜΠΑΝΙΑ ΤΗΣ Ο.Κ.Δ.Ε.
(Δεκέμβρης 2022 - Γενάρης 2023)

Από τις αρχές Δεκέμβρη του 2022 και μέχρι τέλη Γενάρη του 2023 θα πραγμα-τοποιηθεί η ετήσια οικονομική εξόρμηση της Ο.Κ.Δ.Ε. Καλούμε όλους τους συντρό-φους και τις συντρόφισσες να συνεισφέ-ρουν σ’ αυτή την προσπάθεια.

Μοναδική πηγή οικονομικής στήριξης της Ο.Κ.Δ.Ε. είναι οι εισφορές των μελών της και η ενίσχυση από συναγωνιστές και φίλους. Στηριζόμαστε αποκλειστικά στις δικές μας δυνάμεις, γιατί η οι-κονομική ανεξαρτησία της οργάνωσής μας από το αστικό κράτος, τον κρατικό κορβανά -φανερό και κρυφό- και την αστι-κή τάξη είναι βασική προϋπό-θεση για την πολιτική της ανε-ξαρτησία. Απευθυνόμαστε σε κάθε εργαζόμενο και νεολαίο, σε κάθε αγωνι-στή που γνωρίζει την ατα-λάντευτη πάλη της Ο.Κ.Δ.Ε. για την υπεράσπιση και διεύρυνση των κοινωνι-κών και πολιτικών δικαιωμάτων και ελευ-θεριών. Για την οικοδόμηση μιας μαζικής εργατικής, επαναστατικής οργάνωσης. Για την ανατροπή της δικτατορίας του κεφα-λαίου και του σημερινού σάπιου καθεστώ-τος. Για την εγκαθίδρυση μιας σοσιαλιστι-

κής κοινωνίας, που θα έχει στο κέντρο της τον άνθρωπο και τις ανάγκες του.

Σας καλούμε να στηρίζετε αυτή την προσπάθεια και οικονομικά με την συνει-σφορά σας. Γνωρίζουμε ότι οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα υποφέρουν από τις βάρβαρες μνημονια-κές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση. Γι αυτό η όποια συνεισφορά από το υστέρημα του καθενός προς την οικονομική καμπά-νια της Ο.Κ.Δ.Ε., όσο μικρή κι αν είναι, είναι πολύτιμη γιατί αποτελεί μια συνειδητή πράξη στήριξης της πάλης ενάντια στην ταξική εκμετάλλευση, τον καπιτα-λισμό και τον ιμπεριαλισμό.

Μπορείτε να συνεισφέρετε με ταχυδρομική επιταγή στην διεύ-θυνση **Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα, υπόψιν του Σωφρόνη Παπαδόπουλου**, ή επικοινωνήστε μαζί μας στέλνο-ντας e-mail στο **ergatikipali@okde.gr** ή στο τηλέφωνο **210-5247227** απογευματι-νές ώρες.

Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας
www.okde.gr

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπίου 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα
ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο “Ψιλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail **ergatikipali@okde.gr** ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.
Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Όπως συνηθίζεται, μετά την ψήφιση του Προϋπολογισμού 2023, όλοι οι βουλευτές της ΝΔ πανηγυρίζαν και έσπευσαν να συγχαρούν τον αρχηγό τους, Μητσοτάκη. Αν και αυτή τη φορά οι πανηγυρισμοί ήταν πρωτοφανείς –ίσως γιατί έρχονται εκλογές– καμία σχέση δεν έχουν με την πραγματικότητα. Ο προϋπολογισμός που ψηφίστηκε είναι ψεύτικος μια και δεν αντιστοιχεί στην άθλια οικονομική κατάσταση. Ακόμη και η λεγόμενη Ενδιάμεση Έκθεση Νομισματικής Πολιτικής της Τράπεζας της Ελλάδας, όπως κάνει κάθε φορά για τον νέο προϋπολογισμό, παρουσιάζει διαφορετικές εκτιμήσεις και δεν δέχεται εκείνες της κυβέρνησης. Αλλά και ο ίδιος ο διοικητής της, Στουρνάρας σε συνέντευξή του επέμενε ότι ο προϋπολογισμός περιέχει πολλές αυθαιρεσίες, θα πέσει «έξω» και θα χρειαστεί πολλές αναθεωρήσεις σε σύντομο χρονικό διάστημα. Τα τελευταία χρόνια οι αναθεωρήσεις είναι ένα συνηθισμένο φαινόμενο, αλλά απ’ ό,τι φαίνεται ο τελευταίος αυτής της κυβέρνησης, και για λόγους σκοπιμότητας ενόψει εκλογών, είναι κυριολεκτικά στον αέρα.

Τι λέει η Ενδιάμεση Έκθεσης της ΤτΕ

Τα βασικά σημεία της Ενδιάμεσης Έκθεσης επισημαίνουν και διευκρινίζουν ότι τα στοιχεία που παρουσιάζει η κυβέρνηση όχι μόνο δεν βοηθούν την οικονομία αλλά, επιπλέον, την βλάπτουν στα βασικά της μεγέθη: Πρώτον, η ανάπτυξη του ΑΕΠ κατά 6,2% που προβλέπει ο Προϋπολογισμός για το 2022 από μόνη της μπορεί να είναι «εντυπωσιακή», αλλά αν αναλυθεί στο φως των στοιχείων του Ισοζυγίου Τρεχουσών Συναλλαγών, τότε η εικόνα ανατρέπεται πλήρως. Τον Οκτώβριο του 2022, το έλλειμμα του συνολικού Ισοζυγίου Τρεχουσών Συναλλαγών (αυτό δηλαδή που λέει πόσα

Ψήφισαν έναν ψεύτικο Προϋπολογισμό

πρέπει να δανειστείς από το εξωτερικό) υπερδιπλασιάστηκε και διαμορφώθηκε σε 2,6 δισ. ευρώ, ενώ για ολόκληρη την περίοδο Ιανουαρίου - Οκτωβρίου 2022, το έλλειμμα αυτό αυξήθηκε κατά 6,7 δισ. σε σχέση με την αντίστοιχη περίοδο του 2021 και διαμορφώθηκε σε 10,9 δισ. ευρώ! Δηλαδή πάνω από 5% του ΑΕΠ, και μάλιστα αυτό το έλλειμμα διαμορφώθηκε στο δεκάμηνο (Ιανουάριος - Οκτώβριος 2022) όπου η «ανάπτυξη» εκτινάχτηκε στο 6,2%. Επομένως, τι πρόκειται να γίνει το 2023 όπου σύμφωνα με την Ενδιάμεση Έκθεση ο ρυθμός ανάπτυξης θα κυμανθεί γύρω στο 1,5% (οι υπόλοιπες τράπεζες προβλέπουν γύρω στο 1%, ίσως και μηδενική), δηλαδή μια πτώση κατά 5 ολόκληρες μονάδες; Βέβαια, όπως επισημαίνει η Ενδιάμεση Έκθεση πολύ σωστά, η «ανάπτυξη» κατά 6,2% έγινε με πληθωρισμό της τάξης του 9,4%, πράγμα που σημαίνει ότι ένα μεγάλο μέρος αυτής είναι λογιστική γιατί οφείλεται σε πληθωριστικές τιμές σε σύγκριση με τις τιμές του 2021 και όχι με την πραγματική τους αξία. Με βάση αυτά τα δεδομένα, η Ενδιάμεση Έκθεση προχωράει σε μια εφιαλτική πρόβλεψη: Το 2023 η πτώση της οικονομικής «ανάπτυξης» από το 6,2% στο 1% με 1,5% θα γίνει σε συνθήκες πληθωρισμού τουλάχιστον 5,8%! Αυτό σημαίνει ότι τα πραγματικά εισοδήματα που θα προκύψουν θα είναι πολύ κάτω από το μηδέν... και οι ανάγκες του κράτους για δανεισμό θα μεγαλώσουν σε μια περίοδο όπου τα επιτόκια ανεβαίνουν. Αναλύοντας τα επιμέρους στοιχεία του Ισοζυγίου Πληρωμών για το δεκάμηνο Ιανουαρίου -Οκτωβρίου 2021: α) Τα κεφάλαια που μπήκαν στην χώρα αυξήθηκαν κατά 1,1 δισ. ευρώ, ενώ τα

κεφάλαια που την εγκατέλειψαν αυξήθηκαν κατά 5,7 δισ. ευρώ, πράγμα που σημαίνει ότι οι αποεπενδύσεις συνεχίζονται. β) Στο ίδιο δεκάμηνο Ιανουαρίου - Οκτωβρίου 2022, το έλλειμμα του Ισοζυγίου Τρεχουσών Συναλλαγών οφείλεται στη μεγαλύτερη αύξηση των εισαγωγών από εκείνη των εξαγωγών. Η εξήγηση γι’ αυτό βέβαια είναι απλή. Έχει συρρικνωθεί η πρωτογενής και δευτερογενής παραγωγή και έχουμε... ξεμείνει με λίγο τουρισμό και άλλες υπηρεσίες. Οι εξαγωγές σημείωσαν αύξηση κατά 39,5% σε τρέχουσες τιμές (5,3% σε σταθερές τιμές) και οι εισαγωγές κατά 46,4% σε τρέχουσες τιμές (20,5% σε σταθερές τιμές). Δηλαδή οι εισαγωγές σε πραγματικούς όρους αυξήθηκαν τέσσερις φορές πάνω από τις εξαγωγές, με αποτέλεσμα, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ, το εμπορικό έλλειμμα να διογκωθεί στο 10μηνο κατά 63,2% και να ανέλθει σε 31.361,5 εκατ. ευρώ, έναντι 19.215,8 εκατ. στο αντίστοιχο περυσινό χρονικό διάστημα. Τέλος, αυτή η άθλια κατάσταση της οικονομίας και η ακόμη χειρότερη πορεία της για το χρόνο που έρχεται αντανakλάται: α) στην αγορά εργασίας, όπου σύμφωνα με το υπουργείο Εργασίας (Σύστημα «Εργάνη») τον Οκτώβριο 2022 χάθηκαν 115.856 θέσεις εργασίας(!), και άλλες 83.627 τον Νοέμβριο του ίδιου έτους. Ακόμη, 5 στις 10 νέες θέσεις εργασίας (ποσοστό 51,31%) είναι μερικής απασχόλησης ή εκ περιτροπής, με μισθό 400 ευρώ μεικτά ή 327 ευρώ καθαρά και 5.009 θέσεις πλήρους απασχόλησης μετατράπηκαν σε συμβάσεις μερικής ή εκ περιτροπής εργασίας με μισό μισθό. Και β) ένα νέο πρόγραμμα ιδιωτικοποιήσεων έχει

εξαγγείλει η νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση των α(χ)ρήστων του Μητσοτάκη, όπου σχεδόν όλες οι εναπομείνουσες υποδομές της χώρας πωλούνται (δρόμοι, λιμάνια, αεροδρόμια, μαρίνες, camping κ.ά.). **Μπροστά στην επερχόμενη κρίση** Ο πόλεμος στην Ουκρανία αλλά και οι συγκρούσεις στα Δ. Βαλκάνια και στην Κίνα - Ταϊβάν, η εκτόξευση των τιμών στην ενέργεια και στα τρόφιμα αλλά και η ραγδαία αύξηση του πληθωρισμού, προοιωνίζουν μια σημαντική ή και μεγάλη νέα οικονομική κρίση. Όλοι οι παγκόσμιοι οργανισμοί (Bloomberg, ΔΝΤ κ.λπ.) δέχονται ότι το 2023, νέα ύφεση θα χτυπήσει την παγκόσμια οικονομία. Μπορεί οι εκτιμήσεις να διαφέρουν ως προς το βάθος της, αλλά σε γενικές γραμμές συμφωνούν ότι θα είναι μεγάλο και ότι περισσότερο από το ένα τρίτο της παγκόσμιας οικονομίας θα συρρικνωθεί. Υπάρχουν και ακόμη χειρότερες προβλέψεις, που μιλούν ακόμη για μια «τέλεια καταιγίδα». Λαμβάνοντας υπόψη αυτή την κατάσταση αλλά και την ακόμη χειρότερη του ελληνικού καπιταλισμού, η κυβέρνηση Μητσοτάκη φαίνεται να επισπεύδει την ημερομηνία των εκλογών προκειμένου να αποφύγει την «τέλεια καταιγίδα», που ιδιαίτερα για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα έχει οδυνηρές επιπτώσεις για την εργασία και το βιοτικό τους επίπεδο. Κανέναν δεν πρέπει να ξεγελάσει η κυβερνητική προπαγάνδα («πάμε καλά», «μπαίνουμε στην ανάπτυξη» κ.ά.) όπως και οι ψευτοπαροχές, που έχουν σαν στόχο να εξαπατήσουν τον ελληνικό λαό. Πρέπει από τώρα να ξεκινήσουμε τον αγώνα για την ανατροπή της, να μην πέσουμε στην παγίδα και στην υποσχυσιολογία των άλλων μνημονιακών δυνάμεων (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.λπ.), να στηριχτούμε στις δικές μας δυνάμεις για την εγκαθίδρυση μιας πραγματικής σοσιαλιστικής κοινωνίας.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ... με την γλώσσα των αριθμών

Σε πρόσφατη έκθεση του ΟΟΣΑ (Health At a Glance, 2022) υπογραμμίζεται το γεγονός ότι κατά της διάρκεια της πανδημίας (2019-2022) σχεδόν όλες (εξαιρούνται το Λουξεμβούργο και η Νορβηγία) οι χώρες της ΕΕ είδαν το προσδόκιμο ζωής των πολιτών τους να μειώνεται. Στην ΕΕ σαν σύνολο, το προσδόκιμο ζωής άγγιζε τα 80 έτη το 2021, από τα 81 που ήταν μόλις έναν χρόνο πριν, το 2020, τιμή στην οποία έφτασε μετά από μια δεκαετία(!) αύξησης. Η μεγαλύτερη μείωση καταγράφεται στις χώρες της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης, ενώ οι πιο πλούσιες χώρες της Δύσης και του Βορρά καταγράφουν την μικρότερη. Πιο συγκεκριμένα η Βουλγαρία την τριετία ’19-’21 καταγράφει τη μεγαλύτερη μείωση -3,7 έτη, στην δεύτερη θέση η Σλοβακία με -3 έτη, η Ρουμανία με -2,7 έτη, ενώ η Ελλάδα βρίσκεται στην 11η θέση με μείωση του προσδόκιμου ζωής κατά 1,4 έτη (πλέον 78,6 έτη για τους άνδρες και 83,7 για τις γυναίκες). Ακόμα, στην έρευνα σημειώνεται πως λόγω πανδημίας και της –σχεδόν– αποκλειστικής χρήσης των νοσοκομείων για την περίθαλψη ασθενών με Covid-19, οι θάνατοι που προκλήθηκαν από άλλες ασθένειες/αιτίες επίσης πολλαπλασιάστηκαν, όπως επίσης μειώθηκαν έως και μηδενίστηκαν οι προληπτικές εξετάσεις. Την άνοιξη του 2022, το 18% των ασθενών στην ΕΕ, δήλωσαν πως δεν έχουν λάβει ακόμα θεραπεία ή διάγνωση για κάποιο ιατρικό ζήτημα που αντιμετωπίζουν. Ωστόσο, αν ο Covid-19 ευθύνεται ως έναν βαθμό για την αύξηση της θνησιμότητας, την μεγαλύτερη ευθύνη την φέρουν οι κυβερνήσεις και η διαχείριση των εθνικών συστημάτων υγείας, που όχι απλώς δεν ενισχύθηκαν όσο θα έπρεπε εν μέσω πανδημίας, αλλά αντίθετα υποστελεχώθηκαν και υποχρηματοδοτήθηκαν.

Με τα ναυάγια (είτε τα κανονικά είτε τα επίτηδες προκαλούμενα με τις επαναπροωθήσεις κ.ά.) στις ακτές της Ευρώπης και ιδιαίτερα της Ελλάδας να γνωρίζουν μια τρομερή αύξηση, ο αριθμός των νεκρών/δολοφονημένων μεταναστών και προσφύγων σύμφωνα με το Missing Migrants Project του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης (ΔΟΜ) από το 2014 μέχρι το τέλος Οκτώβρη του 2022, έχει ξεπεράσει τις 25.000! Μόνο το 2021 ο αριθμός ανέρχεται στις 3.000, ανάμεσά τους και πολλά ανήλικα παιδιά ακόμα και βρέφη. Αντίστοιχα, το 2020 και 2019 οι νεκροί ήταν 1.881 και 1.510 αντίστοιχα. Την ευθύνη για όλους αυτούς τους θανάτους την έχουν οι ευρωπαίοι ηγέτες, καθώς αρνούνται πεισματικά να διαχειριστούν αποτελεσματικά περίπου 120.000 ανθρώπους που φτάνουν (ή προσπαθούν να φτάσουν) σε ευρωπαϊκό έδαφος, ενώ διαχειρίστηκαν υποδειγματικά και «κοινωνικά αναίμακτα» τους περίπου 7 εκ. ουκρανούς πρόσφυγες μέσα σε μια περίοδο μόλις ενός μηνός στις αρχές του 2022.

Τα pass επιδόματα της κυβέρνησης δεν είναι καν ελεημοσύνη...

Ο πρωθυπουργός Μητσοτάκης στη βουλή, κατά τη συζήτηση του προϋπολογισμού ανακοίνωσε ένα ακόμη pass, το market pass ή food pass. Χωρίς ίχνος ντροπής και με μπόλικη κοινωνική αναληγσία, την ώρα που ψήφιζε η ΝΔ έναν ακόμη προϋπολογισμό που προβλέπει επιπλέον άμεσους και έμμεσους φόρους, τους οποίους κατά 95% πληρώνουν τα μόνιμα υποζύγια, εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα, ανακοινώνει ένα ακόμη επίδομα πτωχοκομείου. Στο δρόμο για τις εκλογές, με την ακρίβεια να κατατρώνει το εισόδημα των εργαζομένων, η κυβέρνηση της ΝΔ επιχειρεί να παρουσιάσει τα διάφορα pass ως λύση μπροστά στην απότομη φτωχοποίηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Μάλιστα ισχυρίζεται ότι η «θετική πορεία της οικονομίας», η «υπεραπόδοση των φορολογικών εσόδων» και οι «επιδόσεις του τουρισμού» που πέτυχε η κυβέρνηση, της επιτρέπει να κάνει τις αγαθοεργίες των διαφόρων κουπονιών. Αφού λοιπόν αποσπά τεράστια ποσά από τους εργαζόμενους μέσω της άγριας φορολογίας (ΦΠΑ, ειδικός φόρος στα καύσιμα κ.ά.), επιστρέφει ψίχουλα με τη μορφή επιδομάτων κυρίως στα πιο αδύναμα στρώματα.

Μετά την απάτη του «καλαθιού του νοικοκυριού» (βλ. «Εργατική Πάλη» Νοεμβρίου σελ. 9 και «Εργατική Πάλη» Δεκεμβρίου σελ. 5) έρχεται το market pass. Αυτό θα ισχύσει για ένα εξάμηνο, από τον Φεβρουάριο του 2023 έως τον Ιούλιο και θα καλύπτει το 10% των αγορών σε τρόφιμα με όριο τα 220 ευρώ το μήνα για μονομελές νοικοκυριό, δηλαδή 22 ευρώ το μήνα, που θα προσauξάνεται κατά 100 ευρώ για κάθε επιπλέον μέλος. Δικαιούχοι σύμφωνα με την κυβέρνηση θα είναι 3,2 εκατ. νοικοκυριά με περίπου 8,5 εκατ. μέλη, ποσοστό 85% του πληθυσμού. Μάλλον και κατά την κυβέρνηση έχουν αυξηθεί πολύ οι φτωχοί! Το κόστος του market pass θα φτάνει τα 650 εκατ. και θα προέλθει από τη «φορολόγηση» των υπερκερδών των διυλιστηρίων.

Σημειώνουμε ότι η «φορολόγηση» των υπερκερδών των εταιρειών ηλεκτρικής ενέργειας κατάληξε σε μόλις 373,5 εκατ. ευρώ. Ο κύκλος εργασιών των δύο διυλιστηριακών ομίλων, της Motor Oil και της HELLENiQ ENERGY (ΕΛΠΕ) το 2021 έχει ανέβει κατά 68% και κατά 60% σε σχέση με το 2020, αντίστοιχα. Για το πρώτο 9μηνο του 2022 τα κέρδη προ φόρου είναι 1,277 δισ. για τη Motor Oil και 1,396 δισ. για τη HELLENiQ ENERGY (ΕΛΠΕ). Κι όμως κι αυτό το μέτρο-κοροΐδια για την έκτακτη «φορολόγηση» των υπερκερδών, που ψήφισαν οι υπουργοί Ενέργειας της ΕΕ τον περασμένο Σεπτέμβριο, δε γίνεται αποδεκτό από τις εταιρείες. Όταν ακόμη συζητούνταν στην ΕΕ, ο Ανδρέας Σιάμισις CEO των ΕΛΠΕ δήλωσε ότι «λειτούργουμε σε μια αγορά που έχει κανόνες και αυτοί ανατρέπονται λανθασμένα» και τόνισε ότι τα κέρδη προέρχονται από τις εξαγωγές και άρα δεν μπορούν να φορολογούνται. Ισχυρίστηκε δε ότι η εταιρεία επιστρέφει με άλλους τρόπους τα κέρδη στην κοινωνία, όπως ότι προβλέπει υψηλότερες ενισχύσεις σε ευάλωτες οικογένειες και σχολεία για τη θέρμανσή τους! Εκτός από την ελεημοσύνη της κυβέρνησης υπάρχει και η ελεημοσύνη των εταιρειών. Πολύ θα ήθελαν οι εταιρείες να είναι η φορολογία εθελοντική, όπως είναι με τις εφοπλιστικές εταιρείες μετά το συμφωνητικό που υπέγραψε η κυβέρνηση της ΝΔ μαζί τους. Άλλωστε και η ExxonMobil μίλησε την ΕΕ στο Γενικό Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, όπου κατέφυγαν η γερμανική

και ολλανδική θυγατρική της ενάντια στην «έκτακτη εισφορά αλληλεγγύης» στους παραγωγούς πετρελαίου και φυσικού αερίου, τονίζοντας ότι το μέτρο είναι αντιπαραγωγικό!

Το market pass χαρακτηρίστηκε από τον Μητσοτάκη ως «μέτρο άμυνας απέναντι σε μια έκτακτη κρίση», ενώ είπε ότι δεν είναι επίδομα γιατί αφορά το 85% του πληθυσμού! Για ποια έκτακτη κρίση αλήθεια μιλά όταν η ακρίβεια μήνα με το μήνα εδώ και καιρό κατατρώνει το εισόδημα των εργαζομένων; Όταν το 67% των καταναλωτών μείωσαν τις αγορές βασικών ειδών; Όταν σύμφωνα με το INE της ΓΣΕΕ αυτοί που παίρνουν μισθό 750 ευρώ έχουν απώλεια εισοδήματος έως και 40%, ανεξάρτητα από τον επίσημο πληθωρισμό; Και όταν το 47% των μισθωτών δηλώνουν ότι θα δυσκολευτούν να βγάλουν τον χειμώνα και το 20% από αυτούς ότι δεν θα τα καταφέρει καθόλου;

Οι τιμές στα βασικά καταναλωτικά αγαθά έχουν εδώ και καιρό πάρει την ανηφόρα και τα κέρδη των αλυσίδων λιανικής επίσης. Οι 34 μεγαλύτερες από αυτές αύξησαν τα κέρδη τους κατά 16,87% το 2021, παρά τη μείωση της κατανάλωσης. Τα είδη βασικής διατροφής μήνα το μήνα αυξάνονται. Το Νοέμβριο και, παρά την πτώση του πληθωρισμού στο 8,5% και το «καλάθι του νοικοκυριού», τα γαλακτοκομικά- αυγά αυξήθηκαν κατά 25,3%, τα έλαια κατά 20,4%, το ψωμί κατά 18,7%, τα κρέατα κατά 16,7%, τα λαχανικά κατά 12,6%, καφές-κακάο-τσάι κατά 11,9%, ζάχαρη και γλυκά κατά 8,6% και αναψυκτικά-χυμοί κατά 8,9%. Το φυσικό αέριο, το πετρέλαιο θέρμανσης αυξήθηκαν σε ετήσια βάση κατά 27,8% και 11,6% αντίστοιχα.

Γίνεται κατανοητό ότι το market pass αποτελεί μια ακόμη κοροΐδια της κυβέρνησης, που γίνεται ακόμη μεγαλύτερη καθώς ήδη έχουν ανακοινωθεί νέες αυξήσεις για τον Ιανουάριο στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Οι αυξήσεις αφορούν 500 βασικά καταναλωτικά αγαθά και είναι μεσοσταθμικά της τάξης του 10%-15%.

Η πολιτική των επιδομάτων πτωχοκομείου, ειδικά από τον Μητσοτάκη που προεκλογικά κατήγγειλε τα επιδόματα και υποσχόταν θέσεις εργασίας, δεν μπορεί να αντιμετωπίσει το κύμα απότομης φτωχοποίησης των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Τη μόνη υπόσχεση που κράτησαν η κυβέρνηση της ΝΔ και οι προηγούμενες μνημονιακές κυβερνήσεις είναι να ρίξουν το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων. Η Ελλάδα σε μονάδες αγοραστικής δύναμης κατρακύλησε στην 26η θέση μεταξύ των χωρών της ΕΕ το 2021, από την 14η θέση το 2009, προτελευταία πάνω από τη Βουλγαρία. Τα έκτακτα επιδόματα του Μητσοτάκη έχουν σαν στόχο να συσκοτίσουν τη βίαιη αναδιανομή του εισοδήματος εις βάρος των εργαζομένων που επιβάλλει με τη νεοφιλελεύθερη πολιτική του, για να πλουτίσουν οι ελάχιστοι επιχειρηματίες και το κεφάλαιο. Μόνο με ουσιαστικά μέτρα προστασίας του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, όπως διεκδικήσεις για κατάργηση του Χρηματιστηρίου της ενέργειας, για πραγματική φορολόγηση του κεφαλαίου και των τραπεζών, για εθνικοποίηση των τομέων ενέργειας και κοινωνικών αγαθών, για δραστική μείωση των τιμών στα είδη βασικής κατανάλωσης και ενέργειας, για την επιβολή πλαφόν στις τιμές, για γενναίες αυξήσεις στους μισθούς και επαναφορά των Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας, θα μπει φρένο στη φτωχοποίηση. Μέτρα που πρέπει να επιβάλουμε μέσα από τους αγώνες.

■ Σοφία Καρασαρλίδου

Επίκαιρα...

Μυτιλήνη: Αθώωση των δυο άδικα φυλακισμένων προσφύγων μετά από 3 χρόνια

Αποφυλακίζονται οι δυο πρόσφυγες μετά από πολλές αναβολές και μία δίκη παρωδία που στοίχισε την παραμονή τους στην φυλακή για σχεδόν τρία χρόνια.

Ήταν 12 Μαρτίου του 2020, όταν ο αφγανικής καταγωγής Αμίρ Ζαχίρι και ο Ακίφ Ρασούλι πέρασαν στην Τουρκία και μίσθωσαν έναν διακινητή για να τους μεταφέρει στην Ελλάδα. Μερικές δεκάδες μέτρα μακριά από τις τουρκικές ακτές, ο διακινητής πήδηξε στη θάλασσα και γύρισε κολυμπώντας πίσω, αφήνοντας ακυβέρνητη μία φουσκωτή λέμβο γεμάτη με 21 πρόσφυγες. Το σκάφος του τουρκικού λιμενικού δεν τους σταμάτησε, ενώ το ελληνικό λιμενικό προχώρησε σε σύλληψη των δύο προσφύγων για «πρόκληση ναυαγίου». Η ανακρίτρια πρόσθεσε αργότερα και εντελώς αυθαίρετα την άκρως σοβαρή κατηγορία της διακίνησης μεταναστών. Μπήκαν φυλακή και δικάστηκαν πρωτόδικα, χωρίς επαρκή νομική εκπροσώπηση. Ο λιμενικός που τους κατηγορήσε δεν εμφανίστηκε ποτέ και μάρτυρας κατηγορίας δεν υπήρξε.

Η έδρα αποφάσισε να αθώσει τους δύο για το ναυάγιο, μετά από δυο χρόνια προφυλάκισης και αναβολών, αλλά να τους καταδικάσει σε 50 χρόνια κάθειρξης έκαστος, για διακίνηση μεταναστών. Η διαδικασία αναβλήθηκε ξανά λόγω της επανειλημμένης απουσίας του μοναδικού μάρτυρα κατηγορίας κι έτσι οι πρόσφυγες παρέμειναν ακόμη οκτώ μήνες στις φυλακές. Τελικά, ανακοινώθηκε η αθώωση του Ακίφ Ρασούλι, ενώ ο Αμίρ Ζαχίρι κρίθηκε ένοχος για απλή μεταφορά. Η συνολική ποινή φυλάκισής του ανήλθε στα 8 έτη, όμως, δεδομένου ότι εκτίσημα είναι τα 2/5 της ποινής (περίπου 3 χρόνια) και έχει ήδη εργαστεί μέσα στη φυλακή τα δύο μισά αυτά χρόνια, αποφυλακίζεται και αυτός.

Η απεργία πείνας των 11 τούρκων αγωνιστών συνεχίζεται

Την 1η Δεκεμβρη, στη δικαστική αίθουσα των γυναικείων φυλακών Κορυδαλλού ξεκίνησε η έφεση των 11 τούρκων αγωνιστών, οι οποίοι βρίσκονται σε απεργία πείνας από τις 7 Οκτωβρίου.

Οι αγωνιστές είχαν εξαρχής καταγγείλει ότι η πρωτόδικη απόφαση βασίστηκε σε ανύπαρκτα και παράλογα στοιχεία, καθώς πριν ξεκινήσει το δικαστήριο «η κυβέρνηση είχε ήδη ανακοινώσει πως είμαστε τρομοκράτες». Επιπλέον, μίλησαν για συμπαιγνία της ελληνικής και τουρκικής κυβέρνησης και κατήγγειλαν πως έχουν δεχθεί επανειλημμένα αστυνομικά βασανιστήρια, βρισιές, απειλές και ξυλοδαρμούς.

Παρότι το δικαστικό συμβούλιο είχε ανακοινώσει στο τέλος της προηγούμενης ακροαματικής διαδικασίας ότι οι ακροάσεις θα συνεχίζονταν στις 12 και 14 Δεκεμβρίου, η δεύτερη αναβλήθηκε για τις 10 Ιανουαρίου.

Οι κρατούμενοι βρίσκονται σε απεργία πείνας, διεκδικώντας την αφαίρεση της καταδίκης με τον τρομονόμο, τα ονόματα των βασανιστών τους, την επιστροφή των χρημάτων του ταμείου των προσφύγων και τον εξοπλισμό που κατασχέθηκε από την αστυνομία. Επίσης, ζητούν την αντικατάσταση της κράτησης με περιοριστικούς όρους, καθώς ως πολιτικοί πρόσφυγες έχουν σταθερή κατοικία.

Κατά την ακροαματική διαδικασία της 12ης Δεκεμβρη, τέθηκε το ζήτημα του κινδύνου που διατρέχουν οι απεργοί και που διογκώνεται με κάθε αναβολή της δίκης. Η υπεράσπιση επισημαίνει πως κανένας από τους κατηγορούμενους δεν είναι ύποπτος φυγής, πως ήδη έχουν εκτίσει ποινή πέντε ετών και αιτείται την αναστολή της έκτισης της πρωτόδικης ποινής.

Η εισαγγελέας αμφισβητεί την επιδείνωση της κατάστασης και θεωρεί πως η εικόνα των κατηγορουμένων δεν είναι εκείνη ανθρώπων προ του σταδίου της νοσηλείας. Οι απεργοί θα συνεχίσουν να εκτίουν την πρωτόδικη ποινή. Ταυτόχρονα, συμπληρώνει πως δεν υπάρχει δυνατότητα πραγματοποίησης ενδιάμεσης ακροαματικής διαδικασίας πριν τις 10 Ιανουαρίου.

Ελάχιστες ημέρες μετά, οι αγωνιστές ανακοινώνουν ότι «οι σύντροφοι Ali Ercan Gökoğlu, Şadi Naci Özpolat και Burak Ağartıς μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο της φυλακής Κορυδαλλού επειδή οι καρδιακοί τους παλμοί ήταν πολύ χαμηλοί (κάτω από 40) κατά τη διάρκεια του ιατρικού ελέγχου που διενεργήθηκε στις 22/12/2022».

Η δολοφονία του 16χρονου Ρομά επιβραβεύτηκε με επίδομα

Τα ξημερώματα της Δευτέρας 5 Δεκεμβρίου, συμμορίες της ομάδας ΔΙΑΣ πυροβόλησαν τον 16χρονο Ρομά Κ. Φραγκούλη με ευθεία βολή στο κεφάλι. Ο λόγος ήταν πως έβαλε πετρέλαιο σε βενζινάδικο στη Θεσσαλονίκη και δεν πλήρωσε το αντιτιμο των 20 ευρώ. Ακολούθησε μια κινηματογραφική κατάδιωξη με τους αστυνομικούς να τον πυροβολούν εν ψυχρώ. Ο έφηβος χαροπάλευε για 8 μέρες στο Ιπποκράτειο νοσοκομείο όπου και κατέληξε.

Τα καλοπληρωμένα ΜΜΕξαπάτησης, αφού πρώτα προσπάθησαν να συγκαλύψουν το γεγονός, έσπευσαν στη συνέχεια να χύσουν το ρατσιστικό τους δηλητήριο ενάντια στους Ρομά και να αντιστρέψουν την πραγματικότητα, μετατρέποντας τον 16χρονο από θύμα σε θύτη. Στα ίδια χνάρια βάδισε και η ανακοίνωση της ΕΛΑΣ, κάνοντας λόγο για προσπάθεια ακινητοποίησης του οχήματος με σφαίρες στις ρόδες, ενώ στην πραγματικότητα και οι 2 σφαίρες πέτυχαν τον νεαρό στο κεφάλι.

Η αστυνομική βία και αυθαιρεσία δεν σταμάτησε εκεί. Την Παρασκευή 09/12, ημέρα εκδίκασης της υπόθεσης, η αστυνομία επιτέθηκε με λύσσα στους συγκεντρωμένους έξω από τα Δικαστήρια Θεσσαλονίκης. Τις επόμενες ημέρες εξαπέλυσε πογκρόμ ενάντια σε συνοικίες όπου διαμένουν Ρομά σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, δείχνοντας το πραγματικό της πρόσωπο για άλλη μια φορά.

Την Τρίτη 13/12, ημέρα ανακοίνωσης της δολοφονίας του 16χρονου, πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις πανελλαδικά. Τα αντανakλαστικά του κινήματος ήταν άμεσα. Πλήθος κόσμου διαδήλωσε προκειμένου να καταγγείλει το γεγονός και να βάλει φρένο στην ασυδοσία της ΕΛΑΣ που με τις ευλογίες της κλίκας του Μητσοτάκη εκτελεί εν ψυχρώ όποιον δεν είναι «άριστος». Οι τραμπούκοι της ΕΛΑΣ επιτέθηκαν με μανία στους χιλιάδες διαδηλωτές με χημικά και ξύλο, κάνοντας συνολικά 61 προσαγωγές.

Η κατά τ' άλλα «ανεξάρτητη» αστική δικαιοσύνη χάιδεψε στο αυτί τον ένστολο δολοφόνο του ελληνικού αστικού κράτους, αφού τον άφησε ελεύθερο και τον έθεσε σε κατ' οίκον περιορισμό τη Δευτέρα 19/12. Ο ίδιος, έχοντας τις πλάτες της κυβέρνησης της ΝΔ υπερασπίστηκε τον εαυτό του λέγοντας πως βρισκόταν σε νόμιμη άμυνα, προσπαθώντας να σώσει τους συναδέλφους του.

Με μπόνους 600 ευρώ επιβραβεύουν τους δολοφόνους!

Την ημέρα που ο αστυνομικός πυροβόλησε στο ψαχνό τον Ρομά, λίγες ώρες μετά, ο Μητσοτάκης έκανε εξαγγελίες για έκτακτο χριστουγεννιάτικο «δώρο» με τη μορφή επιδόματος, και μάλιστα ακατάσχετου, ύψους 600 ευρώ στους ένστολους της αστυνομίας και του λιμενικού. Την ημέρα ανακοίνωσης του θανάτου του 16χρονου, η εξαγγελία αυτή πήρε σάρκα και οστά,

με τη συνολική δαπάνη να φτάνει τα 40,883 εκατ. ευρώ. Το σκανδαλώδες «έκτακτο» επίδομα στους μηχανισμούς καταστολής αποδεικνύει τη σήψη και παρακμή που έχει περιέλθει το ελληνικό αστικό κράτος. Ο λαομίσητος Μητσοτάκης, με περίσσιο ζήλο έσπευσε να δηλώσει πως το επίδομα αποτελεί την «ελάχιστη ένδειξη ευγνωμοσύνης» για τους ένστολους.

Με παρόμοιο ύφος, τα υπόλοιπα

κοινοβουλευτικά κόμματα επιβράβευσαν την κυβέρνηση, μιας και τα ίδια επιδιώκουν να ενισχύσουν τις ψήφους τους από τα ένστολα σώματα, ενόψει εκλογών. Ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ/ΚΙΝΑΛ και η Ελληνική Λύση ψήφισαν με τη σειρά τους υπέρ στο επίδομα. Άλλωστε, είναι οι ίδιοι που πολλαπλάκις έχουν επιστρατεύσει τους μηχανισμούς καταστολής για να τσακίσουν τους αγώνες των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η ψήφιση αυτή έφερε τριγμούς στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ με πάνω από 270 μέλη να συλλέγουν υπογραφές ενάντια στην απόφαση της Κ.Ο. του κόμματος. Η τελευταία, προσπάθησε άρον-άρον να μαζέψει τα ασυμμάζευτα, καταθέτοντας τροπολογία στη Βουλή ώστε να λάβουν και οι υγειονομικοί ανάλογο επίδομα.

Στον δρόμο των αστικών κομμάτων βαδίζει και το ΚΚΕ

Ο βούρκος και η σαπίλα του αστικού κοινοβουλίου στηρίχτηκε και από το ΚΚΕ, αφού ψήφισε υπέρ στο να δοθεί το κατάπτυστο «μπόνους» δολοφονίας στην ΕΛΑΣ και το Λιμενικό Σώμα. Η απόφαση αυτή αποτελεί συνέχεια της συντηρητικής και ομοιοταξικής πορείας και πολιτικής που ακολουθεί το ΚΚΕ.

Συνολικά, είναι γνωστό πως το ΚΚΕ θεωρεί τους αστυνομικούς «παιδιά του λαού» και δεν χάνει ευκαιρία να ψαρεύει ψήφους στα θολά νερά αυτών που ξυλοφορτώνουν, συλλαμβάνουν και πνίγουν με χημικά όσους αγωνίζονται ενάντια στο παρρηκμασμένο καπιταλιστικό σύστημα. Σε συχνή βάση κάνει λόγο για την αναγκαιότητα αύξησης των μισθών των αστυνομικών που αντιμετωπίζουν προβλήματα επιβίωσης με τους πενιχρούς μισθούς. Ενώ, δεν λείπουν επισκέψεις στα αστυνομικά τμήματα όπου κρατούνται παράνομα αγωνιστές και μετανάστες, αποζητώντας χειραψία με αυτούς που

δέρνουν φοιτητές κι εργάτες.

Από τη μία, βουλευτής του ΚΚΕ ζητά από το βήμα της Βουλής να μην καταστέλλονται οι αγώνες, ενώ πριν λίγο έχει συναινέσει στην οικονομική ενίσχυση των τραμπούκων της ΕΛΑΣ. Από την άλλη, ο Κουτσούμπας, σε ομιλία του στην Κ.Ο. Ασπροπύργου, με περίσσιο θράσος έκανε λόγο για κατάργηση των μηχανισμών καταστολής και δήλωσε πως «η διαχρονική θέση

του ΚΚΕ είναι ότι όλες αυτές οι ομάδες στο συγκεκριμένο σώμα, δεν δικαιούνται κανενός επιδόματος, ούτε καν μισθό δεν τους αξίζει να παίρνουν, γιατί δεν έχουν καμία θέση στην Ελληνική Αστυνομία». Ταυτόχρονα, λίγες μέρες μετά την κατακραυγή δήλωσε πως ήταν «λάθος» η υπερψήφιση του επιδόματος.

Άραγε, έχει αποφασίσει το ΚΚΕ αν πρέπει να υπάρχουν και να ενισχύονται οι μηχανισμοί καταστολής; Θεωρεί τα σώματα ασφαλείας βασικό συστατικό στοιχείο του αστικού κράτους ή όχι; Γιατί λοιπόν, ακόμη και αν αφελώς δεχθούμε ότι ήταν ανθρώπινο λάθος η ψήφιση του επιδόματος, εφόσον θέλει την κατάργησή αυτών των σωμάτων, δεν πραγματοποίησε διαδήλωση την ημέρα ανακοίνωσης του θανάτου του 16χρονου;

Ο λόγος για τους ελιγμούς του σταλινικού ΚΚΕ είναι ένας. Προκειμένου να διατηρήσει τα κοινοβουλευτικά του συμφέροντα, δεν θα διστάσει να υπερψηφίσει με τα αστικά μνημονιακά κόμματα υπέρ της ενίσχυσης των ένοπλων ομάδων του αστικού κράτους. Προκειμένου να εξασφαλίσει μερικές ψήφους ακόμα, που μπορεί να βοηθήσουν στην παραμονή του στη βουλή, δεν θα διστάσει να αποτελέσει αποκούμπι των νεοφιλελεύθερων κανιβάλων και να ταχθεί ουσιαστικά ενάντια στους αγώνες των «από κάτω».

Η ζοφερή πραγματικότητα για την εργατική τάξη και τους φτωχούς

Η ψήφιση του επιδόματος δολοφονίας στους μηχανισμούς καταστολής αποδεικνύει τη βαρβαρότητα στην οποία έχουμε περιέλθει. Οδεύοντας προς τις εκλογές, ολοκληρώνεται μια μαύρη περίοδος για τους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Η εξαχρείωση των νεοφιλελεύθερων και η αντιδημοκρατική αναδίπλωση προσπαθούν να καθυποτάξουν τους εκμεταλλεόμενους. Η

οικοδόμηση και επιβολή ενός μαύρου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης αποτελεί μονόδρομο για την ελίτ και τους πλούσιους. Η κυβέρνηση της ΝΔ απομονώνεται όλο και περισσότερο από την κοινωνία. Είναι ανίκανη και άχρηστη να αντιμετωπίσει την οικονομική, υγειονομική και περιβαλλοντική κρίση.

Το ένα σκάνδαλο διαδέχεται το άλλο. Παρακολουθήσεις αγωνιστών του εργατικού κινήματος, διαφθορά και ανηθικότητα με πάρτι εκατομμυρίων (βλ. Καϊλή, Πάτση κ.ά.). Η κυβέρνηση Μητσοτάκη χαρίζει τα πάντα στους ιδιώτες-αρπακτικά και κοροϊδεύει κατάμουτρα τους φτωχούς με «pass»-ελεημοσύνες και άδεια «καλάθια», ενώ για τους πλούσιους, τα κρατά γεμάτα. Στηρίζει όλο και περισσότερο τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στον πόλεμο της Ουκρανίας με δισεκατομμύρια ευρώ σε εξοπλισμούς, βάσεις και στρατό. Την ίδια ώρα, μειώνει δραστικά τη χρηματοδότηση για τις κοινωνικές ανάγκες και ξεπουλάει ότι δημόσιο έχει απομείνει. Αρπάζει τα σπίτια των λαϊκών οικογενειών για να τα κάνει βορά στα νύχια των ιδιωτών και των funds. Οι ιδιωτικοί πάροχοι ενέργειας ετοιμάζονται να στήσουν νέο γλέντι, μετά και από τις τελευταίες αυξήσεις των τιμών.

Η οξύνση της καταστολής αποτελεί κορωνίδα στην πολιτική των νεοφιλελεύθερων και μια στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης και της ελίτ. Προκειμένου να σώσουν ό,τι σώζεται από τη λαίλαπα της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος, εξοπλίζουν τις συμμορίες ΜΑΤ-ΟΠΚΕ-ΔΙΑΣ-ΔΕΛΤΑ κ.ά. Δεν διστάζουν να οπλίζουν τα χέρια των αστυνομικών και να πυροβολούν στο ψαχνό όποιον δεν ανήκει στα σαλόνια της εξουσίας τους. Το όργιο καταστολής αποτελεί την αναγκαία λύση για τους νεοφιλελεύθερους προκειμένου να ψηφίσουν και να εφαρμόσουν τους αντεργατικούς νόμους.

Στους ταξικούς αγώνες η δική μας λύση

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να βασιστούμε στις δικές μας δυνάμεις. Ο ορνιθώνας της αστικής τάξης βρίσκεται σε πλήρη αποσύνθεση. Οποιοδήποτε κυβερνητικό σχήμα κι αν επιχειρήσουν να χτίσουν στις επόμενες εκλογές, θα πάρει τη σκυτάλη και θα οξύνει ακόμη παραπάνω την ακραία ταξική, νεοφιλελεύθερη πολιτική που απαιτείται για να μας τσακίσει.

Έχουμε χρέος στη ζωή μας να υπερασπιστούμε τα δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες, απέναντι σε αυτούς που μας πυροβολούν. Πρέπει να επιβάλουμε τον αφοπλισμό της αστυνομίας και τη διάλυση των μηχανισμών καταστολής. Με τη μαζική αυτοάμυνα του κινήματος, μέσα από τους ανυποχώρητους αγώνες μας και την αυτοοργάνωσή μας σε χώρους δουλειάς, γειτονιές και σχολές να απαλλαγούμε από το μνημονιακό συρφετό που μας ρημάζει τη ζωή.

■ Γρηγόρης Μπ.

Στα νύχια των αρπακτικών τραπεζών-funds η πρώτη κατοικία χιλιάδων λαϊκών νοικοκυριών!

Η πρωτοφανούς βαρβαρότητας έξωση από την οικία της χαμηλο-συνταξιούχου Ι. Κολοβού, στις 21 Νοέμβρη (βλ. «Εργατική Πάλη», Δεκέμβριος 2022), πήρε τεράστιες διαστάσεις σοκάροντας τους πάντες, αποτελώντας ένα ακόμη πλήγμα για την λαομίσητη κυβέρνηση-συμμορία του Μητσοτάκη. Ωστόσο, οι πλειστηριασμοί συνεχίζονται κανονικά και τα αρπακτικά των funds λη-στεύουν τις περιουσίες-κατοικίες εργατι-κών και λαϊκών στρωμάτων.

Τα δάνεια με ελβετικό φράγκο «πνίγουν» τους δανειολήπτες

Άλτο συνεχίζει να παραμένει επίσης το πρόβλημα με τους 200.000 περίπου δανειολήπτες ελβετικού φράγκου (CHF). Τα δάνεια αυτά είχαν χορηγηθεί σε νόμισμα CHF, με ρήτρα αποπληρωμής όμως, στην ισοτιμία που θα έχει έναντι του ευρώ κατά την πληρωμή της εκάστοτε δόσης. Οι δανειολήπτες κατέληξαν να οφείλουν υπέρογκα ποσά παρότι πλήρωναν κανονικά τις δόσεις τους, διότι τα τελευταία χρόνια άλαξε η ισοτιμία ευρώ - CHF με σημαντική υποτίμηση του πρώτου (από 1,6 προς 1 το 2006, περίπου στο 1 προς 1 το 2022).

Όσο το ευρώ υποτιμούνταν έναντι του CHF, τόσα περισσότερα ευρώ χρειάζονταν ο δανειολήπτης για να αγοράζει τα ελβετικά φράγκα της μηνιαίας δόσης. Ταυτόχρονα, αυξάνεται και η συνολική οφειλή

του άληκτου κεφαλαίου του δανείου, διότι, παρότι αυτό μειώνεται με τις καταβολές των δόσεων, αντίστοιχα το ποσό αυτό όπως αντιστοιχεί σε ευρώ, αυξάνεται. Αυτό πρακτικά σημαίνει ότι τα δάνεια που ελήφθησαν έχουν αυξηθεί κατά περίπου 67% (τόσο η μηνιαία δόση όσο και το άληκτο κεφάλαιο). Δηλαδή, ένα δάνειο που το 2007 ήταν 100.000 ευρώ, σήμερα είναι πάλι 100.000 (τουλάχιστον) παρά τις συνεχείς πληρωμές του οφειλέτη του.

Η παρέμβαση της κυβέρνησης προς τις τράπεζες

Η καυτή πατάτα των «κόκκινων δανείων» που πρέπει να διαχειριστεί η κυβέρνηση, επιδεινώθηκε ακόμη περισσότερο λόγω της αύξησης των επιτοκίων της ΕΚΤ, που σε συνδυασμό με τις εξωφρενικές ανατιμήσεις σε αγαθά και ενέργεια, έχει ήδη προκαλέσει νέα αύξηση των μη εξυπηρετούμενων δανείων. Ήδη το 1/3 των εξυπηρετούμενων δανείων μπήκαν στη λίστα των «κόκκινων» κι αυτός ο αριθμός θα αυξηθεί πολύ σύντομα ακόμα περισσότερο.

Για να μετριάσει τις αντιδράσεις η κυβέρνηση – ενόψει και των εθνικών εκλογών – απευθύνθηκε προς στις τράπεζες καλώντας τις να εναρμονιστούν στις νέες συνθήκες που διαμορφώνονται. Με δηλώσεις τους, τόσο ο πρωθυπουργός όσο κι ο υπ. Οικονομικών Σταϊκούρας ζήτησαν από τις τράπεζες να πάρουν μέτρα ώστε «...να

στηρίζουν συνολικά τα ευάλωτα νοικοκυριά καθώς θα έχουν μια υψηλή κερδοφορία (οι 4 συστημικές τράπεζες είχαν έσοδα από τόκους στο τρίτο τρίμηνο 1,4 δις., έσοδα από προμήθειες 450 εκατ. και τα καθαρά και επαναλαμβανόμενα κέρδη, κυρίως από τόκους και προμήθειες 526 εκατ.) έτσι ώστε να αποτρέψουμε και τη δημιουργία μιας νέας γενιάς κόκκινων δανείων».

Το υπ. Οικονομικών ζήτησε επίσης από τις τράπεζες: α) Προτάσεις μέχρι τέλος του χρόνου με σκοπό την αύξηση της εγκρισιμότητας των αιτήσεων εξωδικαστικού μηχανισμού που αφορούν τους ενήμερους δανειολήπτες τους. β) Αύξηση των επιτοκίων καταθέσεων και μείωση των αυξημένων επιτοκίων χορηγήσεων ως αποτέλεσμα της αύξησης των επιτοκίων της ΕΚΤ (οι τράπεζες σήμερα δανείζουν με επιτόκιο περίπου 4,86% και δίνουν στους καταθέτες επιτόκιο μόλις 0,05%!). γ) Επαναξιολόγηση-μείωση ή κατάργηση του κόστους προμηθειών των τραπεζών στις απλές τραπεζικές συναλλαγές όπως: εισερχόμενου/εξερχόμενου εμβάσματος, αποστολής χρημάτων σε τράπεζες εκτός ευρωζώνης, ανάληψης μετρητών από ΑΤΜ άλλης τράπεζας, συνδρομή ή επανέκδοση χρεωστικής/πιστωτικής κάρτας, έκδοσης αντιγράφων κίνησης λογαριασμών/δανείων/καρτών κ.λπ.

Μετά από δύο συναντήσεις τους με τον υπουργό, οι τραπεζίτες πρότειναν

μόνο την κάλυψη του 50% της αύξησης που προκαλεί η ενίσχυση των επιτοκίων της ΕΚΤ. Για παράδειγμα, εάν η δόση ενός δανείου αυξηθεί κατά 100 ευρώ, θα επιδοτούν τα 50. Επίσης, οι τράπεζες το περιορίζουν μόλις στους 30.000 δανειολήπτες, ορίζοντας πολύ αυστηρά εισοδηματικά και περιουσιακά κριτήρια και μόνο με την προϋπόθεση τα δάνεια να είναι ενήμερα!

Πραγματική λύση στην προστασία της λαϊκής κατοικίας

Είναι δεδομένο ότι ενόψει και των επικείμενων εθνικών εκλογών θα ξεκινήσει μια πλειοδοσία ψεύτικων υποσχέσεων για τους εκατοντάδες χιλιάδες δανειολήπτες ώστε να αρπάξουν τις ψήφους τους, τόσο από την κυβέρνηση Μητσοτάκη όσο κι από τον ΣΥΡΙΖΑ (που με νομοθεσία επί διακυβέρνησής τους, άνοιξαν το πέρασμα των κόκκινων δανείων στα κοράκια των funds, θέσπισαν τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς και το ιδιώνυμο αδίκημα της διαμαρτυρίας ενάντια στους πλειστηριασμούς). Η όξυνση της κρίσης που οδηγεί σε μια νέα χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού δεν λύνεται με ευχολόγια αλλά με ριζοσπαστικές λύσεις. Μόνο μια κυβέρνηση των εργαζομένων μπορεί να βάλει φρένο στις τράπεζες και στο κοράκια των funds και να δώσει οριστική λύση στο πρόβλημα, εφαρμόζοντας ένα πρόγραμμα σωτηρίας της λαϊκής κατοικίας με πλήρη κατάργηση των πλειστηριασμών, άμεση διαγραφή των λαϊκών χρεών και εθνικοποίηση των τραπεζών με εργατικό έλεγχο.

■ Νίκος Κτενάς

Νέος γύρος νεοφιλελεύθερων επιθέσεων στην Παιδεία Να διώξουμε την κυβέρνηση των δολοφόνων

Κλείνοντας τον κύκλο της, η κυβέρνηση Μητσοτάκη προχωράει στην νεοφιλελεύθερη επίθεση στην δημόσια και δωρεάν παιδεία επιχειρώντας, όσο προλαβαίνει, να εφαρμόσει τα νομοσχέδια που έχει ψηφίσει. Από την κατάργηση του ασύλου, την Βάση Εισαγωγής και την γενίκευση των διδάκτρων σε μεταπτυχιακά και ξενόγλωσσα προπτυχιακά, μέχρι την εξίσωση των πανεπιστημιακών πτυχίων με αυτών των κολλεγίων, το v+2, τα συμβούλια ιδρύματος, την Πανεπιστημιακή Αστυνομία. Σε όλα αυτά προστίθεται και η προσπάθεια πολλών διοικήσεων ΑΕΙ να εφαρμόσουν τη διάταξη του νόμου-πλαίσιο που προβλέπει την θέσπιση ηλεκτρονικών φοιτητικών εκλογών με ενιαίο απολιτίκ ψηφοδέλτιο για την ανάδειξη «εκπροσώπων των φοιτητών» στις συνελεύσεις τμημάτων των καθηγητών. Η Κεραμέως και οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι προσπαθούν ναβάλουν τέλος στην δημόσια και δωρεάν παιδεία. Ο χρεωκοπημένος ελληνικός καπιταλισμός μπορεί να προσφέρει στη νεολαία μόνο ανεργία και φτώχεια, άρα είναι «πολυτέλεια» να δίνονται λεφτά για την παιδεία από τον κρατικό προϋπολογισμό. Πρέπει η εκπαίδευση να προσαρμοστεί βίαια «στις ανάγκες τις αγοράς», να γίνει εμπόρευμα με τίτλους σπουδών-«σούπες» και τσακισμένα επαγγελματικά κι εργασιακά δικαιώματα. Δηλαδή, οι φτωχοί να παραμείνουν φτωχοί και, αφού δεν έχουν να πληρώνουν διδάκτρα, να μείνουν και αμόρφωτοι. Για να γίνει αυτό πρέπει πρώτα να ξεφορτωθούν κάθε μορφή οργάνωσης του φοιτητικού κινήματος. Θέλουν να τσακίσουν τις οργανωμένες δομές του φοιτητικού συνδικαλισμού,

τους φοιτητικούς συλλόγους και τις αγωνιστικές δυνάμεις: θέλουν να διαλύσουν τον συλλογικό αγώνα.

Η νεολαία πέρα από την εκπαίδευση δεν έχει θέση, για τους νεοφιλελεύθερους, ούτε στην ίδια τη ζωή! Τις πρώτες πρωινές ώρες της Δευτέρας 5/12, συμμορίες της ομάδας ΔΙΑΣ πυροβολούν θανάσιμα με ευθεία βολή στο κεφάλι τον 16χρονο Ρομά, Κώστα Φραγκούλη επειδή έβαλε πετρέλαιο σε πρατήριο καυσίμων και δεν πλήρωσε το αντίτιμο των 20 ευρώ. Μετά από την άγρια δολοφονία του 18χρονου Νίκου Σαμπάνη 1 χρόνο πριν και 14 χρόνια μετά την εν ψυχρώ δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, οι ακραίοι νεοφιλελεύθεροι της ΝΔ συνεχίζουν να οπλίζουν τις συμμορίες της αστυνομίας για να πυροβολούν την νεολαία και τους φτωχούς στο ψαχνό.

Η σκληρή καταστολή που πραγματοποιήθηκε στις κινητοποιήσεις που ακολούθησαν, για την δολοφονία του Φραγκούλη, συνεχίστηκε το μεσημέρι της Τετάρτης 14/12 όπου οι δολοφόνοι των ΟΠΚΕ-MAT-ΔΡΑΣΗ προχώρησαν σε δεκάδες προσαγωγές (ακόμα και περαστικών) στην ΑΣΟΕΕ και στη Νομική Αθηνών, εισβάλλοντας μέσα στις σχολές. Η υπερψήφιση επιδόματος – δωράκι 600 ευρώ στην αστυνομία, απ' όλα σχεδόν τα κοινοβουλευτικά κόμματα μια ημέρα μόλις από την αναγγελία του θανάτου του 16χρονου, σημάδεψε όχι μόνο επιβράβευση για την δολοφονία, αλλά έδωσε και το ελεύθερο να προχωρήσουν οι πραιτοριανοί του συστήματος σε πογκρόμ καταστολής πανελλαδικά. Εκμεταλλευόμενοι επίσης την απουσία μιας δυναμικής απάντησης από το εργατικό και

φοιτητικό κίνημα, κυρίως από την απουσία συνελεύσεων και καταλήψεων των σχολών, κυβέρνηση και κράτος βρήκαν χρυσή ευκαιρία.

Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, η δυσσαρέσκεια και η οργή της συντριπτικής πλειοψηφίας της νεολαίας και των εργαζομένων μεγαλώνει. Τα φτωχά λαϊκά στρώματα σιχαίνονται και αδυνατούν να κατανοήσουν το αστείο επιχείρημα πως «και οι αστυνομικοί εργαζόμενοι είναι», το οποίο επιστρατεύει το ΚΚΕ στηρίζοντας στη Βουλή (από κοινού με ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, Ελληνική Λύση) το επίδομα των 600 ευρώ, υποτασσόμενο στο αστικό κράτος για άλλη μια φορά και ενισχύοντας την συντηρητική στροφή του. Γι' αυτό και αναλαμβάνει ο μηχανισμός της ΚΝΕ να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, «πείθοντας» με άλλους τρόπους όποια φωνή κριτικής (και λογικής) εκφράζεται. Στην κατεύθυνση αυτή, η ΚΝΕ επιτέθηκε με τις γνωστές τραμπουκικές πρακτικές του υποκόσμου σε μέλη των ΕΑΑΚ στις 15/12 στο Φυσικό και Μαθηματικό του ΕΚΠΑ, τραυματίζοντάς τους, ενώ πέταξαν μπογιές έξω από το δωμάτιο οικοτρόφου των Νέων Φοιτητικών Εστίων του ΕΜΠ που είναι στα ΕΑΑΚ. Η γραμμή της ΠΚΣ/ΚΝΕ είναι αποτέλεσμα της πολιτικής χρεωκοπίας της. Σήμερα φαίνεται ακόμα πιο καθαρά ότι η «πρώτη δύναμη» δεν έχει καμία διάθεση ή αποτελεσματικό σχέδιο αγώνα ενάντια στο Νόμο-Πλαίσιο, την ακρίβεια, τον πόλεμο και την καταστολή. Ακόμη περισσότερο, δεν μπορεί να απαντήσει με επιχειρήματα σε όποια κριτική της γίνεται και γι' αυτό προσφεύγει σε τέτοιες πρακτικές.

Έχουμε περίπου ένα μήνα από μαζικές και αξιοσημείωτες κινητοποιήσεις των εργαζομένων και της νεολαίας, από την Γενική Απεργία της 9/11, στις διαδηλώσεις του Πολυτεχνείου στις 17/11 και της επετείου της δολοφονίας του Αλέξη Γρηγορόπουλου στις 6/12 μέχρι τις κινητοποιήσεις για την δολοφονία του 16χρονου στις 13/12, που αποτυπώνουν το προχώρημα της συνειδησίας ως προς την απόρριψη των νεοφιλελεύθερων και μνημονιακών πολιτικών. Όμως για να σταθεί το φοιτητικό κίνημα στο ύψος των περιστάσεων χρειάζεται η ενίσχυση ενός ολοκληρωμένου σχεδίου αγώνων για την ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος σε μια επαναστατική κατεύθυνση. Ένα τέτοιο σχέδιο προτάσσει η Σοσιαλιστική Σπυδαστική Πάλη. Καταδικάζουμε τις επιθέσεις της ΚΝΕ απέναντι στην αριστερά και καλούμε κάθε φοιτητή να απομονώσει τη νεολαία ενός κόμματος που επιβράβευσε τους δολοφόνους του Φραγκούλη, του Σαμπάνη, του Γρηγορόπουλου και τόσων άλλων. Η γενίκευση της βίας, με την αντιπαράθεση μηχανισμών σε μία σειρά από σχολές οδηγούν στη διάλυση γενικών συνελεύσεων, στην ανάπτυξη λογικών «βεντέτας και ξεκαθαρίσματος λογαριασμών», φέρνουν σύγχυση και απομαζικοποίηση. Γιατί ο πραγματικός εχθρός δεν είναι η όποια άλλη αριστερή δύναμη, αλλά ο Νόμος-Πλαίσιο, η κλίκα των δολοφόνων του Μητσοτάκη, η μνημονιακή πολιτική που έχει κηρύξει έναν εμφύλιο πόλεμο σε κάθε νέο, φτωχό, εργαζόμενο και όσοι την εφαρμόζουν.

Εκλογές του Συλλόγου Εστιακών Φοιτητών στα Ιωάννινα

Στις 08/12 πραγματοποιήθηκαν οι εκλογές του Συλλόγου Εστιακών Φοιτητών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων (ΣΕΦΠΙ). Το Ενωτικό Ψηφοδέλτιο, στο οποίο συμμετέχει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και ανένταχτοι φοιτητές, απέσπασε ποσοστό 72,77% (76,4% το 2021), συγκεντρώνοντας σχεδόν τα 3/4 των ψήφων με 147 (έναντι 146 το 2021). Η ΠΚΣ-ΚΝΕ αύξησε ελάχιστα τις ψήφους της και πήρε ποσοστό 19,31% (15,7% το 2021), με 39 ψήφους (έναντι 30 το 2021) παίρνοντας 2 έδρες (1 είχε το 2021). Τέλος, τα ΕΑΑΚ σημείωσαν μεγάλη πτώση με ποσοστό 3,96% (7,3% το 2021) και 8 ψήφους (έναντι 14 το 2021), χάνοντας την έδρα που είχαν πέρυσι. Σημαντικά στοιχεία αποτελούν η διατήρηση της συμμετοχής των φοιτητών, παρά την μεγάλη κρίση του φοιτητικού κινήματος (ΦΚ), ενώ παράλληλα φάνηκε και η ηλικιακή ανανέωση του Συλλόγου (περισσότεροι από τους μισούς ψηφίσαντες είναι έως 3ο έτος). Και τα δύο δείχνουν τις προοπτικές του Συλλόγου για τα επόμενα χρόνια.

Η διατήρηση του υψηλού ποσοστού του Ενωτικού για ακόμα μία χρονιά, έρχεται ως αποτέλεσμα της δράσης του Συλλόγου όλο το προηγούμενο διάστημα. Ακολουθώντας το σχέδιο και την πολιτική του

Ενωτικού και της ΣΣΠ, ο ΣΕΦΠΙ κατάφερε μέσα σε μια δύσκολη περίοδο να κρατήσει ψηλά την σημαία του αγώνα. Παρά τα σοβαρά προβλήματα του ΦΚ, καταφέραμε να διεξάγουμε 10 Γενικές Συνελεύσεις, τις μαζικότερες μάλιστα στο πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Μέσα από την αυτοοργάνωση των φοιτητών, την αξιοποίηση μαχητικών μέσων πάλης και την υιοθέτηση ενός ολοκληρωμένου σχεδίου αγώνα καταφέραμε να βελτιώσουμε την καθημερινότητα των εστιακών φοιτητών με σημαντικές νίκες (δεν διώχθηκε κανείς φοιτητής, κερδίσαμε επιπλέον θέσεις, βελτιώθηκαν οι υποδομές, αυξήθηκε το ζεστό νερό, κλπ.), παρά τις σφοδρές επιθέσεις που δέχεται η εκπαίδευση από την κυβέρνηση της ΝΔ.

Όπως και τα προηγούμενα χρόνια, η δράση του Συλλόγου δεν έμεινε εγκλωβισμένη στους τέσσερις τοίχους των εστιών. Η σύνδεση των άμεσων προβλημάτων των εστιακών με τις ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές του μνημονιακού συρφετού, αποτέλεσε τον βασικό άξονα σε κάθε αγώνα. Ο ΣΕΦΠΙ πρωταγωνίστησε στην οργάνωση φοιτητικών κινητοποιήσεων-διαδηλώσεων, στο συντονισμό συλλόγων, στον αγώνα ενάντια σε Νόμο Πλαίσιο-Κεραμέως, την κατάργηση της Φοιτητικής Μέριμνας, των δωρεάν μεταπτυχιακών,

ΟΠΠΙ κλπ. Οργανώνοντας καμπάνιες για την ακρίβεια, τον πόλεμο, τα εργασιακά-εργατικά δικαιώματα και την καταστολή, διευρύνσαμε την δράση και τα αιτήματά μας, μαζικοποιώντας απεργίες κι επετείους όπως της Εξέγερσης του Πολυτεχνείου, της 6ης Δεκεμβρή κ.λπ.

Οι ΠΚΣ και ΕΑΑΚ, χωρίς να προτείνουν καμία εναλλακτική, έγιναν πολλές φορές εμπόδιο στους αγώνες του Συλλόγου. Οι προσπάθειες να διασπάσουν την ενότητα και την αγωνιστικότητα των φοιτητών κορυφώθηκαν, χρησιμοποιώντας κάθε μέσο στις εκλογές του Συλλόγου, όπου παρακινούσαν τους φοιτητές να απέχουν (καλλιέργεια απολιτίκ συνείδησης) και κατηγορήσαν την Επιτροπή Υπεράσπισης των 25 διωκόμενων φοιτητών (17 Νοέμβρη 2020) για κλοπή των χρημάτων που συγκεντρώθηκαν για δικαστικά έξοδα (την ίδια στιγμή που δεν έχουν δώσει ούτε ευρώ για την υπεράσπισή τους).

Δεν χωράει όμως κανένας εφησυχασμός. Η κρίση, ο πόλεμος των ιμπεριαλιστών, οι επικίνδunami ανταγωνισμοί Ελλάδας - Τουρκίας, η ακρίβεια και ο πληθωρισμός, ανοίγουν μια μαύρη περίοδο μπροστά μας. Στη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση, η κυβέρνηση της ΝΔ επιχειρεί να ολοκληρώσει την προσαρμογή της

στην μνημονιακή πραγματικότητα, με τον Νόμο Πλαίσιο να μετατρέπει τα πανεπιστήμια σε επιχειρήσεις με δίδακτρα και τους φοιτητές σε πελάτες, αντίστοιχα και την Φοιτητική Μέριμνα σε πανάκριβο εμπόρευμα και τους εστιακούς σε ένοικους ακριβών δομών real-estate.

Μονόδρομος απέναντι σε αυτήν την κατάσταση, είναι ένας αγώνας διαρκείας που θα υπερασπιστεί ανυποχώρητα τη δωρεάν εκπαίδευση και θα ανάψει την φλόγα της εξέγερσης για φτωχούς, εργαζόμενους, νέους, ενάντια στην κυβέρνηση ΝΔ και κάθε μνημονιακού κανίβαλου που επιχειρεί να βάψει το μέλλον μας με μαύρο χρώμα. Γι' αυτό παλεύουμε για το ζωντάνεμα και την επαναλειτουργία των φοιτητικών συλλόγων προς μια αγωνιστική και μαχητική κατεύθυνση. Για να αποτελέσουν ξανά εργαλεία οργάνωσης αγώνων για την υπεράσπιση της δωρεάν παιδείας, των δημοκρατικών/εργασιακών μας δικαιωμάτων. Η αγωνιστική ανασυγκρότηση όμως των συλλόγων στα πρότυπα του ΣΕΦΠΙ, μπορεί να γίνει μόνο με την αλλαγή των συσχετισμών υπέρ των επαναστατικών δυνάμεων, όπως της ΣΣΠ.

■ Κώστας Α. Ζ., Γραμματέας ΔΣ ΣΕΦΠΙ

Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών: Αποτελέσματα εκλογών στις ΕΛΜΕ Θεσσαλονίκης

Ολοκληρώθηκαν οι εκλογές για ανάδειξη Διοικητικών Συμβουλίων (Δ.Σ.) στις 5 ΕΛΜΕ (πρωτοβάθμια σωματεία καθηγητών) της Θεσσαλονίκης (ΕΛΜΕ-Θ). Είναι πολύ σημαντικό ότι οι εκλογές έγιναν όπως ορίζουν τα καταστατικά των ΕΛΜΕ και όχι ο νόμος Χατζηδάκη. Τα αντικειμενικά προβλήματα που δημιούργησε η μη χορήγηση συνδικαλιστικής άδειας από το υπουργείο Παιδείας, μαζί με την απογοήτευση που έφεραν στους συναδέλφους τα διαρκή πραξικοπήματα και η προδοτική στάση της πλειοψηφίας της ΟΛΜΕ (ΔΑΚΕ – ΣΥΝΕΚ – ΠΕΚ) στα ζητήματα της αξιολόγησης της σχολικής μονάδας, τη μη κήρυξη απεργίας-αποχής από τους μέντορες - συντονιστές (θεσμούς που αποτελούν την αρχή της ατομικής αξιολόγησης) και τη συμμετοχή στις ηλεκτρονικές «εκλογές»-παρωδία για τα υπηρεσιακά συμβούλια (Υπ.Σ.) οδήγησε σε περαιτέρω πτώση συμμετοχής στις εκλογές (εκτός από την Ε' ΕΛΜΕ-Θ) από το 2021. Βέβαια μεγάλο κομμάτι της αποχής οφείλεται και στη μεγάλη πτώση της ΔΑΚΕ, που χρεώνεται την επιλογή της να στηρίζει ανοικτά τις επιλογές της κυβέρνησης και να υπονομεύσει ευθέως τον αγώνα ενάντια στην αξιολόγηση και την απεργία-αποχή, αλλά και να συμμετέχει στις νόθες εκλογές για τα Υπ.Σ.

Η ΔΑΚΕ (ΝΔ) παρουσιάζει μεγάλη απώλεια ψήφων για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά, ενώ αν συγκρίνουμε τα αποτελέσματα με τις εκλογές του 2019 (το 2020 δεν έγιναν λόγω πανδημίας), οι απώλειές της είναι τεράστιες. Ενδεικτικά, στην Ε' ΕΛΜΕ-Θ χάνει πάνω από το μισό των ψήφων της και στην Γ' ΕΛΜΕ από 123 ψήφους και 2 έδρες, παίρνει 33 και δεν εκλέγει αντιπρόσωπο.

Οι ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) μετά τη θεαματική πτώση που εμφάνισαν πριν 6 χρόνια, πέφτουν και φέτος σε ψήφους και ποσοστά. Στην Α' ΕΛΜΕ-Θ, από 137 ψήφους το 2019 πήγαν στους 53 το 2021 και 28 φέτος χάνοντας 1 από τις 2 έδρες, ενώ στη Δ' ΕΛΜΕ-Θ από 126 το 2019 πήγαν το 2021 στους 69 και στους 35 το 2022 χάνοντας την έδρα που είχαν. Οι συνάδελφοι αποδοκίμασαν τη στάση των ΣΥΝΕΚ να ξεπουλήσουν την απεργία-αποχή για την αξιολόγηση και για μέντορες - συντονιστές, την επιλογή τους να συμμετέχουν στις ηλεκτρονικές εκλογές των Υπ.Σ. αλλά και την πλήρη ευθυγράμμιση τους με τις ΔΑΚΕ – ΠΕΚ που με διαρκή πραξικοπήματα στην ΟΛΜΕ αγνοούν τη βούληση της βάσης και συντελούν στην εφαρμογή των βάρβαρων νεοφιλελεύθερων μέτρων της κυβέρνησης.

Η ΠΕΚ συνεχίζει την ελεύθερη πτώση της, χάνει σχεδόν σε όλες τις ΕΛΜΕ-Θ το 1/6 των ψήφων της. Στην Α' ΕΛΜΕ-Θ χάνει την έδρα που είχε.

Η Αγωνιστική Συσπείρωση (ΠΑΜΕ) συνολικά μειώνει τις ψήφους και ανεβάζει ελαφρώς το ποσοστό της. Στην Α' ΕΛΜΕ-Θ, η Αγωνιστική Συσπείρωση που χρόνια τώρα έχει την προεδρία (μπορεί να αυξάνει τα ποσοστά της και να κερδίζει 4 έδρες), είναι λυπηρό πώς κατάφερε με την αδράνεια σε όλα τα σημαντικά ζητήματα (αξιολόγηση κ.λπ.) να οδηγήσει το σωματείο σε τόσο μεγάλη συρρίκνωση (έχασαν από το 2019 το 60% των ψηφισάντων). Στις υπόλοιπες ΕΛΜΕ-Θ χάνει ψήφους, σε κάποιες και ποσοστά κυρίως στην Ε' ΕΛΜΕ-Θ (χάνει πάνω από 4 ποσοστιαίες μονάδες).

Οι Παρεμβάσεις (ΑΝΤΑΡΕΥΑ, ΜΛ-ΚΚΕ, ΛΑΕ, Αναμέτρηση, Δίκτυο κ.ά.) εμφανίζουν σημαντική άνοδο σε ποσοστά

και έδρες. Είναι πρώτη δύναμη στην Γ', Δ' και Ε' ΕΛΜΕ-Θ, ενώ κερδίζουν από μία έδρα παραπάνω στην Α', Δ' και Γ' ΕΛΜΕ στην οποία μάλιστα πετυχαίνουν και αυτοδυναμία. Είναι η παράταξη που καρπώνεται την αγωνιστική της στάση στα ζητήματα της απεργίας-αποχής από τις ΕΛΜΕ για την αξιολόγηση και τους μέντορες - συντονιστές και της αποχής από τις ηλεκτρονικές εκλογές.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις (ΚΚΕ(μ-λ)) μπορεί να εμφανίζουν άνοδο στην Ε' ΕΛΜΕ-Θ, στη μόνη ΕΛΜΕ-Θ που παρεμβαίνουν φέτος, αφού μετακινήθηκαν από την Α' και τη Δ' ΕΛΜΕ-Θ, όμως στην πραγματικότητα από 59 ψήφους που είχαν συνολικά πέρσι στις 3 ΕΛΜΕ-Θ, φέτος έπεσαν στις 56, χωρίς μάλιστα να καταφέρουν να εκλέξουν αντιπρόσωπο στο ΔΣ της Ε' ΕΛΜΕ-Θ.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών καταγράψαμε μικρή απώλεια και σε ψήφους και σε ποσοστά και δεν καταφέραμε να

διατηρήσουμε τις έδρες που είχαμε στην Α' και Ε' ΕΛΜΕ-Θ. Καλέσαμε τους συναδέλφους να προωθήσουμε μαζί ένα σχέδιο ανασυγκρότησης των ΕΛΜΕ που θα βασίζεται στην ενεργή συμμετοχή και τους αγώνες των εκπαιδευτικών. Δώσαμε όλες μας τις δυνάμεις στη μάχη ενάντια στην αξιολόγηση και στην οργάνωση στην πράξη της απεργίας-αποχής από τις ΕΛΜΕ μέσα στα σχολεία. Μένει να αντιμετωπίσουμε τις αδυναμίες μας στη συγκρότηση των ψηφοδελτίων μας. Θα συνεχίσουμε τον αγώνα όπως και πριν για να οργανώσουμε τους συναδέλφους μας έτσι ώστε να αποτρέψουμε την κυβερνητική πολιτική που ιδιωτικοποιεί τη δημόσια εκπαίδευση και τσακίζει τα εργασιακά και μορφωτικά δικαιώματα όλης της κοινωνίας. Τα αποτελέσματα των εκλογών που συμμετέχουμε ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών φαίνονται στους πίνακες (σε παρένθεση τα περσινά αποτελέσματα για το Δ.Σ.).

	Ε' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ			Α' ΕΛΜΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ		
	ΨΗΦΟΙ	% ΣΤΑ ΕΓΚΥΡΑ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	% ΣΤΑ ΕΓΚΥΡΑ	ΕΔΡΕΣ
ΔΑΚΕ (ΝΔ)	209(0)	22,59%(0)	2(0)	43(59)	16,67%(19,16)	2(2)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ (ΑΝΤΑΡΕΥΑ κ.ά.)	387(405)	41,84% (51,07)	3(4)	57(45)	22,09%(14,61)	2(1)
ΕΣΑΚ-ΔΕΕ (ΠΑΜΕ - ΚΚΕ)	119(131)	12,86%(16,52)	1(1)	94(79)	36,43%(25,65)	4(2)
ΣΥΝΕΚ	83(121)	8,97%(15,26)	1(1)	28(53)	10,85%(17,21)	1(2)
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ των ΕΚΠ/ΚΩΝ (ΟΚΔΕ)	60(68)	6,49%(8,58)	0(1)	25(33)	9,69%(10,71)	0(1)
ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΕΚΠ/ΚΩΝ (ΚΚΕ-ΜΛ)	56(36)	6,05%(4,54)		- (14)	- (4,55%)	
ΠΕΚ (ΚΙΝΑΛ)	11(32)	1,19%(4,04)		11(25)	4,26%(8,12)	0(1)
ΛΕΥΚΑ	13(21)			9(9)		
ΑΚΥΡΑ	2(9)					
ΣΥΝΟΛΟ	940(823)		7	267(317)		9

ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΗ 2022

Χρονιά πολέμου και όξυνσης των κοινωνικών ανισοτήτων

Από την οικονομική «επανεκκίνηση» στην ύφεση

Οι προβλέψεις των αστικών επιτελείων για μια θεαματική ανάπτυξη μετά το τέλος της πανδημίας, αναθεωρηθήκαν σχεδόν από την αρχή του έτους. Παρά την απόδοση των ευθυνών στον πόλεμο τα διαρθρωτικά προβλήματα της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας είχαν ήδη κάνει την εμφάνισή τους αρκετά πριν από αυτόν.

Στις Δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες η ανάπτυξη του 2021 και του 2022 ήταν αποτέλεσμα γιγαντιαίων ενισχύσεων από τις Κεντρικές Τράπεζες παρά των επενδύσεων. Η θηριώδης αύξηση των κρατικών ενισχύσεων και του χρέους τροφοδότησε έναν θηριώδη πληθωρισμό – μια γιγαντιαία επίθεση βιομηχανών και κερδοσκοπών, απέναντι στην εργατική τάξη για να αντισταθμιστούν οι οικονομικές απώλειες της πανδημίας. Η αντιμετώπιση του πληθωρισμού, δηλαδή η αύξηση των επιτοκίων από τις Κεντρικές Τράπεζες, προκαλεί φυγή κεφαλαίων από τις εξαρτημένες χώρες προς τους δυτικούς ιμπεριαλισμούς και οδηγεί σε απότομη μείωση της κατανάλωσης και στη συνακόλουθη χρεοκοπία επιχειρήσεων στο εσωτερικό των ιμπεριαλιστών τροφοδοτώντας διπλά την κρίση, οδηγώντας σε βαθιά ύφεση.

Ο ανταγωνισμός ΗΠΑ – Κίνας δε θα σταματήσει να απασχολεί το 2023. Η Κίνα, αντιμετωπίζει αυξανόμενες αντιφάσεις (εσωτερικά και υπό την επίδραση της διεθνούς κρίσης στις εξαγωγές της). Ωστόσο παραμένει μια ποιοτική διαφορά υπέρ της: δεν βασίζεται στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο, αλλά στον κρατικό τομέα με ότι συνεπάγεται στον έλεγχο των χρεών και κερδοσκοπικών και των παραγωγικών επενδύσεων. Όσο δύσκολη μοιάζει η κυριαρχία της Κίνας, άλλο τόσο «αδιανόητο» είναι να επιβάλλει σήμερα ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός την ευθυγράμμιση όλων αυτών των «αναδυόμενων γιγάντων» πίσω του.

Πόλεμος: Προς ένα τρίτο παγκόσμιο σφαγείο

Το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία τον Φλεβάρη, ήρθε μετά την οριστικοποίηση της ήττας στο Αφγανιστάν και έπειτα από έναν χρόνο διακυβέρνησης Μπάιντεν με αποτυχία κάθε «εναλλακτικής» πολιτικής που υποσχέθηκε. Η διέξοδος βρέθηκε στις πολεμικές λύσεις τις οποίες τα «γεράκια» των Δημοκρατικών απεργάζονταν ήδη πριν αναλάβουν την προεδρία (ενίσχυση βάσεων στην περιοχή, προσπάθειες πραξικοπηματικών ανατροπών σε χώρες της επιρροής της (Λευκορωσία, Καζακστάν κ.ά.). Έτσι αποφάσισαν να βάλουν σε κίνηση το φιλοναζιστικό καθεστώς του Κιέβου και να αιματοκυλίσουν τον ουκρανικό λαό, προκειμένου να πετύχουν: α) Την υποταγή των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και άλλων μισοπρόθυμων συμμάχων. β) Την επανασυσπείρωση του ΝΑΤΟ. γ) Την αλλαγή των ενεργειακών και ως ένα βαθμό και των εμπορικών δρόμων υπέρ τους. δ) Τη δέσμευση της Ρωσίας σε μία πολεμική σύγκρουση με στόχο την αποδυνάμωση και εξάντλησή της, την καθήλωση μεγάλου όγκου στρατευμάτων της στα δυτικά μακριά από τον Ειρηνικό και την Κίνα.

Παρά την εισβολή και τη φαινομενική αποφασιστικότητα της, η πολιτική της Ρωσίας ήταν και παραμένει θολή και αρκετά

ελαστική απέναντι στις ΝΑΤΟικές προκλήσεις. Η εισβολή πραγματοποιήθηκε 14 χρόνια αφού είχε δηλώσει ότι η επέκταση του ΝΑΤΟ στην επικράτεια της πρώην ΕΣΣΔ αποτελεί «αιτία πολέμου». Η εισβολή πραγματοποιήθηκε με το βλέμμα διαρκώς στο ενδεχόμενο διαπραγματεύσεων, παρά τις σκληρές κυρώσεις και τον εξοπλισμό του Κιέβου από τους Δυτικούς. Ενώ γνωρίζει το διακύβευμα του πολέμου διστάζει μπροστά σε αποφασιστικές κινήσεις ενώ είναι προφανές ότι οι ΝΑΤΟικοί δεν θα διαπραγματευθούν χωρίς αποφασιστικές ήττες την κυριαρχία τους στον πλανήτη.

Οι ωφελημένοι αυτού του πολέμου – προς το παρόν πάντα – είναι οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές. Έχουν περικυκλώσει ασφυκτικά τη Ρωσία και διατηρούν ενεργό το μέτωπο στην Ουκρανία που απειλεί να μετατραπεί σε διαρκή πληγή για τη Ρωσία.

Έχουν κερδίσει τη συσπείρωση του ΝΑΤΟ. Πέτυχαν την εκμείνιση της ΕΕ, όπου κάθε ευρωπαϊκός ιμπεριαλισμός αναζητά, σε βάρος των υπόλοιπων Ευρωπαίων, μια ευνοϊκή συμφωνία μαζί τους. Ο Μπάιντεν κρατάει προς το παρόν συσπειρωμένη την αμερικάνικη μπουρζουαζία και έχει αδρανοποιήσει, προσωρινά, τον Τραμπ.

Η Ουκρανία όμως δεν αποτελεί το μόνο σημείο στο οποίο ο ανταγωνισμός «παραδοσιακών» και «αναδυόμενων» ιμπεριαλιστών πήρε πολεμικό χαρακτήρα. Τον Αύγουστο, ο πλανήτης με κομμένη την ανάσα παρακολουθούσε την παραλίγο ανάφλεξη του πολέμου στην Ταϊβάν. Η υποδαύλιση της έντασης είχε ξεκινήσει εδώ και χρόνια με την ολοένα μεγαλύτερη αμφισβήτηση της «πολιτικής της μίας Κίνας» από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και κορυφώθηκε με την επίσημη επίσκεψη της προέδρου της αμερικάνικης βουλής των αντιπροσώπων Νάνσι Πελόζι στις αρχές του Αυγούστου και τις δηλώσεις Μπάιντεν πως οι ΗΠΑ θα κηρύξουν πόλεμο στην Κίνα αν προσαρτήσει την Ταϊβάν. Η Κίνα ξεκαθάρισε πως θεωρεί τυχόν ανακήρυξη ανεξαρτησίας ως αιτία στρατιωτικής επέμβασης. Μετά την επίσκεψη Πελόζι, προχώρησε σε οικονομικές κυρώσεις και στρατιωτική περικύκλωση της Ταϊβάν από αέρα και θάλασσα.

Με ιδιαίτερη επιμονή η επιθετικότητα των παραδοσιακών ιμπεριαλιστών εκδηλώθηκε και στα Δ. Βαλκάνια με την υποδαύλιση των εντάσεων στη Βοσνία-Ερζεγοβίνη και στο Κόσοβο και με στόχο τη Σερβία, την οποία προσπαθούν να υποβαθμίσουν προκειμένου να εκμηδενίσουν τη ρωσική επιρροή στην περιοχή.

Δυστυχώς, πρέπει να σημειώσουμε την αδυναμία του εργατικού κινήματος, ειδικότερα του ευρωπαϊκού, να απαντήσει στη γενίκευση και επέκταση του πολέμου. Αντίθετα, και αυτός είναι ένας κρίσιμος δείκτης του εκφυλισμού των πολιτικών δυνάμεων του, σε μεγάλο βαθμό παγιδεύτηκε σε φιλο-ουκρανικές (πρακτικά φιλοϊμπεριαλιστικές θέσεις) μακριά από τα πραγματικά

συμφέροντα και τις αγωνίες των εργαζόμενων μαζών.

Συνεχίζει να βαθαίνει η πολιτική κρίση

Η υποβάθμιση των «δυτικών» ιμπεριαλιστών και ειδικότερα της ΕΕ πήρε για άλλη μια φορά την όψη της φθοράς των αστικών πολιτικών δυνάμεων, της αδυναμίας διακυβέρνησης, της επικράτησης γκροτέσκων και επικίνδυνων πολιτικών δυνάμεων. Στη Μ. Βρετανία από το καλοκαίρι, η κρίση και η αστάθεια έχουν κορυφωθεί με τρεις κυβερνήσεις από το ίδιο κόμμα να αλλάζουν η μία την άλλη σε διάστημα επτά μηνών, χωρίς την πραγματοποίηση εκλογών και χωρίς η ακραία νεοφιλελεύθερη πολιτική

να αλλάζει πραγματικά. Στη Γαλλία παρά την τελική επικράτηση του Μακρόν στις προεδρικές εκλογές, αυτή για άλλη μια φορά έγινε με τον ίδιο να γνωρίζει σ η μ α ν τ ι κ ή φθορά και να

μεταχειρίζεται κάθε είδους εκβιαστικό μέσο προκειμένου να μην επικρατήσει η Λεπέν. Η απόρριψη από τις μάζες της ακροεξτρώας νεοφιλελεύθερης πολιτικής του έγινε αισθητή και από το αποτέλεσμα του Μελανσόν στις βουλευτικές εκλογές αλλά και από την τεράστια αποχή.

Στην Ιταλία η πολιτική χρεοκοπία του ακραίου κέντρου με τη σωρεία κοινοβουλευτικών πραξικοπημάτων και φυτευτών από την ΕΕ πρωθυπουργών, σε συνδυασμό με την εξαφάνιση της εξωκοινοβουλευτικής και άκρας αριστεράς μετά τις εγκληματικές πολιτικές επιλογές των αρχών του 2000 στο όνομα των πλατιών αντιδεξιών μετώπων, έφερε στην κυβέρνηση τον ακροδεξιό σχηματισμό της Μελόνι. Όπως έδειξαν και τα αποτελέσματα των εκλογών στη Σουηδία την ίδια περίοδο, ο πόλεμος, το ανεξέλεγκτο κύμα της ακρίβειας, η αδυναμία του εργατικού κινήματος να ξεπεράσει την κρίση του, αφήνουν το ελεύθερο σε ακροδεξιά μορφώματα να αναδύονται. Ο κίνδυνος της ακροδεξιάς μπορεί να εξαπλωθεί κι άλλο στην ΕΕ αν δεν μπει φρένο από την ίδια την εργατική τάξη και τους αντιπολεμικούς, διεθνιστικούς αγώνες της.

Χρονιά σημαντικών εργατικών αγώνων

Το κύμα ακρίβειας και υποτίμησης των μισθών και του βιοτικού επιπέδου σε συνδυασμό με το ξέσπασμα του πολέμου προκάλεσε κύμα απεργιών και κινητοποιήσεων στην Ευρώπη που κορυφώθηκαν μετά το καλοκαίρι, ενώ άλλες συνεχίζονται ακόμη. Αναφέρουμε ενδεικτικά τις απεργίες του Οκτώβρη στην Ιταλία, με όλη τη συμβολική τους αξία μετά το εκλογικό αποτέλεσμα. Την απεργία των εργαζομένων στα διυλιστήρια στη Γαλλία και τη γενικευμένη στήριξη του με απεργίες από πολλούς κλάδους εργαζομένων. Τις απεργίες των ταχυδρομικών, λιμενεργατών και σιδηροδρομικών του φθινόπωρο στη Μ. Βρετανία που

συνδυάζονται με ένα γενικευμένο κίνημα «δεν πληρώνω». Το μαζικότατο κίνημα για την υπεράσπιση της δημόσιας Υγείας στην Ισπανία. Τις μαζικότερες κινητοποιήσεις των τελευταίων 30 χρόνων στην Αλβανία τον Απρίλη.

Στη Λ. Αμερική για άλλη μια χρονιά δεν έλειψαν σημαντικοί αγώνες και εξεγέρσεις, όπως πολύ ενδεικτικά, η απεργία διαρκείας και οι μαζικές διαδηλώσεις του Ιούνη στο Εκουαδόρ ενάντια στον, δοτό του ΔΝΤ, πρόεδρο Λάσο, οι μεγάλες διαδηλώσεις ενάντια στο ΔΝΤ και την ακρίβεια τον Αύγουστο - Σεπτέμβρη στην Αργεντινή και τον Απρίλη για τους ίδιους λόγους στο Περού. Σε πολλές των περιπτώσεων οι αγώνες αυτοί βρήκαν και εκλογική έκφραση, επεκτείνοντας το δεύτερο κύμα αριστερών κυβερνήσεων που κυριαρχεί στην περιοχή. Χαρακτηριστικότερα παραδείγματα η νίκη του Πέδρο στην Κολομβία (ιστορικό προπύργιο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Λ. Αμερική) και η Βραζιλία όπου παρά το εκλογικό θρίλερ λόγω της ακραίας κοινωνικής πόλωσης που δημιούργησε η διακυβέρνηση Μπολσονάρο, αυτός ηττήθηκε τελικά από τον Λούλα. Θα πρέπει σε αυτό το σημείο να τονίσουμε ότι παρά το γεγονός ότι αυτού του είδους οι εκλογικές νίκες είναι πραγματικές νίκες των μαζών ενάντια σε λαομίσητους εκπροσώπους του νεοφιλελευθερισμού και του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, είναι εξαιρετικά επίφοβες για πισωγυρίσματα μιας και δεν έχουν το βάθος πολιτικής ριζοσπαστικοποίησης που είχε η «μπολιβαριανή επανάσταση» στις αρχές του 2000. Τέτοιες περιπτώσεις πισωγυρίσματος είχαμε στη Χιλή όπου η εμμονή της κυβέρνησης Μπόριτς να ενσωματώσει κάθε δικαιωματίστικο αίτημα αλλά να αφήσει εκτός συζήτησης τον νεοφιλελεύθερο πυρήνα του συντάγματος, οδήγησε σε ήττα στο δημοψήφισμα και σκόρπισε απογοήτευση στις μάζες. Αντίστοιχα στο Περού, ο Καστίγιο και οι συμβιβαστικές επιλογές του έσπασαν τους αδύναμους δεσμούς του με τις μάζες και οδήγησαν μέσω θεσμικού πραξικοπήματος στην ανατροπή του, οδηγώντας τις μάζες ξανά στους δρόμους σε μια δύσκολη μάχη προκειμένου να αποτρέψουν την επιστροφή του λαομίσητου διεφθαρμένου αστικού πολιτικού προσωπικού.

Τέλος στην Ασία, αξίζει να σταθούμε ιδιαίτερα σε δύο τεράστιες εξεγέρσεις. Την εξέγερση του Μάρτη - Απρίλη στη Σρι Λάνκα ενάντια στην ακρίβεια και τη διεφθαρμένη κυβέρνηση, η οποία συνεχίστηκε για μήνες παρά την κήρυξη κατάστασης έκτακτης ανάγκης και της στρατιωτικής καταστολής. Την εξέγερση που συγκλόνισε το Ιράν το φθινόπωρο, με αφορμή την κρατική δολοφονία της 22χρονης Μαχσά Αμινί. Πέρα από τις υποκριτικές φανφάρες των δυτικών ΜΜΕ, πρέπει να σημειωθεί ότι η εξέγερση αυτή έρχεται σαν συνέχεια προηγούμενων κινητοποιήσεων των εργαζομένων και της νεολαίας που πατάνε σε απολύτως υπαρκτά προβλήματα ανεργίας, φτώχειας και σκληρής καταστολής για τα οποία ευθύνεται το σκληρό θεοκρατικό καθεστώς, δεν πρέπει όμως να παραβλέπουμε ότι σε μεγάλο βαθμό είναι αποτέλεσμα των συνθηκών που επιβάλλει το σκληρό εμπάργκο των ιμπεριαλιστών που εξοντώνει δεκαετίες τώρα τον ιρανικό λαό.

■ Δημήτρης Γκ.

ΕΛΛΑΔΑ: Χρονιά τρομακτικής ακρίβειας, φτώχειας και πολέμου

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Χρονιά σημαδεύτηκε από την άγρια ταξική πολιτική της κυβέρνησης. Διεύρυνση της φτώχειας, ξεπούλημα και δι-άλυση σε ό,τι δημόσιο, σκάνδαλα, πολιτική αλαζονεία και σήψη, αυταρχισμός. Θλιβερές ευρωπαϊκές πρωτιές κατέγραψε η Ελλάδα: θύματα COVID, τιμές ρεύματος, άνεργοι πτυχιούχοι, θάνατοι από ναρκωτικά, αργή απονομή δικαιοσύνης, φίμωση του Τύπου.

Συνεχίστηκε η εκτεταμένη **καταστροφή του παραγωγικού ιστού**: πτώση της βιομηχα-νίας στο 8-9% του ΑΕΠ, της γεωργίας ακόμη πιο κάτω (περίπου 7%). Εκτοξεύτηκαν οι ει-σαγωγές, κάνοντας την οικονομία εξαιρετικά ευάλωτη σε διακυμάνσεις τιμών και παιχνίδια ντόπιων και διεθνών κερδοσκόπων.

1 στους 3 εργαζόμενους ζει με λιγότερα από 400 ευρώ καθαρά, ο μισός πληθυσμός φυ-τοζώει στα όρια της **φτώχειας**, το 1/3 των παι-διών απειλούνται με φτώχεια (ποσοστό από τα υψηλότερα στην ΕΕ)! Οι άνεργοι ξεπέρασαν το 1,2 εκ. Μειώνεται κι άλλο η φορολόγηση και οι ασφαλιστικές εισφορές των επιχειρηματιών, ενώ τα περιβόητα δισ. του Ταμείου Ανάκαμψης πάνε αποκλειστικά στην ενίσχυσή τους.

Από την αρχή της χρονιάς ξέσπασε ένα σαρωτικό κύμα **ακρίβειας**, που επιδεινώθηκε μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία. Ο πληθωρισμός ήταν από τους υψηλότερους στην Ευρώζωνη, με τρομακτικές αυξήσεις στα βασικά αγαθά (+30% κατά μ.ο.) εξαυλώνοντας το πενιχρό εισόδημα των εργαζομένων. Ενοί-κια και τιμές ακινήτων πετάνε στα ύψη, αφήνο-ντας τις λαϊκές οικογένειες να αγωνιούν για τη στέγασή τους.

Ωστόσο δεν παίρνεται κανένα μέτρο ανα-κούφισης και προστασίας της λαϊκής κατα-νάλωσης, πχ. διατίμηση βασικών προϊόντων, τιμαριθμική αύξηση μισθών και συντάξεων, μείωση ΦΠΑ. Η κυβέρνηση κοροϊδεύει με αυ-ξήσεις στους μισθούς που δεν φτάνουν ούτε για ένα κουλούρι, με επιδοτήσεις-ψίχουλα στη βεν-ζίνη και «καλάθια» ελεμμοσύνης.

Ενώ σε όλο τον κόσμο (επανα)κρατικοποι-ούνται μεγάλες επιχειρήσεις ενέργειας (και όχι μόνο), ώστε να ελεγχθεί ο πληθωρισμός, η ελ-ληνική κυβέρνηση ξεπούλησε πλήρως τη ΔΕΗ και έβγαλε στο σφυρί την ΕΥΔΑΠ. Πανηγύρι-σε την «έξοδο» από την Ενισχυμένη Εποπτεία, με αντάλλαγμα την περαιτέρω εκποίηση της δημόσιας περιουσίας (μεταφορά στο «Υπερτα-μείο» ακινήτων του Δημοσίου, του ΟΑΚΑ, των υποδομών ΔΕΠΑ (φυσικό αέριο), της Εγνατίας και Αττικής Οδού, των λιμανιών Αλεξανδρού-πολης, Ηγουμενίτσας, Ηρακλείου, των αποθη-κών αερίου Νότιας Καβάλας). Ξεπουλούν τα πάντα, αυτό είναι το πρόγραμμά τους, αυτή είναι η καπιταλιστική παρακμή.

800 εκατ. ευρώ λιγότερα στην **υγεία** προ-βλέπονταν στον προϋπολογισμό του 2022, δί-νοντας τη χαριστική βολή: ατέλειωτες λίστες αναμονής σε ΜΕΘ, διαλογή των ασθενών, εξά-ντληση και μείωση του προσωπικού, κλείσιμο νοσοκομείων – μια κατάρρευση της δημόσιας υγείας, που κόστισε δεκάδες χιλιάδες θανά-τους. Την ίδια στιγμή εκτοξεύτηκαν οι στρατι-ωτικές δαπάνες στα 6,5 δισ.

Επικίνδυνοι, τυχодиώκτες «σημαιοφόροι» του NATO

Η κυβέρνηση της ΝΔ, όπως και πριν ο ΣΥ-ΡΙΖΑ, τάχθηκε άνευ όρων με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές στο μέτωπο της **Ουκρανίας** βάζοντας σε τεράστιο κίνδυνο τον ελληνικό λαό: ψυχοπολεμικές κραυγές ότι «είμαστε σε πόλεμο με τη Ρωσία», μετατροπή της χώρας

σε απέραντη αμερικανο-νατοϊκή βάση (Σού-δα, Αλεξανδρούπολη κ.ά.), διαρκής αποστολή υλικού στο Κίεβο. Στις 12/5, η Ελληνοαμερικα-νική Συμφωνία «Αμοιβαίας Αμυντικής Συνερ-γασίας» επέκτεινε σε πρωτοφανή βαθμό την εμπλοκή στα σχέδια των ΗΠΑ-NATO. Ενώ η ακρίβεια έχει γονατίσει τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η κυβέρνη-ση υπερθεματίζει στις αντιρωσικές κυρώσεις, σχεδιάζοντας την πλήρη ενεργειακή εξάρτηση από το πανάκριβο υδροποιημένο αμερικάνικο φυσικό αέριο! Με μακαρθικό μένος, η ανεκδι-ήγητη υπουργός «Πολιτισμού» Μενδώνη διέ-ταξε «να ανασταλεί οποιαδήποτε συνεργασία με ρωσικούς πολιτιστικούς οργανισμούς»! Έφτα-σαν μέχρι την πειρατική αρπαγή του ιρανικού πετρελαίου από ρωσικό τάνκερ στην Κάρυστο, που οδήγησε στη δέσμευση δύο ελληνόκτητων δεξαμενόπλοιων στον Περσικό από το Ιράν με ομήρους 47 ναυτεργάτες.

Επιτελικό... «χάος»

Τρεις μέρες **χιονόπτωσης** τον Γενάρη άρ-κεσαν να φέρουν χάος στην Αττική. Όλες οι κεντρικές αρτηρίες έκλεισαν, συμπεριλαμ-βανομένης της Αττικής οδού και της σιδηρο-δρομικής γραμμής Αθήνας-Θεσσαλονίκης. Αμέτρητα προβλήματα ηλεκτροδότησης κατα-γράφηκαν.

Για ένα ακόμη καλοκαίρι ζήσαμε τον εφιάλ-τη της ανεξέλεγκτης **πυρκαγιάς**, αυτή τη φορά στην Πεντέλη: κήκαν σπίτια, δασικές εκτά-σεις, ενώ κόντεψε να καταστραφεί ολοσχερώς το Παίδων Πεντέλης.

Χωρίς όρια η πολιτική σήψη

Το ψέμα, η αλαζονεία, η αντιστροφή της πραγματικότητας χρησιμοποιούνται κατά κό-ρον από το επίσημο πολιτικό σκηνικό και τα μισθοδοτούμενα από το Μαξίμου ΜΜΕ.

Δυο μεγάλα **σκάνδαλα** (Νοβάρτις και Ζι-μενς) αμνηστευθήκαν προκλητικά το 2022. Ένα άλλο, αυτό των υποκλοπών/παρακολου-θήσεων χιλιάδων πολιτών, δημοσιογράφων, αγωνιστών, πολιτικών προσώπων, ήρθε στην επικαιρότητα τον Αύγουστο. Η κυβέρνηση επιχείρησε να το συγκαλύψει ως «νόμιμες επι-συνδέσεις» και αφού απέτυχε, με πρωτοφανείς κυβερνητικές παρεμβάσεις και όργιο κοινο-βουλευτικών και νομικών αυθαιρεσιών, την κρατάει μήνες στο σκοτάδι.

Ένα όργιο ανηθικότητας και βρωμιάς εκτυ-λίσσεται καθημερινά. Θύματα οι πιο αδύναμοι, θύτης η «καλή κοινωνία»: επιχειρηματίες αρπα-κτικά, πλούσιοι, πολιτικοί, ελίτ και «φιλάνθρω-ποι», που απολαμβάνουν καθεστώς ασυδοσίας και ατιμωρησίας.

Η ανεργία, η φτώχεια και εξαθλίωση έχουν οδηγήσει σε αύξηση της **βίας**, των ψυχικών ασθενειών, της εγκληματικότητας. Τα τελευ-ταία δέκα χρόνια (ιδιαίτερα στην πανδημία), τα περιστατικά σωματικής και ψυχικής βίας στους χώρους δουλειάς, στην οικογένεια, παντού, έχουν πάρει τρομακτικές διαστάσεις με θύματα τα πιο αδύναμα τμήματα της εργατικής τάξης, τις γυναίκες, τα παιδιά. Βιασμοί, μαστροπεία, κακοποίηση ανηλίκων (12χρονη στον Κορινό, Κιβωτός του Κόσμου), ξυλοδαρμοί (επίθεση φασιστοειδών στα ΕΠΑΛ Ευόσμου), δολοφoνίες (περίπτωση χούλγκαν στον Χαριλάου) είναι φαινόμενα που γεννά η σήψη του καπι-ταλισμού και ο ακραίος νεοφιλελευθερισμός, όσο κι αν τα υποκριτικά ΜΜΕ και αστική τάξη εστιάζουν στα «τέρατα» δράστες. Η «ασύμμε-τρη» βία του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης σε βάρος των εργαζομένων και των φτωχών λα-ϊκών στρωμάτων επικρατεί σε κάθε εκδήλωση της καθημερινής ζωής (χώροι δουλειάς, πολιτι-κή ζωή, ΜΜΕ, προσωπικές σχέσεις, διασκέδα-

ση), φτιάχνοντας ανθρωποφαγικές κοινωνίες-ζούγκλες! Οι θύτες έπειτα φιγουράρουν σαν υπερασπιστές των γυναικών, των «ατομικών δικαιωμάτων», των «ταυτοτήτων». Με έναν κάλπικο, ατομικίστικο «δικαιωματισμό», που μόνο στόχο έχει έναν διαρκή εμφύλιο των φτω-χών, για να μένουν αυτοί στο απυρόβλητο.

«Δικαιοσύνη των πλουσίων»

Καθώς σκληραίνει η **αντιδημοκρατική αναδίπλωση**, χτυπιέται κάθε εργασιακό, συν-δικαιλιστικό και γενικά δημοκρατικό δικαίωμα. Η διακυβέρνηση στηρίζεται σε ασταμάτητα κοινοβουλευτικά πραξικοπήματα, στυγνή κα-ταστολή, με συνένοχους όλους τους μνημονι-ακούς (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.ά.).

Επανειλημμένες ήταν οι εισβολές των ΜΑΤ στα πανεπιστήμια (ΑΣΟΕΕ, ΑΠΘ). Στο «Πανεπιστήμιο του 2030» της Κεραμέως δε χωρούν φοιτητικοί αγώνες, σύλλογοι και πο-λιτικοί χώροι, παρά μόνο «άνθρωποι της αγο-ράς», αρπακτικά και «άριστοι» σαν τον άθλιο μεγαλοκαθηγητή Δράκο. Όμως το σχέδιο της κυβέρνησης να εγκαταστήσει την **ΟΠΠ** προ-σέκρουσε στις αντιστάσεις της νεολαίας.

Στις 26/3 ψηφίζεται τροπολογία που περι-ορίζει ακόμη περισσότερο την ελευθερία του Τύπου.

Η αντιπολεμική κινητοποίηση στο κέντρο της Αθήνας στις 9/4 ενάντια στην άθλια φιέ-στα στη Βουλή με την ομιλία της μαριονέτας των ΗΠΑ Ζελένσκι και των ναζί του τάγματος Αζόφ, δέχεται σκληρή καταστολή από τα ΜΑΤ με χημικά, χτυπήματα με ασπίδες και γκλομπ.

Μαζί με το όργιο καταστολής, οργιάζει και η «ανεξάρτητη» ταξική δικαιοσύνη. Καταιγι-σμός αποφάσεων προκαλούν αλληπάλληλα σοκ στην κοινή γνώμη:

Στις 3/5 απαλλάσσονται οι 4 κατηγορού-μενοι αστυνομικοί για τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου, ενώ ο κοσμηματοπώλης και ο μεσίτης καταδικάζονται μόνο σε 10 χρόνια κά-θειρξης. Στις 15/6 καταδικάζονται οι αγωνιστές κατά των πλειστηριασμών Η.Σ. και Ζ.Κ. σε 10 μήνες φυλάκισης με τριετή αναστολή.

Στις 20/6 απορρίπτεται εκ νέου η αίτηση για υφ' όρον απόλυση του επί 11 χρόνια κρα-τουμένου Γ. Μιχαηλίδη, ο οποίος βρίσκεται ήδη σε ένα μήνα απεργία πείνας, με το αιτιο-λογικό ότι υπάρχει πιθανότητα(!) επανάληψης των αδικημάτων.

Λίγες μέρες μετά αποφυλακίζεται ο Επ. Κορκονέας, δολοφόνος του Αλέξη Γρηγορό-πουλου, μετά από μόλις 13 χρόνια φυλάκισης.

Στις 13/7, ο Δημ. Λιγνάδης –αν και κρίθηκε ένοχος χωρίς ελαφρυντικά για δύο βιασμούς και του επιβλήθηκε ποινή κάθειρξης 12 ετών– αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς όρους!

Στις 21/11, αστυνομικές δυνάμεις συνοδεία δικαστικού επιμελητή εισέβαλλαν βίαια στο σπίτι της χαμηλοσυνταξιούχου Ιωάννας Κο-λοβού στου Ζωγράφου, για να προχωρήσει ο πλειστηριασμός του για χρέος... 15.000 ευρώ.

Στις 5/12, πυροβολήθηκε με ευθεία βολή στο κεφάλι ο 16χρονος Ρομά Κ. Φραγκούλης, επειδή δεν πλήρωσε 20 ευρώ σε βενζινάδικο. Ενώ ξεψυχούσε, η συμμορία της βουλής ψήφι-ζε σχεδόν σύσσωμη (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ, ΚΚΕ, Ελλ. Λύση) το «επίδομα δολοφονίας» των 600 ευρώ. Είχε προηγηθεί στις 22/10/2021 η δολοφονία του 18χρονου Ν. Σαμπάνη, επί-σης Ρομά, στο Πέραμα (το αυτοκίνητό του γα-ζώθηκε με 36 σφαίρες).

Ελληνοτουρκικά σε τροχιά σύγκρουσης

Με την ομιλία του στο αμερικάνικο Κο-γκρέσο, ο Μητσοτάκης, σε ένα ρεσιτάλ οσφυ-οκαμπσίας, έδειξε ότι ο ελληνικός καπιταλισμός

δεν νοιάζεται για την ειρήνη αλλά πως θα εί-ναι ο πιστός σύμμαχος και χωροφύλακας των ΗΠΑ στη ΝΑ Μεσόγειο. Η ελληνική αστική τάξη ωρύεται για την «τουρκική επιθετικότη-τα», όμως η τυχодиωκτική πλήρης συμπόρευσή της με ΗΠΑ-NATO όχι μόνο δεν κατευνάζει αλλά οξύνει τον ελληνοτουρκικό ανταγωνι-σμό, κάνοντας ένα «επεισόδιο» παραπάνω από πιθανό. Ο ανταγωνισμός των αστικών τάξεων είναι εξαιρετικά επικίνδυνος για τους λαούς και στις δύο όχθες του Αιγαίου.

Βήματα στην κινητοποίηση και ριζοσπαστικοποίηση

Η πολιτική πτωχοκομείου και τα ψέματα της κυβέρνησης δεν ξεγέλανε κανέναν, ούτε καλμάρουν τη διογκούμενη αγανάκτηση. Ερ-γατική τάξη και νεολαία εκδήλωσαν μέσα στο 2022 σημαντικές αντιστάσεις, αν και ασυντό-νιστες.

Το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία και η μετέπειτα κλιμάκωσή του προκάλεσαν μια σειρά αντιπολεμικές διαδηλώσεις από τον Μάρτιο, που έδειξαν την απόρριψη της στοί-χισης με ΗΠΑ-ΕΕ-NATO και εξέφρασαν το αίτημα «καμία συμμετοχή της χώρας μας». Ξεχώρισαν η μαζική συναυλία στα Προπό-λαια στις 29/3 (αντίθετα με τις αποτυχημένες φιέστες των διαφόρων Μπακογιανναίων και Σαββοπουλαίων για «αλληλεγγύη στον ου-κρανικό λαό»), η συμπαράσταση στους εργα-ζόμενους της ΤΡΑΙΝΟΣΕ που αρνήθηκαν να μεταφέρουν νατοϊκά όπλα, οι κινητοποιήσεις στη βάση του Άραξου και στο λιμάνι της Αλε-ξανδρούπολης. Ωστόσο, δεν εκφράστηκε ένα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα, εν μέρει εξαιτί-ας μιας αποπολιτικοποίησης αλλά και λόγω της ανεπάρκειας της Αριστεράς, που βρέθηκε απροετοίμαστη (βλ. ίσες αποστάσεις, μονομε-ρής στοίχιση με τον ένα ή τον άλλο ιμπεριαλι-στή).

Στις φοιτητικές εκλογές της 18ης Μάη ανα-δείχτηκε η ήττα των καθεστωτικών δυνάμεων (κυρίως της ΔΑΠ – αποκαθλώθηκε από την 1η θέση, που κατείχε από το 1987!) και τα πρώ-τα βήματα προς μια νέα ριζοσπαστικοποίηση της νεολαίας (η Αριστερά έφτασε αθροιστικά το 50% των ψήφων).

Επιτυχημένη ήταν η Γενική Απεργία στις 9/11 με κεντρικά αιτήματα για αυξήσεις στους μισθούς, Συλλογικές Συμβάσεις Εργασίας, λε-φτά για τις κοινωνικές ανάγκες. Αλλά και η πορεία στην επέτειο της Εξέγερσης του Πολυ-τεχνείου ξεχώρισε για τη μαζικότητά της.

Μεγάλη συμμετοχή νεολαίας σημειώθηκε στις πορείες στις 6/12 στην μνήμη της δολοφoνίας του Αλ. Γρηγορόπουλου (και οι δύο δολο-φόνοι ειδικοί φρουροί (Κορκονέας, Σαραλιώ-της) πλέον κυκλοφορούν ελεύθεροι) και στις 13/12 για τη δολοφονία του Κ. Φραγκούλη.

Τα βήματα εμπρός στη συνείδηση και κινη-τοποίηση μερίδας νέων και εργαζομένων δεν πρέπει να ανακοπούν απ' το «εκλογικό» 2023. Η δυσαρέσκεια και οργή πρέπει να βρουν συλ-λογική, αγωνιστική διέξοδο. Η λήξη της θητεί-ας του Μητσοτάκη πρέπει να μας βρει στους δρόμους του αγώνα: να κλονίσουμε από την αρχή κάθε επόμενη κυβέρνηση, που θέλει να συνεχίσει το «έργο» του!

«Πρωτοβουλία για την Ενωτική Κίνηση της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς»

Με πλώρη στον ρεφορμισμό

Στις 19/12 έγινε η εκδήλωση της «Πρωτοβουλίας για την Ενωτική Κίνηση της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς» που προωθούν ΣΕΚ, ΛΑΕ, Αναμέτρηση και άλλες οργανώσεις. Η κοινή κάθοδος στις εκλογές δείχνει να έχει συμφωνηθεί, ενώ δεν είναι σαφές αν υπάρχουν σκέψεις για ένα «νέο» μόνιμο σχήμα.

Είναι καταρχήν αναγκαίο να υπενθυμίσουμε ότι οι επαναστάτες μαρξιστές κάθε άλλο παρά αρνούνται μια πραγματικά μετωπική πολιτική (που μπορεί να περιλαμβάνει ακόμα και εκλογικές συνεργασίες). Στα πλαίσια της συνολικής τακτικής του Ενιαίου Μετώπου, πιο ειδικά στις σημερινές συνθήκες δεν απαιτείται βέβαια πλήρης ιδεολογική, προγραμματική και πολιτική συμφωνία – αυτό θα ήταν σεχταριστικός παραλογισμός –, αλλά τουλάχιστον ορισμένες βασικές προϋποθέσεις: **α)** Να αφορά δυνάμεις αντικαπιταλιστικές ή πάντως αγωνιστικές και με αναφορά στην εργατική τάξη. **β)** Να υπάρχει μια ανάλυση της δομικής κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και του αστικού καθεστώτος. **γ)** Να υπάρχει μια κατανόηση των σοβαρών αδυναμιών και δυσκολιών που ταλανίζουν το εργατικό κίνημα, την ίδια

στιγμή που δίνει αγώνες. **δ)** Να ξεκινάει με ένα σχέδιο επέμβασης και αγώνων, που να δείχνει την αντικαπιταλιστική προοπτική, την εναλλακτική της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Στον μέσο όρο της «Πρωτοβουλίας» βρίσκει κανείς οτιδήποτε άλλο εκτός απ' τα παραπάνω. Ο επιδερμικός ως δημοσιογραφικός σχολιασμός της καπιταλιστικής κρίσης έχει γίνει πια σήμα κατατεθέν αυτού του χώρου. Γι' αυτό και αφθονούν, από πολλές μεριές, γενικόλογες αναφορές όχι σε ταξικά αιτήματα και συνθήματα αλλά για δημοκρατία, δικαιοσύνη, ειρήνη κ.λπ.

Όσο για το κίνημα, η άποψη είναι ότι λίγο-πολύ όλα πάνε αρκετά καλά, εφόσον υπάρχει αυξημένη κινητικότητα στους αγώνες. Το γεγονός ότι η παρουσία του εργατικού κινήματος στις σημερινές εξελίξεις δεν ξεπερνάει ένα πρώτο, στοιχειώδες επίπεδο, τα σοβαρά προβλήματα ενότητας, συντονισμού, ανάπτυξης κ.λπ. των αγώνων δεν απασχολούν. Οι οργανώσεις της «Πρωτοβουλίας» θεωρούν (όχι χωρίς κάποια αλαζονεία και φλυαρία) ότι περίπου η επέμβασή τους είναι επαρκής, τέλος πάντων η καλύτερη δυνατή στις σημερινές συνθήκες – από 'κει και πέρα είτε αρχίζουν θριαμβολογίες (σταθερός πρωταγωνιστής το ΣΕΚ)

είτε η επίλυση των προβλημάτων του κινήματος ανάγεται ως δια μαγείας στην εκλογική εκπροσώπησή του.

Όσον αφορά **α)** τη διεθνή εμπειρία των αγώνων, εκρήξων και εξεγέρσεων τα τελευταία χρόνια, με όλες τις προωθήσεις αλλά και τα αδιέξοδα και παλινδρομήσεις τους, **β)** τη χάραξη στρατηγικής, δηλαδή πως ανεβαίνουμε από τη σημερινή περίπλοκη και αντιφατική κατάσταση προς τη διαμόρφωση μιας νέας αγωνιστικής πρωτοπορίας και προς ένα επαναστατικό κύμα, προς τη σοσιαλιστική εναλλακτική – τέτοιες «λεπτομέρειες» είναι εκτός ατζέντας.

Έτσι, το όλο πράγμα εξαρχής εκφυλίζεται σε ένα πλαίσιο πραγματικά «αντινεοφιλελεύθερο» και «αντιδεξιό», που για ορισμένους ίσως δεν απέχει πολύ και από το «αντιμητσοτακικό». Και βέβαια σε κοπτοραπτική και διαρκές στρογγύλεμα διατυπώσεων και θέσεων, καθώς οι διαφορές εντός της «Πρωτοβουλίας» για κρίσιμα θέματα (Ουκρανία, πόλεμος και ιμπεριαλισμός, ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός κ.λπ.) είναι χαώδεις. Το γεγονός ότι για εκατομμυριοστή φορά επιστρατεύονται η φρασεολογία και οι συναισθηματισμοί περί «ενότητας» κ.λπ. δεν αξίζει πλέον, νομίζουμε, ιδιαίτερη αναφορά. Εκτός από ανούσια και απα-

ράδεκτη, έχει γίνει και κουραστική η παρουσίαση ενός ψηφοδελτίου ως «κοινή δράση» ή ως πανάκεια.

Εντυπωσιάζει, αλλά είναι και αποκαλυπτικό, ότι η συζήτηση για σύμπραξη με το ΜεΡΑ25 δεν έχει κλείσει εξαρχής (κυρίως την προωθεί η ΛΑΕ, ήταν άλλωστε μαζί με τον Βαρουφάκη στον ΣΥΡΙΖΑ). Το θέμα δεν είναι αν αυτή δεν γίνει λόγω των όρων που θέτει το ΜεΡΑ25, αλλά ότι αυτό αντιμετωπίζεται ως παραλλαγή του ρεφορμισμού, της «αντιμνημονιακής» ή «ριζοσπαστικής» αριστεράς. Η αυθαιρεσία βγάζει μάτι και όχι μόνο επειδή ο Βαρουφάκης ψαχουλεύει αν και πως θα μπορούσε να τρυπώσει σε «προοδευτικές» κυβερνητικές λύσεις. Ο σχηματισμός του δεν έχει καμία σχέση με την αριστερά, έστω τη ρεφορμιστική (ιδεολογία, πρόγραμμα κ.λπ.) – και βέβαια οι σχέσεις του (πέρα από το εκλογικό ποσοστό) με τους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, τη νεολαία και τους αγώνες είναι περίπου μηδενική.

Η «Πρωτοβουλία» έρχεται έτσι να **βουτήξει στο κενό** που αφήνει η μνημονιακή, αστική μετάλλαξη του ΣΥΡΙΖΑ. Το χαλαρό και χλιαρό περιγράμμα της αντιστοιχεί περίπου στο πρόγραμμα του πάλαι ποτέ «παλιού ΣΥΡΙΖΑ», με την γνωστή κατάληξη αν και εκκινούσε με

Στην «πολιτική πρότασή» της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ κάνει μια εκτενή αναφορά για την «σημαντική άνοδο της παρέμβασης του λαϊκού παράγοντα». Περίπου αρκεί «η ΑΝΤΑΡΣΥΑ να μπει μπροστά για να επιδράσει σε όλον αυτόν τον κόσμο, να διεκδικήσει την ηγεμονία σ' αυτό το ρεύμα με τα προχωρημένα χαρακτηριστικά».

Πράγματι η απεργία στις 9/11 και η διαδήλωση της 17ης Νοέμβρη είχαν μια αυξημένη συμμετοχή και βέβαια τα 2 προηγούμενα χρόνια δεν έλειψαν και οι αγώνες, κάποιοι από τους οποίους πέτυχαν ακόμα και να καθυστερήσουν τις επιθέσεις. Αυτά όμως δεν αρκούν για να αντιστραφεί μια ολόκληρη περίοδος διακυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ (με αποκορύφωμα την προδοσία στο δημοψήφισμα του 2015) και ΝΔ, η οποία έχει τραυματίσει πολιτικά, οργανωτικά και ηθικά, την πλειοψηφία της εργατικής τάξης, του κινήματος και της πρωτοπορίας του. Υπάρχει πλέον συσσωρευμένο ένα ολόκληρο αντιδραστικό και αντεργατικό νομοθετικό και κατασταλτικό οπλοστάσιο, ενώ η φτωχοποίηση μεγαλώνει. Ακόμα χειρότερα, το εργατικό και νεολαϊστικό κίνημα βρίσκεται σε κρίση και δεν είναι καθόλου έτοιμο να συγκροτήσει μια –αντίστοιχη της κατάστασης και των κολοσσιαίων κινδύνων που έχει να αντιμετωπίσει– αντεπίθεση. Αυτό δεν φαίνεται να κατανοείται σωστά από την πλευρά της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και γι' αυτό η πόλωση αυτή ενάντια στον «αστική πολιτική», τα «προγράμματα διαχείρισης» κ.λπ. Στοιχεία απαραίτητα, αλλά καθόλου αναγκαία για μια «ρήξη».

Υπάρχει μια σημαντική «φθορά της κυβέρνησης ΝΔ», αλλά αυτό δεν αφορά κυρίως το κράτος έκτακτης ανάγκης, το οποίο συνεχώς γιγαντώνεται. Η αδυναμία

ΑΝΤΑΡΣΥΑ: Προς μια νέα εκλογικίστικη συγκόλληση

ή και η επικείμενη κατάρρευση του καθεστώτος Μητσοτάκη, το οποίο είναι αλήθεια ότι διεκδικεί με αξιώσεις την πρωτιά σε νεποτισμό, διαφθορά, πολεμοκαπηλεία, μίσος προς τους εργαζόμενους και τη νεολαία και την ενίσχυση με κάθε τρόπο ημέτερων και αετονύχηδων επιχειρηματιών, δεν είναι το ίδιο.

Θα συμφωνήσουμε πως «ούτε αρκεί ένα κάλεσμα, ούτε πολύ περισσότερο υπηρετείται από βιαστικές και χωρίς βάθος προγραμματικής συμφωνίας εκλογικές συμπράξεις, που σε μια επόμενη πολιτική στιγμή διαλύονται εύκολα». Αλλά αυτή η κριτική θα έπρεπε πρώτα και κύρια να απευθυνθεί στην ίδια την ΑΝΤΑΡΣΥΑ η οποία ξεχνάει ότι η ίδια δεν απέκτησε ποτέ προγραμματική συμφωνία σε βάθος, που έκανε η ίδια πρώτα από όλους βιαστικές εκλογικές συμπράξεις και που σε δύσκολες στιγμές (με αποκορύφωμα το δημοψήφισμα) μετατράπηκε από έναν χώρο που συγκέντρωσε για ένα διάστημα την πλειοψηφία των οργανώσεων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, σε μια σκιά του εαυτού της.

Όταν η τακτική του Ενιαίου Μετώπου γλιστράει στην λαϊκομετωπική πολιτική

Μια σημαντική διαφορά στις τακτικές του ενιαίου μετώπου σε σχέση με τις λαϊκομετωπικές πολιτικές βρίσκεται στο εξής: η ενιαιομετωπική πολιτική βασίζεται

στο «βαδίζουμε χωριστά, αλλά χτυπάμε μαζί (κυβέρνηση, κράτος, εργοδοσία)» ενώ, η τακτική του λαϊκού μετώπου βασίζεται στο «βαδίζουμε μαζί στις εκλογές, αλλά χτυπάμε χωριστά». Για παράδειγμα κάνουμε απεργία και κοινές διαδηλώσεις μαζί και δεν διαχωρίζουμε με τεχνητό τρόπο τους εργαζόμενους σε διαφορετικές συγκεντρώσεις και πορείες, όπως κάνουν κάθε χρόνο οι 3 κύριες συνιστώσες της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με «δωρητές σώματος» σε τρεις ταυτόχρονα διαδηλώσεις! Βαδίζουμε όμως και χωριστά, γιατί είναι απαραίτητο να οικοδομήσουμε ένα επαναστατικό κόμμα και μια επαναστατική αριστερά, όπως προσπαθεί να κάνει η ΟΚΔΕ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ αποκρηρύσσει την πολιτική ενός «λαϊκού μετώπου», αλλά αλληθωρίζει είτε προς το αστικό κόμμα (έστω και «ιδιόρρυθμο») ΜέΡΑ25, είτε τους σταλινικούς του ΚΚΕ. Όμως ΜέΡΑ25 και ΚΚΕ βάζουν το προλεταριάτο τελικά να «βαδίζει μαζί» με την αστική τάξη και να χτυπήσει «ξεχωριστά» εμποδίζοντας την πρωτοπορία και τα τμήματα των μαζών που βγαίνουν να αγωνιστούν, εμποδίζοντας τους αγώνες να γίνουν περισσότεροι, πιο ριζοσπαστικοί, ενωτικοί, χτυπώντας (το ΚΚΕ) ακόμα και με φυσικό τρόπο ό,τι βρίσκεται στα αριστερά του κ.λπ.

Μηδενική κοινή δράση με ή χωρίς συμφωνία σημαίνει μηδενική χρησιμότητα

Το να «αγωνίζεσαι», δεν είναι αρκετό. Άλλωστε αυτό που ξεχωρίζει μια πλατιά πρωτοπορία, με μια οργάνωση είναι κυρίως ένα πρόγραμμα και ένα σχέδιο. Αυτά όμως ακριβώς είναι που λείπουν από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Για να ακριβολογήσουμε λείπει ένα σωστό πρόγραμμα και σχέδιο.

Πέρα από τη συρρίκνωση της πολιτικής σε μια σκέτη «εκλογικομετωπική πολιτική», οι οργανώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν συμφωνούν στην ανάλυσή τους για τον πόλεμο, την κρίση, τον χαρακτήρα των ρεφορμιστικών κομμάτων και πολιτικής (συνήθως δεν αναφέρονται ούτε καν ως τέτοια), την κατάσταση και τις δυνατότητες του εργατικού κινήματος, τις πολιτικές συμμαχίες κ.λπ. Δεν έχουν ούτε καν ένα κοινό στοιχειώδες σχέδιο αγώνων με αποτέλεσμα να μην βρίσκονται ούτε μαζί στην ίδια συγκέντρωση και διαδήλωση ή να έχουν μια στοιχειώδη κοινή λειτουργία και παρέμβαση! Τελικά δεν έχουν μια πραγματικά ενωτική πολιτική.

Επανεκκίνηση ή μια νέα εκλογική συγκόλληση;

Οι οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς είναι χρήσιμες στο βαθμό που δεν ακολουθούν απλά τις μάζες και καταγράφουν σαν το βαρόμετρο αν έχουμε αγώνες ή όχι. Κυρίως πρέπει να σχεδιάζουν, να οργανώνουν τους αγώνες και να προετοιμάζονται για τις επερχόμενες συγκρούσεις με μια ενίσχυση της οργάνωσης και της αυτοοργάνωσης. Αυτά πρέπει να κάνουν πριν τις εκλογές, γιατί αλλιώς το μόνο που ενισχύουν είναι τον κατακερματισμό και την υποχώρηση. Η «επανεκκίνηση» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ σημαίνει τελικά μόνο «κατεβαίνουμε μαζί στις εκλογές» και άρα έχουμε μια καθαρή περίπτωση εκλογικίστικης συγκόλλησης και τίποτε άλλο.

■ Χρ. Ζάκας

πολύ μεγαλύτερες δυνάμεις και σε μια διαφορετική περίοδο. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλοί στην «Πρωτοβουλία» προέρχονται από τον ΣΥΡΙΖΑ.

Από φάρσα σε τραγωδία;

Έρχεται ξανά στο προσκήνιο ένα κομβικό ζήτημα, που επανειλημμένα έχει τυραννήσει τους αγωνιστές του εργατικού και επαναστατικού κινήματος: η διάλυση της επαναστατικής πολιτικής σε «πλατιά» σχήματα, εκλογικίστικα και ρεφορμιστικά ή μισο-ρεφορμιστικά.

Οι οργανώσεις της «Πρωτοβουλίας» δείχνουν ότι δεν έχουν καταλάβει τίποτα από ό,τι έχει συμβεί στην αριστερά ανά τον κόσμο τα τελευταία τριάντα χρόνια. Αν είχαμε διάλυση επαναστατικών οργανώσεων, σε ορισμένες περιπτώσεις μέχρι και εξαφάνιση κάθε αριστεράς (π.χ. Ιταλία), με οδυνηρές επιπτώσεις στο εργατικό κίνημα, αυτό δεν έγινε κατά τύχη αλλά **με τα υλικά και τη συνταγή** της «Πρωτοβουλίας». Με άλματα στο κενό, εγκαταλείποντας τους «αναχρονισμούς» του επαναστατικού προγράμματος – δήθεν για να καλύψουμε πιο γρήγορα, σε μια «αντιδεξιά» βάση (που πολύ εύκολα γινόταν «αριστερός κυβερνητισμός»), το κενό από την κατάρρευση και μετάλλαξη του ιστορικού ρεφορμισμού. Με μια κάλπικη «ενότητα» – που η συμβολή και πρότασή της προς το εργατικό κίνημα είναι να ζητήσει ψήφο ανάθεσης, ώστε οι «ριζοσπάστες» να ξεπεράσουν το 3%, να υπάρχει «λαϊκή αντιπολίτευση» για να μην παθαίνουμε κοινοβουλευτική κατάθλιψη. Με τις αυταπάτες ότι η επίκληση της «δημοκρατίας» μπορεί να σταθεί ανάχωμα στην καπιταλιστική κρίση, στο σάπισμα της αστικής δημοκρατίας (που παρουσιάζεται απλά ως παρακρατική εκτροπή). Με την αντικατάσταση του μαρξισμού και της ταξικής πάλης από μια παλέτα «ταυτοτήτων» και «δικαιωμάτων».

Μετά από περίπου δύο δεκαετίες ζύμωσης, συγκρότησης, εφαρμογής και παταγώδους κατάρρευσης του «σχεδίου» γύρω από τον ΣΥΡΙΖΑ, ποιο είναι αλήθεια το διαφορετικό που μπορεί σήμερα να επικαλεστεί η «Πρωτοβουλία»; Απολύτως τίποτα.

Πολλοί όμως έχουν ανακαλύψει και το νέο Μεσσία, που ξέρει πως θα σωθούμε από τις «ακρότητες» του νεοφιλελευθερισμού και της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης: είναι ο Μελανσόν. Όσο κι αν ακούγεται αστείο –μετά την αποτυχία ή μετάλλαξη τόσων «προοδευτικών»–, οι περισσότεροι το λένε απερίφραστα, κάποιοι ίσως ψιθυρίσουν μια επιφύλαξη. Μπροστά της η ΑΑΕ, που έσπευσε να προεκτείνει το όνομά της σύμφωνα με την «Ανυπότακτη Γαλλία». Στο άκουσμα των λέξεων άκρα και επαναστατική αριστερά, σχεδόν όλοι παθαίνουν τώρα αλλεργία: αυτά είναι «σεχταριστικά» και «περιθώριο», η νέα μόδα επιτάσσει άλλες λεξούλες «ριζοσπαστική», «ασυμβίβαστη» κ.ο.κ.

Δεν ξέρουμε τι θα πετύχει εκλογικά η «Πρωτοβουλία». Πολιτικά είναι σε δρόμο ολισθηρό και ακόμα επικίνδυνο για τους αγωνιστές. Αν βρουν εφαρμογή όσα πρεσβεύει, ο δρόμος για ακόμα μεγαλύτερη αποδυνάμωση (ιδεολογικά, πολιτικά, πρακτικά) της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς πλατύνει και ανοίγει παραπέρα.. Όποιοι μπορεί και θέλει, ας δει την θλιβερή κατάληξη του γαλλικού NPA, αστεριού της «πλατιάς» πολιτικής πριν δώσει διαλυμένο την σκυτάλη στον Μελανσόν. Δεν χρειάζμαστε άλλες τέτοιες εκλογικίστικες συγκολλήσεις και αχταρμάδες, που έχουν σκορπίσει συντρίμια και εμποδίζουν την αναγέννηση και μαζικοποίηση της επαναστατικής πολιτικής – αλλά την οικοδόμηση μιας στέρεας κομμουνιστικής δύναμης με ενωτική πολιτική μέσα στους αγώνες.

■ Σταύρος Σκεύος

5ο Συνέδριο του Νέου Αντικαπιταλιστικού Κόμματος (NPA, Γαλλία) Μετά το διαρκές φυλλορρόημα προς τον ρεφορμισμό, ήρθε και η τυπική διάσπαση

Το NPA οργάνωσε μετά από 4 χρόνια το 5ο συνέδριο του στις 9, 10, 11 Δεκεμβρη, όπου κατατέθηκαν τρεις πλατφόρμες. Οι δύο σημαντικότερες ήταν η πλατφόρμα της Ενιαίας Γραμματείας και η κοινή πλατφόρμα της *Etincelle* (πρώην τάση της *Lutte Ouvrière*), και της *Anticapitalisme et Révolution* (τμήμα της *Tendance pour une internationale révolutionnaire*, μικρή αριστερή τάση εντός της Ενιαίας Γραμματείας), που συμπληρωματικά στηρίχθηκε από μικρές τάσεις *Socialisme ou Barbarie* (τάση μελών του αργεντινικού *Nuevo MAS*) και *Démocratie Révolutionnaire* (θράυσμα της *Lutte Ouvrière*). Η πλατφόρμα της Ενιαίας Γραμματείας απέσπασε 711 ψήφους, δηλαδή 48,5 τα εκατό στις ψηφοφορίες στις συνελεύσεις μελών κατά τον προσυνεδριακό διάλογο και εξέλεξε 102 από τους 210 συνέδρους. Η έτερη σημαντική πλατφόρμα απέσπασε 664 ψήφους, δηλαδή 45,5 τα εκατό στις ψηφοφορίες στις συνελεύσεις μελών, όπου εξέλεξε 95 εκ των 210 συνέδρων, έχοντας την πλειοψηφία σε όλες τις μεγάλες πόλεις εκτός της Τουλούζης, καθώς και την συντριπτική πλειοψηφία της νεολαίας του κόμματος που αριθμεί περί τα 400 μέλη. Η τρίτη πλατφόρμα απέσπασε 91 ψήφους και 6,6 τα εκατό και εξέλεξε 13 συνέδρους. Έτσι, στον προσυνεδριακό διάλογο συμμετείχαν περίπου 1500 μέλη.

Το συνέδριο, ωστόσο, επί της ουσίας δεν έλαβε ποτέ χώρα, καθώς το μεσημέρι του Σαββάτου 10 Δεκεμβρη, οι 102 σύνεδροι της πλατφόρμας της Ενιαίας Γραμματείας, αποχώρησαν από την αίθουσα, πριν λάβει χώρα η οποιαδήποτε ψηφοφορία επί κειμένων, και ανέλαβαν την ευθύνη της διάσπασης. Έτσι, οι δύο κύριες πλατφόρμες συνεδρίασαν ξεχωριστά, εξέλεξαν η κάθε μία τη νέα ηγεσία του NPA και κάθε μία θεωρεί εαυτόν ως νόμιμη συνέχεια της οργάνωσης.

Πολιτικά, η πλατφόρμα της Ενιαίας Γραμματείας είναι ένα έξοχο δείγμα ενός προγράμματος φύλου συκής. Μπορεί κανείς να βρει οποιαδήποτε φράση αναζητεί: «καταστροφή του αστικού κράτους», την «μετάβαση σε μία αταξική και ακρατική κοινωνία», την «επανάσταση στην ημερήσια διάταξη», τον «στρατηγικό στόχο της οικοδόμησης ενός μαζικού επαναστατικού κόμματος, απαραίτητου εργαλείου για την ανατροπή του καπιταλισμού», κ.α. Ωστόσο, τα παραπάνω δεν αποσκοπούν παρά να κρύψουν το επίδικο: τις εκλογικές συμμαχίες με το *NUPE*s και ακόμη την πολιτική και οργανωτική προσκόλληση στην *Ανυπότακτη Γαλλία*, δηλαδή τον σχηματισμό Μελανσόν.

Το κείμενο αναλύει για το γαλλικό πολιτικό σκηνικό ότι «η αριστερά *ανασηματίστηκε αποφασιστικά γύρω από μία αντι-νεοφιλελεύθερη ρεφορμιστική γραμμή, που σημειώνει μία ρήξη με την αριστερά της διαχείρισης του Μιτεράν του Ζοσπέν και του Ολάντ*». Συνεχίζει:

«υπάρχουν σημαντικά στρώματα που τοποθετούνται ανάμεσα σε εμάς και την Ανυπότακτη Γαλλία, που ...εκτιμούν σε μεγάλο βαθμό τις ιδέες μας με την προϋπόθεση όμως να τοποθετούμαστε εντός ενός ενωτικού πλαισίου.» Σε αυτά στηρίζεται η στοχοθέτηση για «ενωτική πολιτική», όπως ύπουλα παρουσιάζεται ότι η ενότητα μέσα στο κίνημα και στους αγώνες αλλά η στοίχιση με τον Μελανσόν.

Πρόκειται για μία σειρά λανθασμένων αναλύσεων, σχετικά με την ποιότητα και την φύση των σχηματισμών υπό την ηγεσία του Μελανσόν, σχετικά με την σχέση τους με την πρωτοπορία και τη συνείδηση της τελευταίας. Αυτές οι λανθασμένες αναλύσεις συνοδεύονται από την προγραμματική τύφλωση σε ό,τι αφορά τις πολυάριθμες παλαιές και πρόσφατες καταστροφικές εμπειρίες από την ρεφορμιστική αριστερά. Τέλος, αυτές οι αναλύσεις υπερκαθορίζονται από την έλλειψη πίστης στις ιστορικές δυνατότητες της εργατικής τάξης.

Αυτή η διάσπαση φαίνεται να ολοκληρώνει το διαρκές, από την ίδρυσή του NPA, φυλλορρόημα προς τον ρεφορμισμό. Η συντριπτική πλειοψηφία των αποχωρήσεων από το NPA κατευθύνθηκε προς τους ρεφορμιστικούς σχηματισμούς και η τρέχουσα διάσπαση δεν αποτελεί παρά την ολοκλήρωση ενός κύκλου που άνοιξε το 2009 με την ίδρυση του NPA. Είναι η ζωντανή απόδειξη ότι η πολιτική των πλατιών αντικαπιταλιστικών κομμάτων δεν αποτελεί απλώς μία τακτική οικοδόμησης, αλλά συμπυκνώνει μία συνολική προγραμματική υποχώρηση, μία μετάβαση από την επαναστατική πολιτική στον ρεφορμισμό.

Εν όψει του τελευταίου συνεδρίου και γενικότερα τα τελευταία χρόνια, σθεναρό εμπόδιο σε αυτή την κατεύθυνση αποτελούν οι υπόλοιπες τάσεις, επομένως στο κείμενο της πλατφόρμας της Ενιαίας Γραμματείας γίνεται λόγος για «βαλκανοποίηση» της οργάνωσης και για την επαναφορά της λειτουργίας «στην βάση του δημοκρατικού συγκεντρωτισμού». Προφανώς, τα περί δημοκρατικού συγκεντρωτισμού αποτελούν κούφια λόγια. Οι ρίζες και η αιτία της τρέχουσας κατάστασης είναι η ίδια η αντίληψη για ένα πλατύ αντικαπιταλιστικό κόμμα, που θα συνένωνε αντικαπιταλιστές πάσης τάσεως, αποχρώσεως και προέλευσης. Αυτή η προγραμματική και πολιτική ασάφεια προφανώς ευνοούσε την ανάπτυξη δι-

αφορετικών τάσεων, φραξιών, οργανώσεων και οδηγούσε αναπόφευκτα στην εξάρθρωση του NPA. Πολύ απλά η διάσπαση λαμβάνει χώρα αυτήν την στιγμή, με πρωτοβουλία των πρωτεργατών του NPA, γιατί αμφισβητήθηκε σοβαρά ο έλεγχος του κόμματος.

Όπως φαντάζει λογικό, πολύ λίγος χώρος και χρόνος διατέθηκε για ευρύτερες αναλύσεις της πορείας της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, του ιμπεριαλιστικού συστήματος, της κατάστασης του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης στην Γαλλία. Κυριότερα, απουσιάζει θεαματικά οποιαδήποτε ανάλυση σχετικά με τις υπό εξέλιξη κοσμοϊστορικές οικονομικές, πολιτικές και στρατιωτικές ανακατατάξεις στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα, δηλαδή την αμφισβήτηση των ΗΠΑ, ΕΕ, Ιαπωνίας, ως ιμπεριαλιστικών κέντρων από τις Κίνα, Ρωσία, Ινδία και λοιπές αναδυόμενες χώρες. Δεύτερον, απουσιάζει οποιαδήποτε ανάλυση για την τρέχουσα οικονομική κρίση, για την τρέχουσα και μακροχρόνια κατάσταση, δομή και λειτουργία της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας. Αποτέλεσμα των ανωτέρω, είναι η αδυναμία κατανόησης της σημασίας και του χαρακτήρα του τρέχοντος πολέμου στην Ουκρανία, που λίγο πολύ γίνεται αντιληπτός από όλες τις πλατφόρμες, μονόπλευρα και μονοδιάστατα, δηλαδή απλώς ως ιμπεριαλιστική εκστρατεία της Ρωσίας, εξάγοντας επομένως τα αντίστοιχα λανθασμένα συνθήματα και καθήκοντα για το εργατικό κίνημα, που μοιάζουν με υπόκλιση στον δυτικό ιμπεριαλισμό.

Η κατάσταση με την διχοτόμηση του NPA είναι τέτοια που κάθε μία από τις δύο πλευρές θα συνεχίσει να διεκδικεί το όνομα και τα σύμβολα του κόμματος. Όποια και να είναι η οργανωτική κατάληξη, η πολιτική πορεία της πλατφόρμας της Ενιαίας Γραμματείας φαίνεται να έχει σφραγιστεί, προς την κατεύθυνση της ακόμη μεγαλύτερης οργανωτικής διάλυσης, της μετατροπής της οργάνωσης σε όμιλο δικαιωμάτων συζητήσεων και της υπόκλισης στον ρεφορμισμό. Μένει να φανεί ποια συνεισφορά θα επιχειρήσει και θα καταφέρει να έχει το έτερο ήμισυ της διάσπασης.

[Εκτενέστερη εκδοχή του άρθρου διαθέσιμη στο <https://www.okde.gr/archives/18233>]

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Σε επικίνδυνα μονοπάτια οι ελληνοτουρκικές σχέσεις

Σε ένα κρεσέντο εκατέρωθεν απειλών, προειδοποιήσεων και εθνικιστικού οίστρου, πασπαλισμένα με μπόλικη προεκλογική εσάνς, έχουν αποδυθεί το τελευταίο διάστημα τόσο το καθεστώς Ερντογάν, όσο και η κυβέρνηση Μητσοτάκη. Στην περίπτωση του πρώτου, ωστόσο, αυτό φαίνεται να συνδυάζεται με μια σταθερή αναβάθμιση του ρόλου της χώρας και προώθηση των τουρκικών διεκδικήσεων στο γεωπολιτικό και ενεργειακό πεδίο, ενώ η ελληνική κυβέρνηση απλώς επιχειρεί να συγκαλύψει την άτακτη υποχώρησή της και την εναγώνια προσπάθεια να ανατρέψει την σε βάρος της αλλαγή όλων των συσχετισμών.

Παρά την πλήρη υποταγή της κυβέρνησης Μητσοτάκη στις αμερικανικές επιταγές, το ζήλο στην επιβολή των κυρώσεων στη Ρωσία, τη μετατροπή της χώρας σε μια απέραντη αμερικανική βάση, την αποστολή κάθε λογής στρατιωτικού και πολεμικού υλικού στην Ουκρανία και τη διάθεση δισεκατομμυρίων για την αγορά νέων υπερόπλων (από τα γαλλικά Rafale μέχρι τα αμερικανικά F-35), τα χαστούκια που δέχεται από τους συμμάχους της είναι απανωτά και τα ανταλλάγματα πενιχρά, ακόμα και σε επίπεδο ανακοινώσεων, αφού τόσο από πλευράς ΗΠΑ, όσο και από πλευράς ΕΕ διατηρείται η ρητορική των ίσων αποστάσεων και εφαρμόζεται η πρακτική των υποχωρήσεων στους εκβιασμούς του τουρκικού καθεστώτος. Αντίθετα, η παγίωση του πρωταγωνιστικού ρόλου της Τουρκίας τόσο στο ουκρανικό ζήτημα (όπου εκμεταλλεύεται άριστα το ρόλο του διαμεσολαβητή), όσο και στις ευρύτερες εξελίξεις στην περιοχή, είναι περισσότερο από εμφανής. Πέρα από τα τεράστια εμπορικά συμφέροντα και το χαρτί των προσφυγικών ροών που κρατά ο Ερντογάν, η παραμονή του στο ΝΑΤΟϊκό στρατόπεδο αποτελεί ζήτημα στρατηγικής σημασίας για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Πίσω ολοταχώς από την κυβέρνηση Μητσοτάκη

Πίσω από όλες τις κινήσεις της ελληνικής αστικής τάξης βρίσκεται η αμερικανική πίεση για ηρεμία στις ελληνοτουρκικές σχέσεις στο Αιγαίο και η απέλπιδα και φρούδα επιδίωξη της να ανταμειφθεί για την υπακοή της με τη διατήρηση της υφιστάμενης τάξης πραγμάτων στο Αιγαίο και την προαγωγή της σε κύριο υπηρέτη των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων στην περιοχή. Ταυτόχρονα, πίσω από κάθε θριαμβολογία για τις επιτυχίες της ελληνικής κυβέρνησης στη διένεξη της με την τουρκική, βρίσκεται και μια υποχώρηση. Οι πανηγυρισμοί για το ελληνο-αιγυπτιακό σύμφωνο καθορισμού της ΑΟΖ των δύο χωρών τον Αύγουστο, σκέπασαν την υιοθέτηση της αρχής της αναλογικότητας (αρχή της ευθυδικίας που ζητάει ο Ερντογάν) και τον περιορισμό της συμφωνίας μέχρι τον 28ο μεσημβρινό (και όχι ανατολικότερα στο ζωτικό χώρο για την Τουρκία). Πρόκειται για «λεπτομέρειες» που στρώνουν τον δρόμο για μια μελλοντική υποχώρηση προς τη γείτονα. Επίσης, στα αστικά ΜΜΕ προβλήθηκε στις αρχές Δεκέμβρη ως θετική εξέλιξη –φωτογραφική των προβλημάτων της χώρας μας με τη Τουρκία– ένα κείμενο συνοδευτικό του νέου προϋπολογισμού του αμερικάνικου Πενταγώνου που προτρέπει τους συμμάχους του ΝΑΤΟ να μην πραγματοποιούν υπερπτήσεις σε εναέριους χώρους συμμάχων τους. Υποβαθμίστηκε, ως δευτερεύον, το κεντρικό για την Ελλάδα ζήτημα ότι τελικά αφαιρέθηκαν από τον παραπάνω προϋπολογισμό οι δύο τροπολογίες που δέσμευαν τις πωλήσεις F-16 στην Τουρκία. Πρόκειται για μέρος της άτυπης συμφωνίας που φαίνεται να έχει επιτευχθεί με αντάλλαγμα την άρση του βέτο της Τουρκίας για την ένταξη της Σουηδίας και της Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ. Στα ψιλά επίσης πέρασε στα μέσα Δεκέμβρη η έναρξη συζητήσεων μεταξύ απεσταλμένων των δύο κυβερνήσεων, υπό την επίβλεψη της Γερμανίας, με ανοιχτή

–από ό,τι φαίνεται– ατζέντα συζητήσεων (δηλαδή με όλα τα θέματα στο τραπέζι), που παρουσιάστηκε από την κυβέρνηση ως «αποκατάσταση του διαύλου επικοινωνίας» και χαιρετίστηκε εξίσου από ΕΕ και ΗΠΑ. Τέλος, οι διάσπαρτες δηλώσεις του υπουργού Άμυνας Ν. Παναγιωτόπουλου για την ανάγκη να πέσουν οι τόνοι ώστε να τρέξουν οι «διευθετήσεις», δίνουν το πλαίσιο της ελληνικής ατζέντας.

Ξεδίπλωμα των τουρκικών διεκδικήσεων

Από την άλλη πλευρά, ο Ερντογάν κλιμακώνει την αντιπαράθεση με τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και διευρύνει τις απαιτήσεις του, ισορροπώντας με επιτυχία μέχρι στιγμής μεταξύ ευρωατλαντικού και ρωσικού στρατοπέδου. Την ίδια στιγμή ρίχνει τους τόνους και επιδιώκει συνεννόηση με τη Σαουδική Αραβία, την Αίγυπτο και το Ισραήλ (τα αιματοβαμμένα καθεστώτα με τα οποία ο Μητσοτάκης έχει δημιουργήσει άζονες συνεργασίας). Εξακολουθεί να εκβιάζει για την έκδοση Κούρδων και Τούρκων αντιφρονούντων με όπλο το βέτο του για την ένταξη Σουηδίας - Φινλανδίας. Επέβαλλε την εισβολή στη Συρία χωρίς ουσιαστικές αντιρρήσεις από ΗΠΑ και Ρωσία και ετοιμάζεται για το χερσαίο σκέλος της επέμβασης που θα δημιουργήσει ντε φάκτο τη ζώνη ασφαλείας που επεδίωκε και τον έλεγχο των κουρδικών περιοχών. Στο Αιγαίο, από τις γκρίζες ζώνες περάσαμε στην ανοιχτή διεκδίκηση νησιών και τις δηλώσεις για δίκαιη μοιρασιά του θαλάσσιου πλούτου του. Τον Οκτώβρη, ο Ερντογάν προχώρησε σε συμφωνία –συνέχεια του τουρκο-λιβυκού μνημονίου– για την εξόρυξη υδρογονανθράκων στη λιβυκή ΑΟΖ, χωρίς ουσιαστικές αντιδράσεις πέρα από μια άνευ ουσίας καταδίκη του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου. Παράλληλα, και παρά τις αντίθετες αποφάσεις της ΕΕ, συμφώνησε με τον Πούτιν για δημιουργία διαμετακομιστικού κέντρου φυσικού αερίου στην Τουρκία, με βλέψεις για τη μετατροπή της χώρας σε ενεργειακό κόμβο, την ίδια στιγμή που τα σχέδια της ελληνικής αστικής τάξης για τον East Med έχουν καταρρεύσει. Η αгаστή συνεργασία με τη Μόσχα (με την οποία η ελληνική κυβέρνηση φρόντισε να κόψει κάθε δίαυλο επικοινωνίας, πολύ δε περισσότερο συνεργασίας) επεκτείνεται και σε άλλους τομείς. Π.χ. διευκολύνσεις στην πληρωμή του φυσικού αερίου που αγόρασε η Τουρκία από τη Ρωσία (μεταφέρθηκε για το 2024) ή η επικείμενη ρωσο-τουρκική συμφωνία για κατασκευή δεύτερου πυρηνικού εργοστασίου στη Σινώπη. Επίσης, κομβικός είναι ο ρόλος της Τουρκίας στη συνέχιση εξαγωγής ουκρανικών σιτηρών μέσω της Μαύρης Θάλασσας και στην αντιμετώπιση της επισιτιστικής κρίσης.

Κοιτάζοντας λοιπόν κανείς στις δυο πλευρές του Αιγαίου, τους δυο τόσο άνιστους γείτονες, τους βουτηγμένους –παρά τις τεράστιες διαφορές των οικονομικών και της σημασίας τους– στην οικονομική κρίση να έχουν μπει σε μια παράλογη, φρενήρη κούρσα εξοπλισμών μέσα στο γενικότερο σκηνικό του πολέμου, της ενεργειακής και οικονομικής κρίσης και των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, μόνο τρόπο μπορεί να νιώσει για το μέλλον του ελληνικού και του τουρκικού λαού. Τώρα είναι που η ανάγκη ενός διεθνιστικού, αντιπολεμικού, ταξικού κινήματος, κόντρα στην εθνικιστική μισαλλοδοξία προβάλλει πιο αναγκαία από ποτέ.

■ Μαρία Κτιστάκη

στον κόσμο...

Βέλγιο

Στις 16/12, τουλάχιστον 16.500 διαδηλωτές συμμετείχαν στη γενική απεργία στις Βρυξέλλες, απαιτώντας μέτρα αντιμετώπισης των υψηλών τιμών της ενέργειας και του εκρηκτικού πληθωρισμού. Ταυτόχρονα, απαιτούν άμεσα και μεγαλύτερη φορολογία στο κεφάλαιο. Οι απεργιακές κινητοποιήσεις φαίνεται να συνεχίζουν στο Βέλγιο και μετά την κινητοποίηση των σιδηροδρομικών, των λιμενεργατών και άλλων κλάδων τον Νοέμβρη, αφού η οικονομική κρίση έχει σφίξει επικίνδυνα τη θηλιά σε εργαζόμενους και φτωχούς. Ο πληθωρισμός στο Βέλγιο έχει φθάσει σε υψηλότερα επίπεδα ακόμη και από την δεκαετία του '70 (από 2,87% τον Σεπτέμβρη του '21 σε 10,63% το Νοέμβρη του '22). Σύμφωνα με τα συνδικάτα, μέσα σε έναν χρόνο οι τιμές του φυσικού αερίου ανέβηκαν κατά 130%, του ρεύματος κατά 85% και των καυσίμων κατά 57%. Ανάλογες αυξήσεις εμφανίζουν και τα τρόφιμα.

Ιράν

Συνεχίζεται ένα απεργιακό κύμα στους βιομηχανικούς εργάτες εδώ και εβδομάδες, συμπεριλαμβανομένων των οδηγών φορτηγών, διαφόρων πετροχημικών εργοστασίων στο Bushehr και Khuzestan, των εργαζομένων σε αυτοκινητοβιομηχανίες στο Karaj και Qazvin, μεταλλουργούς στο Isfahan και στο Bandar Abbas κ.ά. Την ίδια στιγμή, κινητοποιήσεις φοιτητών και απεργίες παζαριών (baazari) πραγματοποιήθηκαν από τις 5 μέχρι τις 7 Δεκεμβρίου σε τουλάχιστον 83 κωμοπόλεις. Μπορεί η ένταση των κινητοποιήσεων κατά του καθεστώτος να έχει πέσει και λόγω της ακραίας καταστολής, παρόλα αυτά σε περιοχές που στην πλειοψηφία τους μένουν Κούρδοι, παρατηρείται μια εξάπλωση των επαναστατικών επιτροπών γειτονιών της νεολαϊας.

Γαλλία

Διαδηλώσεις Κούρδων και αλληλέγγυων πραγματοποιούνται στο 10ο διαμέρισμα του Παρισιού, καθώς στις 23/12 ακροδεξιός γαλλικής υπηκοότητας άνοιξε πυρ έξω από το κουρδικό πολιτιστικό κέντρο Ahmet Kaya, δολοφονώντας την Εμινέ Καρά, στέλεχος μιας γυναικείας κουρδικής οργάνωσης, καθώς και δύο άνδρες, ένας από τους οποίους ήταν ο καλλιτέχνης και πολιτικός πρόσφυγας Μιρ Περβέρ. Τραυμάτισε επίσης τρεις άνδρες, εκ των οποίων ο ένας βρίσκεται σε κρίσιμη κατάσταση. Τα θύματα αναφέρεται ότι είναι Κούρδοι μαχητές. Η δολοφονική επίθεση συντάραξε την κουρδική κοινότητα, καθώς πλησιάζει η επέτειος (9 Ιανουαρίου 2013) από την ανεξίτηλη δολοφονία τριών ακτιβιστών-μελών του Εργατικού Κόμματος του Κουρδιστάν, προκαλώντας διαμαρτυρίες που εξελίχθηκαν σε σφοδρές συγκρούσεις με την αστυνομία. Η αυθόρμητη συγκέντρωση στο σημείο της επίθεσης αντιμετωπίστηκε από την αστυνομία με δακρυγόνα, επιχειρώντας να διαλύσει τη συγκέντρωση και να αποκλείσει την περιοχή. Και την επόμενη μέρα έγινε πορεία, όπου οι διαδηλωτές φώναζαν συνθήματα όπως «Οι μάρτυρές μας δεν πεθαίνουν» στα κουρδικά και «Γυναίκες, ζωή, ελευθερία» στα γαλλικά, ζητώντας παράλληλα «αλήθεια και δικαιοσύνη». Έγιναν 11 συλλήψεις από την αστυνομία και περίπου 30 άνθρωποι τραυματίστηκαν. Έπειτα από συγκρούσεις με την αστυνομία η πορεία διαλύθηκε. Στις 26/12, αυτή τη φορά στο Παρίσι, πραγματοποιήθηκε πορεία στη μνήμη των θυμάτων με πολλές εκατοντάδες ανθρώπων. Η κουρδική κοινότητα απαιτεί δικαιοσύνη από τη γαλλική κυβέρνηση, καθώς ο δράστης ήταν γνωστός για παλιότερες εθνικιστικές επιθέσεις σε μετανάστες. Ταυτόχρονα, ενδεικτική είναι η στάση της κυβέρνησης Μακρόν που επιδιώκει την αλλαγή του νομικού πλαισίου για το μεταναστευτικό με υποτιθέμενη χαλάρωση των κριτηρίων για άδεια παραμονής και παροχή ασύλου, προκειμένου να βρεθούν νέα εργατικά χέρια για συγκεκριμένους τομείς της οικονομίας. Αυτός ο νόμος όμως δεν έχει άλλη στόχευση παρά τη μεγαλύτερη εκμετάλλευση των μεταναστών, τη χρησιμοποίησή τους ως φθηνά εργατικά χέρια, χωρίς στοιχειώδη δικαιώματα και ελευθερίες.

Ήδη από το καλοκαίρι, στο Ηνωμένο Βασίλειο η κρίση και η αστάθεια έχουν κορυφωθεί με τρεις κυβερνήσεις να αλλάζουν η μία την άλλη σε διάστημα επτά μηνών. Ταυτόχρονα, έχουμε και μια άνοδο του κινήματος, που από το Σεπτέμβρη έχει ξεκινήσει από τις γειτονιές. Ένα νέο κίνημα «Δεν Πληρώνω» γεννήθηκε με στόχο μαζικές απεργίες και κινητοποιήσεις και με κεντρικό σύνθημα «Παγώστε το κέρδος, όχι τους ανθρώπους». Οι εργαζόμενοι παλεύουν με μια τρομακτική αύξηση του κόστους διαβίωσης όσο οι μισθοί παραμένουν στάσιμοι. Οι τιμές καταναλωτή αυξήθηκαν κατά 11,1% έως τον Οκτώβριο, ιστορικό υψηλό των τελευταίων 41 ετών. Αφού ληφθεί υπόψη και ο πληθωρισμός, οι μέσοι μισθοί μειώθηκαν με τη μεγαλύτερη πτώση που έχει καταγραφεί και εξακολουθούσαν να μειώνονται την περίοδο Ιουνίου-Σεπτεμβρίου.

Ως απάντηση στην διογκούμενη οικονομική και πολιτική κρίση, οι απεργίες διευρύνθηκαν και εξαπλώθηκαν σε όλες τις κεντρικές υπηρεσίες ξεκινώντας από τον Σεπτέμβρη πιο αραιά και φτάνοντας στον Δεκέμβρη να έχουμε απεργίες καθημερινά. Ενδεικτικό του ότι η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο για τους εργαζόμενους είναι πως οι απεργίες επεκτείνονται τώρα σε κλάδους που ήταν προηγουμένως σχεδόν ανέγγιχτοι από εργατικές διεκδικήσεις. Το Βασιλικό Κολλέγιο Νοσηλευτικής (RCN) κατέβηκε στην πρώτη του απεργία στις 15 και 20 Δεκεμβρίου στην Αγγλία, την Ουαλία και τη Βόρεια Ιρλανδία, αφού η κυβέρνηση αρνήθηκε τις επίσημες διαπραγματεύσεις για τους μισθούς. Σύμφωνα με το RCN, 25.000 νοσηλευτικό προσωπικό εγκατέλειψε το

Βρετανία: Ένα απεργιακό νέο έτος!

επάγγελμα τον τελευταίο χρόνο λόγω των εργασιακών συνθηκών και υπάρχουν 47.000 κενές θέσεις νοσηλευτών μόνο στο ΕΣΥ της Αγγλίας.

Οι απεργιακές κινητοποιήσεις των υγειονομικών βρέθηκαν στο επίκεντρο της προσοχής τον Δεκέμβρη και πήραν πρωτοφανή έκταση. Οι νοσηλευτές έχουν ως κύριο αίτημα την αύξηση των μισθών κατά 19% και πραγματοποιούν τις μαζικότερες απεργίες στην ιστορία του βρετανικού ΕΣΥ. Περισσότεροι από 20.000 εργαζόμενοι στα ασθενοφόρα, συμπεριλαμβανομένων των παραϊατρικών και χειριστών κλήσεων, υπολογίζεται πως απήργησαν στις 21 Δεκεμβρίου, σύμφωνα με δηλώσεις των εργατικών συνδικάτων GMB, Unison και Unite. Περισσότεροι από 10.000 εργαζόμενοι στα ασθενοφόρα που εκπροσωπούνται από το GMB Unison συμμετείχαν ξανά στις 28 Δεκεμβρίου. Σύμφωνα με τους Times, οι απεργοί για το Δεκέμβριο και τον Ιανουάριο υπολογίζονται πάνω από το ένα εκατομμύριο. Στοιχεία από την Εθνική Στατιστική Υπηρεσία (ONS) δείχνουν ότι η Βρετανία έχει ήδη χάσει τουλάχιστον 741.000 εργασιακές ημέρες φέτος, κάνοντας το 2022 την πιο έντονη χρονιά εργατικών διεκδικήσεων εδώ και τουλάχιστον μια δεκαετία.

Συνολικά οι κλάδοι που συμμετέχουν στις απεργίες είναι οι υπηρεσίες τρένων, λεωφορείων, οι εργαζόμενοι στις αποσκευές των αεροδρομίων, οι ταχυδρομικοί υπάλλη-

λοι, οι νοσηλευτές, οι τραυματιοφορείς και παραϊατρικοί, αλλά και η συνοριακή φύλαξη της χώρας. Ιδιαίτερα οι εργαζόμενοι στα ταχυδρομεία και τα ΜΜΜ συνέχισαν δυναμικά τη δράση τους και μέσα στην «εορταστική περίοδο», με τα αντίστοιχα κλαδικά σωματεία να μετράνε 115.000 και 83.000 μέλη. Παρά τη δήθεν δυσαρέσκεια του κόσμου στην οποία πόνταρε η κυβέρνηση Σούνακ για την υποχώρηση των απεργιών, κάτι τέτοιο δεν φάνηκε να είναι ιδιαίτερα «αποδοτικό» σχέδιο, αφού στις αντίστοιχες δημοσκοπήσεις γίνεται εμφανές πως οι απεργοί έχουν τη στήριξη των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων με ποσοστά που ξεπερνάνε το 60% υπέρ (στην περίπτωση των υγειονομικών).

Σε μια απέλπιδα προσπάθεια να περιορίσει το απεργιακό κύμα, η κυβέρνηση προσπαθεί να καλύψει τα κενά στέλνοντας το στρατό να καλύψει τις ελλείψεις προσωπικού, ιδιαίτερα στα αεροδρόμια. Την ίδια στιγμή που πολύ μεγάλο ποσοστό των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα αδυνατεί να καλύψει το κόστος διαβίωσής του με 40.000 μέλη της Δημόσιας Υπηρεσίας να χρησιμοποιούν τράπεζες τροφίμων, η Βρετανία αναμένεται να αυξήσει αντί για τους μισθούς, τις αμυντικές της δαπάνες κατά 1,21 δις. δολάρια «προκειμένου να αποφευχθούν μειώσεις στο πλαίσιο της πορείας του πληθωρισμού μέσα στην επόμενη διετία». Επιπλέον, η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση ήδη

σχεδιάζει τη νομοθέτηση της κατάργησης του απεργιακού δικαιώματος μέσα στο 2023.

Παρόλ' αυτά, και παρά το γεγονός πως λόγω της διάρκειας των απεργιών η οικονομική κατάσταση των εργαζομένων δυσκολεύει, δεν φαίνονται διατεθειμένοι να κάνουν πίσω στον αγώνα τους για ζωή και εργασία με αξιοπρέπεια. Ήδη έχουν προκληρυχθεί ή σχεδιάζονται νέες κινητοποιήσεις για το 2023. Τη νέα χρονιά αναμένεται να ανακοινωθούν και οι ημερομηνίες απεργιών των μελών του συνδικάτου νοσηλευτών στην Σκωτία, καθώς αυτή την εβδομάδα τάχθηκαν υπέρ της απόρριψης της μισθολογικής προσφοράς από την κυβέρνηση της Σκωτίας.

Αντίστοιχο εύρος και διάρκεια απεργιακών αγώνων είχε να εμφανιστεί στο Ηνωμένο Βασίλειο από τις δεκαετίες '70-'80 που ακολουθήθηκαν από την εργατοκτόνο διακυβέρνηση της Θάτσερ, της οποίας θαυμαστής φαίνεται να είναι ο σημερινός πρωθυπουργός Σούνακ, κρίνοντας από την κάθετη άρνησή του να διαπραγματευτεί με τα σωματεία. Μετά από περισσότερο από μια δεκαετία βαθιάς οικονομικής κρίσης και πτώσης του βιοτικού επιπέδου όμως, οι εργαζόμενοι στη Βρετανία δείχνουν αποφασιστικότητα στον αγώνα τους. Η οικοδόμηση ενός επαναστατικού κόμματος είναι επιτακτική ανάγκη για το βάθεμα και την περαιτέρω πολιτικοποίηση του αγώνα, τόσο στη Βρετανία όσο και παντού. Η ένταση και έκταση της κρίσης απαιτεί το ξέσπασμα αγώνων και τη διεύρυνση και διεθνοποίησή τους, ώστε να πάρει σάρκα και οστά η ήδη υπαρκτή αμφισβήτηση των πλουσίων, των αστικών επιτελείων και των συμφερόντων τους.

■ Μαρία Πρ.

Από τον Αύγουστο του 2022 το προτεκτοράτο του Κοσόβου προχώρησε σε συνεχείς προκλήσεις εναντίον των Σέρβων του Β. Κοσόβου, οι οποίοι απάντησαν με συγκεντρώσεις και παραιτήσεις όλων των Σέρβων αξιωματούχων από δημοτικά και δημοσιούπαλληλικά καθήκοντα.

Στις 6 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε στα Τίρανα η Σύνοδος της ΕΕ με τις έξι χώρες των δυτικών Βαλκανίων. Η Σερβία, πιεζόμενη από τις κοσσοβάρικες προκλήσεις υπό την κάλυψη ευρωπαίων και αμερικάνων ιμπεριαλιστών, δήλωνε πως δεν θα συμμετάσχει στη συνδιάσκεψη. Τελικά προσήλθε με τον σέρβο πρωθυπουργό να δηλώνει πως «δεν θα συνηγορήσει σε κυρώσεις ενάντια στην Ρωσία γιατί δεν έχουν αποτέλεσμα» και πως «είναι καλύτερα να είσαι στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων γιατί ειδάλλως θα είσαι στο “μενού”». Η Σύνοδος όπως αναμενόταν εξελίχθηκε σε τρεις άξονες: α) Πώς θα συνεχιστεί η πολιτική συζήτηση για την ενσωμάτωση των χωρών των δυτικών Βαλκανίων στην ΕΕ.

Ήδη η Βοσνία – Ερζεγοβίνη απέκτησε το καθεστώς «υπό ένταξης» χώρας στην ΕΕ, ενώ αίτημα ένταξης στην ΕΕ κατέθεσε ήδη το Κόσοβο. β) Η συνεργασία των χωρών με την ΕΕ και το ΝΑΤΟ, για την ενίσχυση της ασφάλειας και της ανθεκτικότητας έναντι εξωτερικών παρεμβάσεων (βλ. Ρωσία - Κίνα) και την διασφάλιση απρόσκοπτης ροής για τους εμπορικούς δρόμους ενέργειας και αγαθών. γ) Η καταπολέμηση της μετανάστευσης, της τρομοκρατίας και του οργανωμένου εγκλήματος. Δηλαδή η μεγαλύτερη εμπλοκή στρατιωτικών δυνάμεων των δυτικών ιμπεριαλιστών στις χώρες της περιοχής για να ποδηγετήσουν «εχθρικές» (δηλαδή φιλορώσικες) πολιτικές, κοινωνικές, εθνικές ομάδες και λαούς.

Φυσικά στη Σύνοδο κυριάρχησε η καταδίκη της Ρωσίας για την εισβολή στην Ουκρανία και επιβεβαιώθηκε η στρατηγική

Σερβία – Κόσοβο: Προετοιμασία για πόλεμο

δέσμευση των χωρών στην κατεύθυνση των κυρώσεων ενάντια στον ρώσικο ιμπεριαλισμό. Η Σύνοδος όχι μόνο δεν αποφόρτισε την ένταση μεταξύ Σέρβων – Κοσοβάρων, αντιθέτως την όξυνε με αναγγελία του αιτήματος του Κοσόβου για ένταξη στην ΕΕ, πράγμα που οι Σέρβοι καταγγέλλουν ως πράξη καταπάτησης υπογεγραμμένης συμφωνίας που λέει πως το Κόσοβο δεν θα υποβάλει αιτήματα ένταξης σε Διεθνείς Οργανισμούς ως ότου λυθούν οι διαφορές του με τη Σερβία.

Εξωθούν τους Σέρβους σε σύγκρουση

Η κοσοβάρικη ηγεσία, αφού προκάλεσε με την απόφαση για απαγόρευση των σέρβικων πινακίδων κυκλοφορίας, στη συνέχεια μέσα στο Δεκέμβρη αντικατέστησε τους παραιτηθέντες σέρβους δημάρχους και δημοτικούς συμβούλους με δικούς της εκλεκτούς. Με αφορμή μια απόπειρα ένοπλης ληστείας που έγινε στο Β. Κόσοβο, έστειλε βράδυ 350 βαριά οπλισμένους αστυνομικούς στις περιοχές που πλειοψηφούν οι Σέρβοι για να αντικαταστήσουν τους παραιτηθέντες σέρβους αστυνομικούς και να «αποκαταστήσουν την τάξη». Άμεσα ξεκίνησαν τις συλλήψεις σέρβων αξιωματούχων, τους οποίους κρατούν επί μέρες χωρίς γνωστοποίηση κατηγορητηρίου και με γενικές δηλώσεις πως είναι μέλη εγκληματικών ομάδων που κατευθύνονται από την Σερβία. Έτσι, όχι μόνο αρνούνται την εφαρμογή της συμφωνίας για δημιουργία Ένωσης Σέρβικων Δήμων στο Β. Κόσοβο, αλλά θέλουν να ελέγξουν πλήρως την περιοχή με βάση την αστυνομική και δικαστική κυριαρχία τους. Η στρατηγική της έντασης είναι

σχεδιασμένη από ΗΠΑ και ΕΕ με σκοπό να εξωθήσει τους Σέρβους σε αντίδραση, ώστε να τους δώσει την αφορμή να εξαπλώσουν στρατιωτικές δυνάμεις του ΝΑΤΟ σε όλα τα Βαλκάνια, «πνίγοντας» την Σερβία αν δεν αποκηρύξει τις καλές σχέσεις με τη Ρωσία. Σ' αυτό τον πολεμικό σχεδιασμό εντάσσεται και η παραγγελία από Κόσοβο και Αλβανία πολλών μαχητικών drones από την Τουρκία.

Οι Σέρβοι κρατούν τα μπλόκα που έχουν στήσει εδώ και έναν μήνα στους μεγάλους οδικούς άξονες και κάνουν συγκεντρώσεις όπου συμμετέχουν και Σέρβοι από Βοσνία – Ερζεγοβίνη και Μαυροβούνιο. Η κυβέρνηση της Σερβίας υπερασπίζεται αυτά τα μπλόκα ως νόμιμη υπεράσπιση των δημοκρατικών δικαιωμάτων των Σέρβων του Κοσόβου και ζητάει την άμεση εφαρμογή της Ένωσης Σέρβικων Δήμων με διοικητική αυτοτέλεια στο Β. Κόσοβο. Έχει τεθεί ο στρατός της Σερβίας σε κόκκινο συναγερμό και παίρνει θέσεις στα σύνορα, ενώ κινητοποιούνται και οι επίλεκτες μονάδες. Δημιουργήθηκε Στρατηγείο διαχείρισης κρίσεων στο Β. Κόσοβο που, σε συνεργασία με το Βελιγράδι, θα αναλάβει την ενημέρωση των σέρβων πολιτών και θα κατευθύνει τις ενέργειές τους. Το αίτημα που κατέθεσε η Σερβία στην KFOR (δύναμη του ΟΗΕ που ελέγχει τα σύνορα) για να μεταφέρει χίλιους σέρβους αστυνομικούς στο Β. Κόσοβο για προστασία της σέρβικης κοινότητας, φυσικά απορρίφθηκε. Οι δυνάμεις της KFOR και της EULEX (ευρωπαϊκή αστυνομία) μαζί με τις ΝΑΤΟϊκές βάσεις στην περιοχή εγγυώνται την προστασία του Κοσόβου υπό αμερικάνικες εντολές. Οπότε, νέες επιθέσεις σε Σέρβους ή πιθανές προβοκάτσες, θα εξαναγκάσουν τους Σέρβους να επέμβουν

(αν δεν θέλουν de facto να εκδιωχτούν από το Κόσοβο) και θα ανοίξουν ένα νέο πολεμικό μέτωπο στην περιοχή με τα χαρακτηριστικά εκείνου της Ουκρανίας.

Τα Βαλκάνια στη μέγγενη των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών

Ο αμερικάνικος και κατ' επέκταση ευρωπαϊκός σχεδιασμός στα Βαλκάνια, είναι ο στρατιωτικός έλεγχός τους ώστε να απομονώσουν και να εκδιώξουν τα ρώσικα και κινέζικα συμφέροντα. Σ' αυτή την κατεύθυνση παρεμβαίνουν οι «πρόθυμοι» σύμμαχοι των δυτικών ιμπεριαλιστών στην περιοχή:

Η Αλβανία, που κατηγορεί τους Σέρβους και στηρίζει το Κόσοβο ως μελλοντική αλβανική επαρχία. Η κλίκα του Μητσοτάκη, που περιοδεύει με τον Δένδια στην περιοχή κάνοντας καμπάνια υπέρ της προσέγγισης στην ΕΕ –ενάντια στη Ρωσία– και ετοιμάζεται να αναγνωρίσει επίσημα το προτεκτοράτο του Κοσόβου, παρόλο που αυτό είναι ενάντια στα γενικά συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης. ΗΠΑ και Γερμανία οχυρώνονται στη Β. Μακεδονία με προκάλυμμα φήμες για βομβιστικές επιθέσεις ώστε να την μετατρέψουν ουσιαστικά σε στρατιωτική βάση ελέγχου της περιοχής. Η Ρωσία στηρίζει την Σερβία (κριτικάροντας την ατολμία του προέδρου της) και καλεί τους σέρβους πολίτες να ζητήσουν δημοψήφισμα με ερώτημα της ένταξης της Σερβίας στη ρώσικη Ομοσπονδία ενώ κινητοποιούν –κυρίως εθνικιστικά– κομμάτια των Σέρβων σε Μαυροβούνιο και Βοσνία – Ερζεγοβίνη.

Με πρωτοβουλία των δυτικών ιμπεριαλιστών, τα Βαλκάνια μετατρέπονται ξανά σε πολεμικό πεδίο των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών. Ο πόλεμος χτυπά την πόρτα μας και μόνο ένα ισχυρό αντιπολεμικό - αντιιμπεριαλιστικό κίνημα μπορεί να τον σταματήσει.

■ Α.Φ.

Inflation Reduction Act: Ένταση του οικονομικού πολέμου ΗΠΑ με ΕΕ & BRICS

«Η Αμερική δεν έχει φίλους ή εχθρούς, μόνο συμφέροντα»

Χένρι Κίσινγκερ

Κατά τον περασμένο Αύγουστο, η κυβέρνηση Μπάιντεν ψήφισε ένα πακέτο επιδοτήσεων, 369 δισ. δολαρίων προς συγκεκριμένους κλάδους βιομηχανιών (τεχνολογίες καθαρής ενέργειας, κατασκευή ηλεκτροκίνητων οχημάτων κ.ά) που στεγάζονται εντός των ΗΠΑ, το Νομοσχέδιο Μείωσης του Πληθωρισμού (Inflation Reduction Act - IRA). Οι επιδοτήσεις ξεκινούν να ισχύουν από τον Ιανουάριο 2023. Ουσιαστικά πρόκειται για άλλο ένα από τα δεκάδες μέτρα προστατευτισμού (όπως η ενίσχυση με 280 δισ. της παραγωγής ημιαγωγών) των αμερικανικών κυβερνήσεων για να στηρίξουν τη βιομηχανική παραγωγή τους και να έχουν θετικό εμπορικό ισοζύγιο.

Παρότι οι κυβερνήσεις των Ρεπουμπλικάνων είχαν κατηγορηθεί πως μόνο αυτές προωθούν τέτοιες πολιτικές, στην πράξη και οι Δημοκρατικοί εφαρμόζουν την ίδια πολιτική, εντείνοντας τον εμπορικό, νομισματικό, τεχνολογικό και συνολικότερο γεωπολιτικό πόλεμο με όλο τον υπόλοιπο κόσμο και κυρίως με τις αναδυόμενες οικονομίες και την Κίνα. Συνεπώς συνολικά η αμερικανική αστική τάξη έχει στραφεί προς τέτοιες πολιτικές.

Η κατάσταση της αμερικανικής οικονομίας κινδυνεύει να την οδηγήσει σε πτώση από τη θέση της ισχυρότερης οικονομίας του πλανήτη. Πέρα από το τεράστιο συνολικό χρέος των ΗΠΑ, πλέον αυτές αντιπροσώπευαν το 2021 μόλις το 24% του παγκόσμιου ΑΕΠ, ενώ η Κίνα 18%. Η αμερικανική οικονομία είναι φορτωμένη με χρηματοπιστωτικούς τίτλους – σκουπίδια, ενώ ο πληθωρισμός διατηρείται σε

επίπεδα 7-8% τους τελευταίους μήνες. Όλη αυτή η κατάσταση επιτάσσει στα αμερικανικά αστικά επιτελεία πράγματι την στροφή προς την ενίσχυση της εγχώριας παραγωγής.

Η διάλυση του προηγούμενου πλαισίου της παγκοσμιοποίησης και το «ξαναξέσταμα» της αποτυχημένης συνταγής του προστατευτισμού

Η αποτυχημένη αστική διαχείριση της κρίσης του 2008 ανέδειξε την πλήρη χρεωκοπία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της παγκοσμιοποίησης. Στα ερείπια της παγκοσμιοποίησης, τα τελευταία 10-12 χρόνια, εφαρμόζονται μέτρα προστατευτισμού, δηλ. πολιτικές που αντί να προωθούν, εμποδίζουν το διεθνές εμπόριο, ώστε μια εθνική αστική τάξη να στραφεί στην ενίσχυση της εγχώριας βιομηχανικής παραγωγής.

Πολιτικές αποφάσεις που εντάσσονται σε αυτήν την οικονομική πολιτική είναι: η αποδυνάμωση των οργάνων της παγκοσμιοποίησης (π.χ. ΠΟΕ), το Brexit και η αποσύνθεση της ΕΕ, η πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία, οι δυτικές κυρώσεις κατά της Ρωσίας και τα «αντίμετρα» της Ρωσίας απέναντι σε αυτές και φυσικά μέτρα αντίστοιχα του νομοσχεδίου IRA και από άλλες χώρες (Γερμανία, Κίνα κ.ά).

Οι πολιτικές αυτές ήδη οδηγούνται σε αποτυχία. Το μόνο που καταφέρνουν είναι να ενισχύουν τις αντιφάσεις του καπιταλιστικού συστήματος και ειδικότερα την αντίφαση μεταξύ «διεθνούς ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων – περιορισμός τους σε εθνικά σύνορα». Εντείνουν την οικονομική κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, δημιουργούν μεγαλύτερη γεωπολιτική αστάθεια, εκρήξεις και σπασμούς, προετοιμάζοντας μια νέα Μεγάλη

Ύφεση και οδηγώντας σε έναν καταστροφικό Γ' Παγκόσμιο Πόλεμο, αλλά και σε κοινωνικές εξεγέρσεις και επαναστάσεις. Η αποτυχία τους οφείλεται στα εξής:

1) Δεν γίνεται στην περίοδο της μεγαλύτερης διεθνοποίησης των παραγωγικών δυνάμεων στην ιστορία του καπιταλισμού, με τις εθνικές οικονομίες και κεφάλαια να έχουν αναπτύξει τεράστιους (ποσοτικά και ποιοτικά) δεσμούς αλληλεξάρτησης μεταξύ τους, να κόβονται αυτοί με διοικητικές αποφάσεις. Πρόκειται για μια τεράστια ιστορική οπισθοδρόμηση με ανυπολόγιστες θυσίες για την ανθρωπότητα, αφού μας γυρνάει στην περίοδο προ της ανάπτυξης του ιμπεριαλιστικού συστήματος.

2) Δεν γίνεται να επιβληθεί σε μια αστική τάξη με το ζόρι να στραφεί στην παραγωγή, όταν έχει συνηθίσει να κερδίζει από τον παρασιτισμό και το χρηματοπιστωτικό σύστημα, στη διάρκεια μισού αιώνα κρίσης και νεοφιλελευθερισμού. Είναι σίγουρο πως η πλειοψηφία των δισ. των επιδοτήσεων –αν όχι όλα– θα τροφοδοτήσουν ένα νέο κύμα κερδοσκοπίας και δεν θα αξιοποιηθούν παραγωγικά, ενισχύοντας την κρίση και αποδυνάμωση του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

3) Δεν λύνουν το βασικό πρόβλημα: για να μπορεί να κερδίζει μια εθνική οικονομία στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας πρέπει να στοχεύει στην άνοδο της παραγωγικότητας της εργασίας της.

IRA : στοχεύει μόνο τις BRICS ή απειλεί και με εμπορικό σχίσμα τη Δύση;

Ο αντιπρόεδρος της Κομισιόν, Ντομπρόβσκις δήλωσε πως το νομοσχέδιο IRA: «μπορεί να αποτελέσει μεροληπτική μεταχείριση κατά των ευρωπαϊκών αυτοκινητοβιομηχανιών, των ευρωπαϊκών βιομηχανιών μπαταριών, των ευρωπαϊκών

ΑΠΕ και των ευρωπαϊκών βιομηχανιών εντάσεως ενέργειας». Ο Μακρόν έχει ήδη αντιδράσει επίσης.

Οι ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές βλέπουν πως θα ενταθεί η διαδικασία αποβιομηχάνισης της ΕΕ, αφού μαζικά οι βιομηχανίες θα μεταφέρουν την παραγωγή τους από την ΕΕ στις ΗΠΑ, επειδή εκεί θα έχουν λιγότερα έξοδα (επιδοτήσεις, φτηνότερη ενέργεια και πρώτες ύλες). Ήδη οι πιο ενεργοβόρες βιομηχανίες μεταφέρονται ή κλείνουν, ενώ το 25% του κλάδου χημικών και το 16% των αυτοκινητοβιομηχανιών μειώνουν την παραγωγή.

Συνεπώς, παρά την σύγκλιση των ΗΠΑ-ΕΕ στο Ουκρανικό, παρατηρείται μια σημαντική απόκλιση –ως και εχθρότητα– στο οικονομικό πεδίο. Η υποταγή της ΕΕ στα οικονομικά συμφέροντα των ΗΠΑ σημαίνει την ολοκληρωτική καταστροφή της και την ιστορική υποβάθμιση των γάλλων και γερμανών ιμπεριαλιστών. Είναι άραγε δυνατό αυτό το εμπορικό σχίσμα στο Δυτικό στρατόπεδο να προκαλέσει ευρύτερες ρωγμές σε αυτό; Μένει να το δούμε.

Σε κάθε περίπτωση, οι πολιτικές του προστατευτισμού όχι μόνο δεν αντιστρέφουν, αλλά ενισχύουν: α) την συνολικότερη κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, β) την περιθωριοποίηση και αυτοκαταστροφή των Δυτικών και γ) την ενίσχυση των αναδυόμενων οικονομιών. Οι κίνδυνοι για τους λαούς είναι τεράστιοι, αλλά η ανοικοδόμηση της παγκόσμιας οικονομίας μπορεί να γίνει, μόνο ανατρέποντας το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα και εγκαθιδρύοντας μια σοσιαλιστική ομοσπονδία, που θα λειτουργεί με γνώμονα τις ανάγκες των λαών. Με όπλο μας τον προλεταριακό διεθνισμό και όχι τον χρεωκοπημένο αστικό εθνικισμό.

■ Σωτήρης Κ.

Η εκλογή του Πέδρο Καστίγιο το 2021 ήταν αποτέλεσμα της βαθιάς κρίσης ενός πολιτικού συστήματος βουτηγμένου στη διαπλοκή, στο οποίο 6 πρόεδροι τα τελευταία 6 χρόνια παραιτήθηκαν, φυλακίστηκαν, κυνηγήθηκαν με κατηγορίες για διαφθορά, ένας μάλιστα αυτοκτόνησε πριν συλληφθεί με αντίστοιχες κατηγορίες. Η τόσο προχωρημένη πολιτική σήψη εξηγεί σε μεγάλο βαθμό γιατί ένας άγνωστος δάσκαλος δημοτικού από μια απομακρυσμένη αγροτική περιοχή των ιθαγενών των Άνδεων θα γινόταν ο 63ος πρόεδρος του Περού.

Ο Καστίγιο ήταν μια –εκ πρώτης όψεως– ιστορική ευκαιρία αλλαγής του πολιτικού σκηνικού στο Περού, που γρήγορα αποδείχθηκε ανεπαρκής –αν όχι και προδοτική– για τον πολυδοκιμασμένο λαό του. Όμως, η αρχική του δέσμευση για εκδημοκρατισμό της περουβιανής πολιτικής με την δημιουργία Συντακτικής Συνέλευσης που θα αναλάμβανε να συντάξει νέο σύνταγμα στη βάση ενός αντι-νεοφιλελεύθερου κράτους «ξεχάστηκε» μόλις ανέλαβε την εξουσία προκαλώντας την έντονη αντίδραση και οργή των λαϊκών μαζών.

Η δημιουργία μιας Συντακτικής Συνέλευσης ανάλογης με εκείνης στην Χιλή δεν φαινόταν κενό γράμμα λαμβάνοντας υπόψιν την γενικότερη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών και την άνοδο των αγώνων στη Λατινική Αμερική. Για την υλοποίηση της όμως θα έπρεπε να υπάρχει μια βασική προϋπόθεση: οργάνωση μαζικών και μαχη-

Περού: Καθολική κρίση πολιτικής εκπροσώπησης

τικών κινητοποιήσεων των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, της αγροτιάς και όλων των καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας.

Ο Καστίγιο και η κυβέρνησή του διέπραξαν το λάθος στο οποίο νομοτελειακά πέφτει κάθε προσπάθεια διακυβέρνησης με αριστερό - προοδευτικό μανδύα που δεν διατίθεται να έρθει σε ρήξη με την αστική τάξη. Καθησυχασμός και κατευνασμός της αστικής τάξης, της ελίτ και των ιμπεριαλιστών με ακριβώς τα αντίθετα αποτελέσματα από τα επιδιωκόμενα. Προχώρησε πολύ γρήγορα σε παραχωρήσεις στην αστική τάξη: διόρισε Υπουργό, τον Μιγκέλ Ροντρίγκες Μακέι, ο οποίος υποστήριζε το να δοθεί χάρη στον Αλμπέρτο Φοντζιμόρι (πρώην δικτάτορας που έχει καταδικαστεί για βασανιστήρια κ.λπ.), στράφηκε στον Οργανισμό Αμερικανικών Κρατών, συναντίηθη με τον Μπολσονάρο στη Βραζιλία και κράτησε αποστάσεις από τη Βενεζουέλα. Κάθε μικρή ή μεγάλη υποχώρηση του σήμαινε ολοένα και περισσότερες απαιτήσεις από τη δεξιά και την αστική ελίτ. Τελικά στις 7 Δεκεμβρίου η προεδρία του Καστίγιο έφτασε στο πρόωρο τέλος της. Σε μια απέλπιδα προσπάθεια να αντιδράσει στην πραξικοπηματική καθαίρεσή του που υποκινήθηκε από τη ντόπια αστική τάξη και

την δεξιά βασισμένη σε κατηγορίες για διαφθορά, χρηματισμό, προδοσία ακόμη και λογοκλοπή της διατριβής του, ανακοίνωσε την διάλυση του Κογκρέσου, τη δημιουργία μιας κυβέρνησης έκτακτης ανάγκης και τη διεξαγωγή εκλογών για την εκλογή νέου Κογκρέσου με εξουσίες Συντακτικής Συνέλευσης εντός εννέα μηνών. Στον καπιταλισμό όμως η κυβέρνηση δεν είναι πάντα συνώνυμο της εξουσίας. Οι εισαγγελικές αρχές προχώρησαν στην σύλληψή του Καστίγιο και το Κογκρέσο διόρισε τη Ντίνια Μπολουάρτε (πρώην αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Καστίγιο) νέα πρόεδρος.

Η ανακοίνωση της διάλυσης του Κογκρέσου, μια κίνηση βιαστική, έφερε στο προσκήνιο τους πραγματικούς ιθύνοντες της παρεμπόδισης της όποιας δυνατότητας ανατροπής του πολιτικού καθεστώτος, την βαθιά ριζωμένη στο πολιτικό σύστημα και το κράτος/αστική ολιγαρχία που ελέγχει ασφυκτικά τον κρατικό μηχανισμό και τα ΜΜΕ. Ταυτόχρονα πυροδότησε το ξέσπασμα μαζικών κινητοποιήσεων. Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα στο Περού βρίσκονται στους δρόμους για να διεκδικήσουν όσα ο Καστίγιο υποβίβασε στον συμβιβασμό με την περουβιανή αστική τάξη και τα συμφέροντα των ΗΠΑ.

Η κυβέρνηση Μπολουάρτε κήρυξε

στις 14 Δεκεμβρίου κατάσταση έκτακτης ανάγκης σε ολόκληρη την εθνική επικράτεια, απαγόρευση των διαδηλώσεων και έθεσε τις ένοπλες δυνάμεις υπεύθυνες για τη διασφάλιση του νόμου και της τάξης. Οι κινητοποιήσεις που οργανώνονται από συνδικάτα και οργανώσεις χτυπήθηκαν βάνουσα αφήνοντας 27 νεκρούς από σφαίρες της αστυνομίας και περισσότερους από 100 τραυματίες, ωστόσο οι διαδηλώσεις εξαπλώνονται. Διαδηλωτές κατέλαβαν αεροδρόμια, κηρύχθηκε επ' αόριστον απεργία στο Κούσκο, πολλά σχολεία βρίσκονται υπό κατάληψη ή έχουν αναστείλει τα μαθήματα τους, οι αυτοκινητόδρομοι σε πολλά σημεία της χώρας παραμένουν αποκλεισμένοι ενώ υπό κατάληψη βρίσκονται κρατικές υπηρεσίες και δημόσια κτίρια.

Οι εξελίξεις στο Περού δείχνουν μια άνευ προηγούμενου καθολική κρίση πολιτικής εκπροσώπησης που μπορεί να αποβεί σωτήρια για τις φασιστικές και δεξιές φωνές που αυξάνονται. Αντλώντας από τα μαθήματα της ίδιας της ιστορίας τους, τις εξεγέρσεις των εργατοαγροτικών μαζών το 1958-1964, με τη καθοριστική συμβολή των τροτσικιστών και της ηρωικής μορφής του Ούγκο Μπλάνκο, οι εργαζόμενοι, οι νέοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα του Περού πρέπει να μείνουν ανυποχώρητοι στον αγώνα για την ικανοποίηση των αναγκών τους και την ανάδειξη της επαναστατικής δύναμης που θα είναι ικανή να συγκρουστεί με την απάνθρωπη ντόπια αντιδραστική ελίτ και τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό.

■ Αναστασία Δηματά

Λένιν – Λούξεμπουργκ – Λίμπνεχτ:

Η ιστορία δάσκαλος, η επανάσταση σχολείο για το προλεταριάτο

Ο Ιανουάριος έχει στιγματίσει την ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος με τον θάνατο τριών εκ των πιο σημαντικών μαρξιστών επαναστατών του προηγούμενου αιώνα. Με τις δολοφονίες του Καρλ Λίμπνεχτ και της Ρόζα Λούξεμπουργκ στις 15 Ιανουαρίου το 1919 στη Γερμανία, και τον θάνατο του Λένιν στις 21 Ιανουαρίου του 1924, ολοκληρώνεται μια περίοδος που χαρακτηρίζεται αφενός από τις επαναστάσεις που σάρωσαν την Ευρώπη μετά τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο (αποτελέσματα των οποίων ήταν η εγκαθίδρυση, για πρώτη φορά, ενός εργατικού κράτους στη Ρωσία) και αφετέρου από την προδοσία της σοσιαλδημοκρατίας.

Η **Ρόζα Λούξεμπουργκ** γεννήθηκε στο Ζαμόσκ της Πολωνίας το 1870 σε μια φτωχή εβραϊκή οικογένεια. Ήταν οικονομολόγος και νομικός με σημαντικό θεωρητικό έργο, μαρξίστρια επαναστάτρια και όταν ακόμα ήταν πολύ νέα ήρθε σε επαφή με τον σοσιαλισμό. Μετανάστευσε στην Ελβετία το 1888, όπου συνδέθηκε με τον εξόριστο πολωνό αγωνιστή Leo Jogiches. Όντας εξόριστοι ίδρυσαν και ηγήθηκαν της σοσιαλδημοκρατίας του βασιλείου της Πολωνίας και της Λιθουανίας (SDKPiL). Ωστόσο, μετά το 1898, η δραστηριότητά της στη γερμανική σοσιαλδημοκρατία και η συμμετοχή της στις μεγάλες θεωρητικές συζητήσεις, την οδήγησαν να πολιτογραφηθεί Γερμανίδα.

Η ίδια ρίχτηκε με νύχια και με δόντια στον θεωρητικό αγώνα κατά του αναθεωρητισμού και υπέρ της «υπεράσπισης του μαρξισμού», ιδιαίτερα κατά του ρεβιζιονιστή Μπέρνσταϊν και του ρεφορμιστή Κάουτσκι. Με το έργο της «Μαζική Απεργία, Πολιτικό Κόμμα και Συνδικάτα» ουσιαστικά ξεκίνησε τη συζήτηση για τη «μαζική απεργία» στο γερμανικό κόμμα (SPD), τα αποτελέσματα και τα μαθήματα της πρώτης ρωσικής επα-

νάστασης. Ωστόσο, πριν το ξεκίνημα του Α΄ Παγκόσμιου Πολέμου, ήρθε σε ρήξη με το κόμμα όταν αυτό υποτάχθηκε στις πολεμικές επιδιώξεις των ευρωπαϊκών αστικών τάξεων, οδηγώντας το ευρωπαϊκό προλεταριάτο στον αλληλοσπαραγμό. Κατόπιν η Λούξεμπουργκ, μαζί με τον Λίμπνεχτ και άλλους, ίδρυσε την Ένωση Σπάρτακος που αργότερα έγινε το κομμουνιστικό κόμμα Γερμανίας.

Ο **Καρλ Λίμπνεχτ** γεννήθηκε στη Λειψία το 1871 σε οικογένεια σοσιαλιστών. Στο SPD, ο Λίμπνεχτ τοποθετήθηκε σταθερά στην αριστερή πτέρυγα, μαζί με τη Λούξεμπουργκ και άλλους. Τότε το κόμμα στρεφόταν προς τα δεξιά, με τις συμφιλιωτικές απόψεις του Μπέρνσταϊν για έναν «εξελικτικό σοσιαλισμό». Οι θέσεις αυτές έτειναν να προσηλώσουν το SPD στη δράση εντός των αστικών πλαισίων της εποχής.

Ο Λίμπνεχτ διακρίθηκε για την αντιπολεμική του δράση, σε μια περίοδο που η Γερμανία βρισκόταν σε κούρσα εξοπλισμών με την Αγγλία. Στο βιβλίο του «Μιλιταρισμός και Αντι-Μιλιταρισμός» (1907) ανέπτυξε τη θέση για την αντιπολεμική δράση του κόμματος και της δημιουργίας ξεχωριστών αντιπολεμικών οργανώσεων. Ωστόσο η πλειοψηφία της ηγεσίας του SPD τασσόταν υπέρ των πολεμικών εξοπλισμών της Γερμανίας. Στις 4/08/1914, ο Λίμπνεχτ έγινε ο μοναδικός βουλευτής που ψήφισε κατά των πολεμικών εξοπλισμών στο Ράιχσταγκ, δηλαδή κατά της συμμετοχής της Γερμανίας στον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Διακήρυξε ότι ο πόλεμος ήταν ιμπεριαλιστικός και ανέδειξε τους πραγματικούς στόχους αυτού. Τον Μάιο του 1915, ο Λίμπνεχτ κυκλοφόρησε το βιβλίο «Ο Κύριος Εχθρός είναι Στη Χώρα Μας!» υποστηρίζοντας ντεφετιστικές απόψεις, δηλαδή τη μετατροπή του πολέμου σε επανάσταση στο εσωτερικό. Την Πρωτομαγιά του 1916, ο Λίμπνεχτ συνελήφθη έπειτα από διαδήλωση 10.000 ατόμων, που είχε

οργανώσει η Ένωση Σπάρτακος. Κατόπιν καταδικάστηκε σε δύομισι χρόνια καταναγκαστική εργασία. Την ημέρα της καταδίκης του απήγγησαν 55.000 εργάτες σε πολεμικές βιομηχανίες.

Τον Ιανουάριο του 1919 (μόλις ένα μήνα από την ίδρυση του ΚΚΓ) ξέσπασε η αυτοκαταστροφική Εξέγερση των Σπαρτακιστών που, αφού δεν απετράπη, υποστηρίχθηκε μέχρι τέλους από τη Λούξεμπουργκ και τον Λίμπνεχτ, παρόλο που τη θεωρούσαν πρώιμη. Η πλειοψηφούσα σοσιαλδημοκρατική κυβέρνηση των Σάιντεμαν και Έμπερτ συνέτριψε την εξέγερση βγάζοντας στο δρόμο τα Φράικορπς (οργανωμένες ακροδεξιές πολιτοφυλακές) που συνέλαβαν τους δύο επαναστάτες στις 15 Ιανουαρίου και τους δολοφόνησαν.

Ο **Βλαντιμίρ Ίλιτς Ουλιάνοφ**, γνωστός με το ψευδώνυμο **Λένιν**, γεννήθηκε το 1870 στην πόλη Σιμπίρσκ της Ρωσικής Αυτοκρατορίας, στις όχθες του ποταμού Βόλγα, αποτέλεσε μια από τις πιο σημαντικές ηγετικές φυσιογνωμίες της ρωσικής Επανάστασης και επικεφαλής της ΕΣΣΔ έως τον θάνατό του. Ήταν ηγέτης της Κομμουνιστικής Διεθνούς και του μπολσεβίκικου κόμματος.

Ο Λένιν εντάχθηκε στο επαναστατικό κίνημα από νεαρή ηλικία. Το 1894 έφτασε στην Αγία Πετρούπολη και ήρθε σε επαφή με τους μαρξιστικούς ομίλους της πόλης. Τότε συγγράφει τα πρώτα του μανιφέστα με τα οποία επιτέθηκε στο Λαϊκό Κόμμα (Ναρότνικους). Αμέσως μετά, άρχισε ένα θεωρητικό αγώνα ενάντια στους διαστρεβλωτές της μαρξιστικής θεωρίας. Ο Λένιν κατάφερε να ενοποιήσει τους μαρξιστικούς κύκλους της πόλης σε ενιαία πολιτική οργάνωση, η οποία αργότερα έγινε γνωστή με το όνομα «Ένωση της Πάλης για τη Χειραφέτηση της Εργατικής Τάξης». Δέχτηκε πολλαπλές διώξεις, φυλακίσεις και εξορίες από το τσαρικό καθεστώς, λόγω του πρωταγωνιστικού του ρόλου στην ανάπτυξη και ενοποίηση των

πρώτων μαρξιστικών ομάδων στη Ρωσία. Αξιοσημείωτη ήταν η συμβολή του στην ανάπτυξη της μαρξιστικής σκέψης και πολιτικής. Μια εντελώς συνοπτική απαρίθμηση της συνεισφοράς του περιλαμβάνει τα εξής: α) Έθεσε τις βάσεις για τον πρότυπο τρόπο πολιτικής οργάνωσης του προλεταριάτου με το έργο του «*Τί να κάνουμε*»;». β) Ήταν ο πρώτος μαρξιστής, που με ολοκληρωμένο τρόπο κατανόησε το πέρασμα του καπιταλισμού στην εποχή της παρακμής του, στην εποχή του ιμπεριαλισμού, χαρακτηρίζοντάς την ως «εποχή πολέμων, επαναστάσεων και αντεπαναστάσεων», καταδεικνύοντας τον ιστορικά επίκαιρο χαρακτήρα της σοσιαλιστικής επανάστασης. γ) Με το έργο του «*Κράτος και Επανάσταση*» έριξε το σύνθημα του τσακίσματος του αστικού κράτους, δείχνοντας το δρόμο για την εργατική εξουσία. δ) Υπήρξε συνιδρυτής της Κομμουνιστικής Διεθνούς, η οποία υπερασπίστηκε το ατιμασμένο από την σοσιαλδημοκρατία όνομα του Σοσιαλισμού και βοήθησε στην ίδρυση πολλών δεκάδων κομμουνιστικών κομμάτων σ' όλο τον πλανήτη. Πρότυπο αφοσίωσης και συστηματικής, ακούραστης δουλειάς για την υπόθεση των εργαζομένων, ο ηγέτης και πρωτοεργάτης της Οκτωβριανής Επανάστασης πέθανε σε ηλικία 54 ετών ύστερα από τέσσερα εγκεφαλικά.

Η ζωή και το έργο αυτών των τριών προσωπικοτήτων δείχνουν το δρόμο που πρέπει να ακολουθήσουν οι νέοι, οι εργαζόμενοι και οι επαναστάτες προκειμένου να αντιμετωπιστούν οι πόλεμοι, οι κρίσεις και η βαρβαρότητα στη ρίζα τους: το δρόμο της ανατροπής του καπιταλισμού και της εγκαθίδρυσης του σοσιαλισμού σε παγκόσμια κλίμακα. Το στίγμα τους παραμένει ανεξίτηλο στην ιστορία του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση.

Εκδήλωση μνήμης για τον Στέργιο Κατσαρό: Αθάνατος!

«Ποιος θα αντιπαρατεθεί στον κόσμο αυτόν; Η εργατική τάξη έδωσε αγώνες 2 αιώνων και τελικά ηττήθηκε. Ταυτόχρονα εκμηδένισε και την ισχύ της αστικής τάξης ... Αυτό σημαίνει ότι τελείωσε η ιστορία; Όχι, επαναστάσεις γίνονταν και πριν τον καπιταλισμό και θα γίνονται όσο υπάρχει η γενεσιουργός αιτία: η δυστυχής συνείδηση. Αυτοί είναι οι σημερινοί κολασμένοι της Γης. Οι άνεργοι και οι νέοι ... που θα πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους ... Είναι δύσκολο βήμα όμως δεν έχουν να χάσουν τίποτα, παρά μόνο τις αλυσίδες τους»

(Στέργιος Κατσαρός, Αύγουστος 2015)

Σύντροφοι νέοι και παλιοί, αγωνιστές και φίλοι του Στέργιου Κατσαρού, τίμησαν τον πιο γνωστό «προβοκάτορα» και «τρομοκράτη» ένα χρόνο μετά το θάνατό του (11/12/2021) στην εκδήλωση μνήμης που διοργάνωσε η ΟΚΔΕ στις 14/12/2022 στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηνών. Ο σύντροφος Στέργιος υπήρξε μία από τις πιο εμβληματικές μορφές του εργατικού κινήματος και της επαναστατικής αριστεράς στη χώρα μας. Η εκδήλωση αυτή, μέσα από την οποία οι παλαιότεροι ανέσυραν αναμνήσεις και οι νεότεροι τον γνώρισαν λίγο καλύτερα, αποτελεί χρέος μας απέναντί του.

Στην εκδήλωση, μίλησαν για τον Στέργιο, η συντρόφισσά του και στη ζωή Νίνα Κατσαρού, ο Νίκος Μανιός, συγκρατούμενος του Στέργιου και γ.γ. του ΣΦΕΑ και ο Ηρακλής Χριστοφορίδης, συναγωνιστής και στέλεχος της ΟΚΔΕ. Και οι τρεις τους, μέσα από διαφορετικές ματιές και εικόνες, μετέφεραν στο τώρα τους αδιάκοπους αγώνες του σ. Στέργιου έξω και μέσα από τις φυλακές και εξορίες, από την περίοδο του μετεμφυλιακού καθεστώτος, των Ιουλιανών, της Δικτατορίας, της εξέγερσης του Πολυτεχνείου, μέχρι της μεταπολίτευσης. Στην εκδήλωση τοποθετήθηκαν επίσης, ο δημοσιογράφος Νικόλας Βουλέλης, συγκρατούμενος και συναγωνιστής του Στέργιου από τα προδικτατορικά χρόνια (έγραψε τον πρόλογο του βιβλίου του Στ. Κατσαρού «Εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης - Η γοητεία της βίας»). Ο Πάννης Φελέκης, συγκρατούμενος και συναγωνιστής του Στέργιου μετά τη δικτατορία. Επίσης, ο Γιώργος Κουβίδης και ο Νίκος Παννόπουλος, συναγωνιστές κι αυτοί του Στέργιου μετά τη δικτατορία. Τέλος, ο Σωφρόνης Παπαδόπουλος, συγκρατούμενος και συναγωνιστής του Στέργιου στα μεταδικτατορικά χρόνια. Τον λόγο πήραν κι άλλοι αγωνιστές και φίλοι (μεταξύ τους κι ο Πάννης Σεριφής). Όλοι τους, μέσα από

προσωπικές εμπειρίες, χωρίς υποκριτικούς μελοδραματισμούς αλλά με μια ακλόνητη ματιά, θυμήθηκαν τον Στέργιο και ίσως άθελά τους τον επανέφεραν στο χώρο, «διδάσκοντας» έτσι και τους νεότερους αγωνιστές που δεν πρόλαβαν να τον γνωρίσουν.

Ποιος ήταν ο Στέργιος Κατσαρός

Ο σ. Στέργιος γεννήθηκε σ' ένα μικρό χωριό της Φθιώτιδας, αλλά από τα νεανικά του χρόνια μετανάστευσε στην Αθήνα για να σπουδάσει, εργαζόμενος ταυτόχρονα για να μπορεί να ζήσει. Τα δύσκολα αυτά χρόνια γνώρισε την καταπίεση και τις διώξεις του μετεμφυλιακού καθεστώτος, που συνετέλεσαν στην διαμόρφωση της συνείδησής του. Εντάχθηκε αμέσως στις γραμμές του εργατικού, φοιτητικού κινήματος και της ΕΔΑ. Συμμετείχε σε όλους τους αγώνες της περιόδου (μεγάλη απεργία και σύγκρουση των οικοδόμων το 1961, κινήματα του 15% και του 114, «Ιουλιανά», αγώνες μέχρι την επιβολή της Δικτατορίας του 1967).

Με την επιβολή της δικτατορίας θα περάσει στην παρανομία και μετά από μια σύντομη περιπέτεια που είχε στην Κούβα του Κάστρο, θα ριχτεί στον αγώνα ενάντια στο χουντικό καθεστώς. Υπήρξε από τα ιδρυτι-

κά μέλη της οργάνωσης «Λαϊκή Πάλη», η οποία ανέπτυξε σημαντική δράση. Το Σεπτέμβριο του 1969, η οργάνωση θα δεχτεί ισχυρό «χτύπημα» από την ασφάλεια και τα μέλη της θα καταδικαστούν σε βαριές ποινές στη δίκη τον Γενάρη του 1970. Ο Στέργιος θα καταδικαστεί σε ισόβια κάθειρξη.

Αποφυλακίστηκε με την αμνηστία που έδωσε ο δικτάτορας Παπαδόπουλος στα πλαίσια του σχεδίου φιλελευθεροποίησης της χούντας, τον Αύγουστο του 1973. Συμμετείχε στην εξέγερση του Πολυτεχνείου μαζί με χιλιάδες εργάτες που μάχονταν στους δρόμους. Στη δικτατορία του Ιωαννίδη θα περάσει και πάλι στην παρανομία.

Με τη μεταπολίτευση ο σ. Στέργιος θα ριχτεί και πάλι στον αγώνα και το 1975 θα ενταχθεί στην ΟΚΔΕ. Δεν θα λείψει από κανέναν αγώνα της μεταπολιτευτικής περιόδου, συντελώντας ταυτόχρονα σε μεγάλο βαθμό στην οικοδόμηση της ΟΚΔΕ και της 4ης Διεθνούς.

Ο σ. Στέργιος ήταν μια ευγενική και σεμνή μορφή του εργατικού και επαναστατικού κινήματος που, ωστόσο, μεταμορφωνόταν σε «άγριο θηρίο» απέναντι στην αδικία, τα αφεντικά, το κράτος και τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς. Θα παραμείνει αθάνατος!

Κατάρ-gate: Όταν η Εύα δάγκωσε το μήλο

■ Βαγγέλης Κιτσώνης

«Το παιχνίδι έχει μετατραπεί σε θέαμα με λίγους πρωταγωνιστές και πολλούς θεατές, ποδόσφαιρο για θέαμα, και το θέαμα έχει γίνει μια από τις πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις στον κόσμο, η οποία δεν οργανώνεται για να παίξει αλλά για να εμποδίσει τη διεξαγωγή του παιχνιδιού».

Εδουάρδο Γκαλεάνο

Αποκαλύφθηκε το μεγαλύτερο σκάνδαλο διαφθοράς στον ορνιθώνα του Ευρωκοινοβουλίου με φόντο το Παγκόσμιο Κύπελλο Ποδοσφαίρου στο Κατάρ. Πρωταγωνίστρια της υπόθεσης, με τις κατηγορίες για δωροδοκία και δωροληψία είναι η ελληνίδα ευρωβουλευτής Εύα Καϊλή, η οποία πιάστηκε με μαύρες σακούλες χαρτονομισμάτων που είχαν μέσα 600.000 ευρώ. Μαζί πιάστηκε και ο πατέρας της προσπαθώντας να το σκάσει με μια βαλίτσα γεμάτη χαρτονομίσματα καθώς και άλλοι τέσσερις, ο σύντροφος της Καϊλή, Φραντσέσκο Τζιόρτζι, ο οποίος ήταν παλαιότερα συνεργάτης του επίσης συλληφθέντος πρώην σοσιαλιστή ευρωβουλευτή (2004-2019) Πιερ Αντόνιο Παντσέρι, ο νεοδιορισθείς γενικός γραμματέας της Διεθνούς Συνομοσπονδίας Συνδικάτων (ITUC), Λούκα Βισεντίνι, ο οποίος επί 11 χρόνια ήταν ο επικεφαλής της Ευρωπαϊκής Συνομοσπονδίας Συνδικάτων (ETUC) και ο Νικολό Φιγκά Ταλαμάνκα, διευθυντής της ΜΚΟ «No Peace Without Justice», όλοι τους «σοσιαλιστές». Στη συνέχεια το πουλόβερ ξεχείλωσε και συνελήφθησαν ένα σωρό στελέχη κυρίως της ιταλικής σοσιαλδημοκρατίας με θέσεις στο ευρωκοινοβούλιο και διευθύνοντα στελέχη σε οργανώσεις ΜΚΟ.

Η Καϊλή είχε ηγηθεί μιας ομάδας υπερασπιστών του καθεστώτος της Ντόχα εντός της Προοδευτικής Συμμαχίας Σοσιαλιστών και Δημοκρατών (S&D). «Ανοίχτηκε» με σκανδαλώδεις ενέργειες και δηλώσεις, όπως όταν η ολομέλεια ενέκρινε ένα ψήφισμα «που εκφράζει τη λύπη της για τους θανάτους χιλιάδων μεταναστών εργατών» (σαν άλλοι κυνικοί λωποδύτες, είναι αυτοί που οδήγησαν τους εργαζόμενους σε θάνατο έναντι των πετροδο-

λαρίων που συμφώνησαν με το Κατάρ). Τότε, η Καϊλή πήρε τον λόγο για να επαινέσει την «ιστορική μεταμόρφωση» του Κατάρ. Πριν από 10 ημέρες, εμφανίστηκε για να ψηφίσει υπέρ της απελευθέρωσης της βίβας για το Κατάρ και το Κουβέιτ στην επιτροπή δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων του Κοινοβουλίου, παρόλο που δεν είναι μέλος της επιτροπής. Η Αντιπροσωπεία του Κοινοβουλίου για τις σχέσεις με την Αραβική Χερσόνησο σχεδίαζε να μεταβεί στο Κατάρ λίγο πριν από το Παγκόσμιο Κύπελλο, για να επισκεφθεί τις εγκαταστάσεις του τουρνουά και να παρατηρήσει τις αλλαγές στην εργατική νομοθεσία, ωστόσο με προειδοποίηση ενός μήνα πριν, η συμβουλευτική συνέλευση του Κατάρ ζήτησε αναβολή. Αντ' αυτού, η Καϊλή πήγε στο Κατάρ την εβδομάδα που υποτίθεται ότι θα βρισκόταν εκεί η πλήρης αντιπροσωπεία του Κοινοβουλίου και έδωσε επαίνους για τις εργασιακές μεταρρυθμίσεις του εμιράτου. Σύμφωνα με τον τοπικό Τύπο, είπε ότι βρισκόταν εκεί εκπροσωπώντας 500 εκατομμύρια ευρωπαίους πολίτες που βλέπουν την πρόοδο της χώρας να αντιπροσωπεύει κοινές αξίες! Μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου, ο Ανδρουλάκης την διέγραψε από το ΠΑΣΟΚ, ενώ μίλησε για Δούρειο Ίππο της ΝΔ και για προσυμφωνημένη μεταγραφή της εκεί — σενάριο καθόλου απίθανο.

Η κατάσταση στο ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αυτή την στιγμή θυμίζει παρωδία, εμφανίζονται σαν «έκπληκτοι» να παρακολουθούν το προπατορικό αμάρτημα της Εύας που δάγκωσε το μήλο της διαφθοράς, με το ένα σκάνδαλο να εμφανίζεται μετά το άλλο. Είναι γνωστό ότι το σκάνδαλο γύρω από το μαύρο χρήμα με τις μίζες των εμιράτων του Κατάρ σε στελέχη και στους μηχανισμούς της ΕΕ, ξέσπασε στα πλαίσια των συγκρούσεων συμφερόντων γύρω από το Μουντιάλ, το φυσικό αέριο και τη γεωπολιτική θέση του αραβικού κράτους. Ο πρόεδρος της Γαλλίας Μακρόν έδωσε τα εύσημα στο Κατάρ για την διεξαγωγή του Μουντιάλ, είδε τον τελικό «αγκαλιά» με τους χρηματιστές από το Κατάρ και εύλογα μπορούμε να

συμπεράνουμε ότι δεν είναι τυχαίο ότι οι μηχανισμοί της ΕΕ όχι απλά αδιαφορούν για τις άθλιες συνθήκες εργασίας, αλλά πως η διαφθορά είναι στοιχείο της ΕΕ και το οργανωτικό στρατηγείο τους είναι οι Βρυξέλλες. Η Εύα είναι απλώς το κερασάκι σε μια σάπια τούρτα.

Η διεξαγωγή του Μουντιάλ στο Κατάρ ήταν μια σκανδαλώδης απόφαση, με τους ηγέτες όλων των κρατών να γνωρίζουν ότι γινόταν και ότι ακολούθησε (δολοφονίες εργατών, σκάνδαλα, διαφθορά κ.λπ.). Ο πρόεδρος της FIFA Ζόσεφ Σεπ Μπλάτερ ανακοίνωσε ότι το Παγκόσμιο Κύπελλο του 2022 θα γίνει στο Κατάρ, χωρίς να έχει τις υλικές υποδομές, ενώ ακόμα και οι ημερομηνίες δεν ήταν συμβατές με την ιστορική διοργάνωση. Το Κατάρ πήρε το Μουντιάλ καθώς η ψηφοφορία υπέρ του διεξήχθη υπό κατάφωρες πράξεις διαφθοράς. Οι έρευνες του ευρωπαϊκού Τύπου αποκάλυψαν ότι ο πρόεδρος της ομοσπονδίας του Κατάρ και επικεφαλής της Ασιατικής Ποδοσφαιρικής Συνομοσπονδίας, Μοχάμεντ μπιν Χαμάν, κατέβαλε 3,6 εκατομμύρια σε μέλη της FIFA για να εξασφαλίσει την ψήφο.

Το 2016, η βρετανική εφημερίδα The Sunday Times δημοσίευσε νέες πληροφορίες, σύμφωνα με τις οποίες το Κατάρ κατέβαλε στη FIFA 880 εκατομμύρια δολάρια ως αντάλλαγμα για την ανάθεση του Παγκοσμίου Κυπέλλου (τα χρήματα που βρέθηκαν στις σακούλες της Καϊλή ήταν «ψίχουλα» μπροστά σε αυτά τα ποσά). Αργότερα αποκάλυφθηκε ότι 9 ημέρες πριν την ψηφοφορία, συναντήθηκαν ο Γάλλος Μισέλ Πλατινί, τότε πρόεδρος της UEFA, ο πρόεδρος της Γαλλίας Νικολά Σαρκοζί, ο Σεΐχης Ταμίμ μπιν Χαμάντ Αλ Θάνι, εμίρης του Κατάρ, ο Σεΐχης Χαμάντ Μπεν Τζασέμ τότε πρωθυπουργός και υπουργός Εξωτερικών του εμιράτου και ο Σεμπαστιάν Μπαζέν, ιδιοκτήτης της Παρί Σεν Ζερμέν (PSG). Στη συνάντηση αντάλλαξαν μεταξύ τους μερικές «διευκολύνσεις»: ο Σεΐχης αγόρασε την Παρί Σεν Ζερμέν για να τη σώσει από τη χρεοκοπία με αντάλλαγμα την ανάθεση του Παγκοσμίου Κυπέλλου στο Κατάρ. Η ίδια εφημερίδα δημοσίευσε έρευνα η οποία αποδεικνύει ότι η επιτροπή του Κατάρ είχε καταβάλει 7 εκατομμύρια δολάρια σε μέλη της εκτελεστικής επιτροπής και προέδρους ομοσπονδιών. Ένα σκάνδαλο στο οποίο εμπλέκονταν ο Γερμανός Φραντς Μπεκνμπάουερ και ξανά ο Γάλλος Μισέλ Πλατινί. Οι ΗΠΑ άνοιξαν την υπόθεση (για την υποβάθμιση της ΕΕ), γνωστή ως FIFA-gate. Παρά το γεγονός ότι η έρευνα οδήγησε στην πτώση και τη φυλάκιση υπευθύνων (αποκαλύφθηκαν καταγγελίες για αποδεδειγμένες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων), το τουρνουά έγινε όπως είχε προγραμματιστεί. Η μεγάλη επιχείρηση FIFA κατέγραψε έσοδα που ξεπέρασαν τα 7 δισ. ενώ αύξησε τα περιουσιακά στοιχεία της κατά 21% το 2021, φθάνοντας τα 5,5 δισ. δολάρια. Τον Δεκέμβριο του

2015, ο πρόεδρος της FIFA, ο Ελβετός Ζόσεφ Σεπ Μπλάτερ, παραπέμφθηκε σε δίκη για την υπόθεση FIFA-gate μαζί με άλλα 42 άτομα. Αντικαταστάθηκε στο τιμόνι της FIFA από τον Ιταλοελβετό Τζιάνι Ινφαντίνο, ο οποίος υποσχέθηκε να βάλει τέλος στη διαφθορά, κάτι που δεν έγινε ποτέ. Η διοργάνωση στοίχισε περισσότερα από 140 δισεκατομμύρια δολάρια, χωρίς τις μίζες που έχουμε αναφέρει και πόσες άλλες που δεν ξέρουμε, θεωρείται το πιο ακριβό στην ιστορία και φυσικά το μάρμαρο έχουν πληρώσει με αίμα οι εργαζόμενοι. Στη συνέχεια βρήκαν την Καϊλή ως εξιλαστήριο «θύμα», οι υπόλοιποι κυκλοφορούν ελεύθεροι και θέλουν να τους θαυμάσουμε ως «θεούς».

Όλα αυτά έγιναν στα πλαίσια της διείσδυσης των επιχειρήσεων που έχει το Κατάρ ανά τον κόσμο, στους φυσικούς πόρους του πετρελαίου και του φυσικού αερίου. Τα αποθέματα πετρελαίου του Κατάρ ανέρχονται σε 25 δισεκατομμύρια βαρέλια, γεγονός που του επιτρέπει να παράγει για τουλάχιστον 40 χρόνια, ενώ διαθέτει περίπου το 14% των παγκόσμιων αποθεμάτων φυσικού αερίου. Αυτά τα ενεργειακά αποθέματα εξασφάλισαν στο Κατάρ προνομιακή πρόσβαση στο Ευρωκοινοβούλιο, σχέσεις με όλες τις μεγάλες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στη Δύση και την διείσυσή τους στο παγκόσμιο ποδόσφαιρο. Έχουν πρωτοστατήσει με τις πλάτες και τα εύσημα των λεγόμενων δημοκρατικών κυβερνήσεων της ΕΕ, στα εγκλήματα και τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων και εργασιακών δικαιωμάτων που διαπράττονται.

Το Κατάρ εκμεταλλεύτηκε τους μετανάστες εργάτες και εργάτριες που εισήχθησαν από τη Νότια Ασία και την Αφρική χωρίς κανένα εργασιακό δικαίωμα (βιασμούς εργαζομένων, 20ωρα, μεσαιωνικό νομικό πλαίσιο που δεν επιτρέπει στους εργαζόμενους να παραιτηθούν ούτε καν να φύγουν από την χώρα, ενώ ήδη μετράμε 6.500 νεκρούς εργάτες, χωρίς η οικογένειά τους να μπορεί να καταγγείλει και να διεκδικήσει οτιδήποτε), υπόκεινται σε κάθε είδους κακοποίηση και βία που νομιμοποιείται εδώ και δεκαετίες από το σύστημα σύγχρονης δουλείας, γνωστό ως Kafala (το οποίο μπορεί να καταργηθεί νομικά, στην πράξη όμως όχι). Όλα αυτά, το Ευρωκοινοβούλιο τα γνώριζε και τα γνωρίζει.

Η μόχα που βγαίνει από τα αρπακτικά του Ευρωκοινοβουλίου, και ιδιαίτερα από τα κοινοβούλια των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, είναι αφορήτη και δηλητηριώδης. Μόνο οι σκληροί αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας που θα έχουν σαν στόχο την ικανοποίηση των αιτημάτων τους (αυξήσεις μισθών, σταμάτημα της ακρίβειας, των ιδιωτικοποιήσεων κ.λπ.) αλλά και την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, μπορούν να απαλλάξουν την ευρωπαϊκή κοινωνία από τον βούρκο.

